SANDRA BROWN
SINGURI ÎN DOI
(TWO ALONE)

Capitolul 1

Toţi erau morţi.

Toţi în afară de ea.

Era convinsă de asta.

Nu ştia cât timp trecuse de la impact sau cât de multă vreme rămăsese încovoiată, cu capul în poală. Puteau să fi fost secunde, minute, secole. Timpul se *putea* opri în loc.

La nesfârşit, i se părea, metalul sfâşiat se tot mişcase, înainte de a se stabiliza, cu un trosnet. Copacii dezmembraţi – victime nevinovate ale prăbuşirii – încetaseră să mai tremure. Abia dacă se mai clintea o frunză. Totul era înfiorător de încremenit. Nu se auzea niciun sunet.

În mod absurd, se gândi la problema prăbuşirii unui copac în pădure. Scotea vreun zgomot? Da. Îl auzise. Deci, însemna că era vie.

Îşi înălţă capul. Părul, umerii şi spatele îi erau pline cu cioburi de plastic sfărâmat – fostul hublou de lângă fotoliul ei. Clătină uşor din cap, iar cioburile se rostogoliră de pe ea, cu mici clinchete şi ţăcăneli în tăcerea din jur. Încet, se sili să-şi deschidă ochii.

Un ţipăt i se ridică în gât, dar nu-l putu slobozi. Coardele vocale îi îngheţaseră. Era prea îngrozită ca să urle. Carnagiul se înfăţişa mai cumplit decât coşmarul

unui controlor de trafic aerian.

Cei doi bărbaţi aşezaţi în fotoliile din faţa sa – buni prieteni, judecând după sporovăiala sonoră şi lăudăroasă dintre ei – erau acum morţi, cu glumele şi râsetele amuţite pentru totdeauna. Capul unuia ieşise complet pe fereastră. Conştiinţa ei înregistră acest fapt, dar nu privi prea atentă. Se vedea o mare de sânge. Închise violent ochii şi nu-i mai deschise decât după ce îşi întorsese capul în altă parte.

Dincolo de culoar, un alt bărbat zăcea mort, cu capul azvârlit înapoi peste tetieră, ca şi cum ar fi dormit în momentul când se prăbuşise avionul. Singuraticul. Îl etichetase mental cu această poreclă, înaintea decolării. Întrucât avionul era mic, se aplicau reglementări stricte cu privire la greutate. În timp ce pasagerii şi bagajele lor se cântăreau pentru îmbarcare, Singuraticul stătuse izolat de grup, cu o atitudine superioară şi ostilă. Aerul său neprietenos nu atrăsese conversaţia nici unuia dintre ceilalţi pasageri, care se făleau toţi zgomotos cu prăzile de la vânătoare. Trufia sa îl segregase – întocmai cum sexul feminin o izolase pe ea. Era singura femeie la bord. Iar acum, singura supravieţuitoare. Privind spre partea din faţă a salonului, putu vedea carlinga, retezată de fuzelaj ca dopul răsucit al unei sticle. Pilotul şi copilotul, doi tineri joviali şi glumeţi, erau evident morţi, plini de sânge.

Îşi înghiţi bila ce-i umpluse gâtlejul. Copilotul robust şi bărbos o ajutase să urce la bord, flirtând cu ea, spunând că rareori avea femei printre pasagerii avionului şi, cu acele prilejuri, nu arătau ca nişte manechine de profesie.

Ceilalţi doi pasageri, fraţi, între două vârste, erau încă legaţi cu centurile de siguranţă în fotoliile din rândul întâi. Fuseseră ucişi de trunchiul colţuros al

copacului care muşcase din avion ca un deschizător de conserve. Familiile lor aveau să trăiască tragedia de două ori mai dureros.

Începu să plângă. Neputinţa şi teama o copleşeau. Se temea să nu leşine. Se temea să nu moară. Şi se temea că n-avea să moară.

Morţile tovarăşilor ei de călătorie fuseseră rapide şi nedureroase. Probabil că îşi pierduseră viaţa în momentul impactului. Le era mai bine aşa. Moartea ei avea să vină încet, fiindcă, din câte-şi putea da seama, scăpase, ca prin miracol, nevătămată. Urma să moară treptat, de sete, foame, expunere la vicisitudinile naturii.

Se întrebă de ce mai trăia. Singura explicaţie era aceea că se aşezase pe ultimul rând. Spre deosebire de restul pasagerilor, ea lăsase pe cineva în urmă, la cabana de pe Great Bear Lake. Întârziase luându-şi rămas bun, aşa că ajunsese ultima în avion. Toate fotoliile fuseseră ocupate cu excepţia celui din ultimul rând.

Când copilotul o ajutase la îmbarcare, dialogurile deşănţate încetaseră brusc. Aplecată sub plafonul coborât, se îndreptase spre singurul loc liber. Se simţise clar stingherită, fiind singura femeie la bord. Parcă ar fi intrat într-o cameră plină de fum, unde se desfăşura un joc de poker înfierbântat. Unele lucruri erau, prin definiţie, exclusiv bărbăteşti, şi nicio măsură de echitate sexuală n-avea să schimbe vreodată situaţia întocmai la fel cum altele erau, tot prin definiţie, exclusiv femeieşti.

Plecarea unui avion de la o cabană de vânătoare şi pescuit din Teritoriile de Nord-Vest se număra printre aceste fapte masculine. Încercase să stea cât de discret posibil, nespunând nimic, instalându-se în fotoliu şi privind pe fereastră. O dată,

imediat după decolare, îşi întorsese capul, întâlnind accidental privirea bărbatului aşezat de cealaltă parte a culoarului. Acesta o privise cu o antipatie atât de vizibilă, încât îşi întorsese ochii înapoi spre fereastră şi aşa rămăsese.

În afară de piloţi, probabil că era prima care observase furtuna. Însoţită de o ceaţă deasă, ploaia torenţială începuse s-o neliniştească. În curând, au început şi ceilalţi să remarce hurducăturile zborului. Lăudăroşeniile le-au fost înlocuite de bancuri strepezite despre respectiva partidă de călărie şi bucuria că „mâna” pilotul, nu unul dintre ei.

Piloţii, însă, aveau de furcă. Le-a devenit în curând evident tuturor. În cele din urmă, au tăcut, rămânând cu ochii îndreptaţi spre cei doi oameni din carlingă. Tensiunea din interiorul avionului a crescut şi mai mult, când echipajul de doi membri a pierdut legătura radio cu solul. Nu se mai puteau baza pe instrumentele avionului, căci afişajele acestora păreau a fi inexacte. Datorită plafonului de nori impenetrabil, nu mai văzuseră solul de la decolare.

Când avionul a intrat într-un picaj în spirală, iar pilotul le-a strigat pasagerilor: „Ne prăbuşim. Domnul fie cu noi,” toţi au primit vestea cu resemnare şi cu un calm uimitor.

Ea se îndoise de mijloc, înfundându-şi capul între genunchi, acoperindu-şi-l cu braţele şi rugându-se în tot timpul prăbuşirii. Păruse a dura o eternitate.

N-avea să uite niciodată şocul acelui prim impact zgâlţâitor. Chiar încordată în aşteptarea lui, nu fusese pregătită adecvat. Nu ştia de ce fusese cruţată de moartea instantanee, decât poate pentru că proporţiile ei mai mici îi îngăduiseră să se proptească între cele doi fotolii mai sigur, şi să-şi amortizeze mai bine impactul.

Totuşi, în împrejurările date, nu era sigură că supravieţuirea era o variantă favorabilă. La cabana din capătul nord-vestic al lui Great Bear Lake nu se putea ajunge decât cu avionul. Între ea şi Yellowknife, punctul de destinaţie, se întindeau kilometri întregi de sălbăticie virgină. Numai Dumnezeu ştia cât de mult din traseu parcursese avionul până în momentul prăbuşirii. Autorităţile puteau căuta luni în şir fără s-o găsească. Până atunci – dacă o mai găseau vreodată – avea să fie complet singură, depinzând numai de ea însăşi pentru supravieţuire.

Acest gând o electriză, îmboldind-o să acţioneze. Cu o frenezie aproape isterică, se zbătu să-şi desprindă centura de siguranţă. Aceasta se desfăcu trosnind şi ea căzu înainte, lovindu-se cu capul de fotoliul din faţa ei. Se târî pe culoarul îngust şi, în patru labe, porni spre ruptura căscată a fuzelajului.

Evitând orice contact direct cu cadavrele, privi în jur prin cusătura metalică sfâşiată. Ploaia încetase, dar norii grei, negri şi coborâţi arătau atât de ameninţători încât păreau gata să explodeze. În repetate rânduri, râgâiau tunete prelungi, rostogolite. Cerul era rece, umed şi primejdios. Îşi strânse în jurul gâtului gulerul de vulpe roşie. Aproape că nu sufla deloc vântul. Presupunea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta. Vântul putea aduce un frig năpraznic… Dar, stai! Dacă nu era vânt, atunci de unde venea acel sunet tăios?

Ţinându-şi respiraţia, ascultă.

Din nou se auzi!

Smuci din cap, privind în jur, atentă. Nu-i era uşor să audă mare lucru, peste bubuiturile propriei sale inimi.

Un freamăt.

Privi spre bărbatul aşezat în fotoliul de peste

culoar de al ei. Oare era doar efectul imaginaţiei sale pline de dorinţă, sau chiar îi tresăriseră pleoapele Singuraticului? Se târî înapoi pe coridor, atingând în trecere braţul atârnat, plin de sânge, al uneia dintre victimele catastrofei. Cu doar câteva momente în urmă, evitase cu sârguinţă să-l atingă.

— O, Doamne, rogu-te, fă să fie viu, se rugă ea cu fervoare. Ajungând la fotoliu, privi faţa Singuraticului. Părea în continuare să se odihnească paşnic. Avea pleoapele nemişcate. Niciun tremur. Niciun geamăt desprinzându-i-se de pe buze, care erau aproape complet acoperite de o mustaţă deasa şi lată. Îi privi pieptul, dar omul purta o scurtă matlasată, aşa că-i era imposibil să-şi dea seama dacă respira sau nu.

Îşi puse degetul arătător pe marginea de sus a mustăţii lui, chiar sub nări. Scoase o exclamaţie nearticulată, când simţi curentul umed de aer. Slab, dar incontestabil.

— Slavă Domnului, slavă Domnului!

Începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Ridicându-şi mâinile, îl bătu uşor peste obraji:

— Domnule, trezeşte-te! Trezeşte-te, te rog!

Omul gemu, dar nu deschise ochii. Intuiţia îi spunea că, cu cât, îşi recăpăta cunoştinţa mai curând, cu atât era mai bine. În plus, avea nevoie de asigurarea că, dacă nu era mort, nici n-avea să moară – cel puţin, nu imediat. Avea nevoie cu disperare să se convingă că nu era singură.

Judecând că aerul rece o putea ajuta să-l reanimeze, se hotărî să-l scoată din avion. N-avea să-i fie uşor; probabil că era mai greu decât ea cu cincizeci de kilograme, sau chiar mai mult.

Îi simţi fiecare gram din greutate, când îi desfăcu centura de siguranţă, iar masa lui inertă se prăbuşi peste ea ca un sac cu ciment. Proptindu-l cu

umărul drept, îl sprijini în timp ce se retrăgea pe culoar spre deschizătură, parte ridicându-l, parte târându-l după ea.

Drumul lung de şapte metri dură peste o jumătate de oră. Braţul însângerat ce atârna peste rezemătoarea fotoliului se agăţă de el. Trebui să-şi învingă repulsia şi să-l atingă, dându-l la o parte. Mâinile i se umplură de sânge. Era cleios. Scânci cu oroare, dar îşi strânse între dinţi buza de jos, ce-i tremura, şi continuă să-l tragă pe bărbatul fără cunoştinţă de-a lungul coridorului – cu eforturi chinuitoare, centimetru cu centimetru.

Deodată, o izbi gândul că, neştiind unde era rănit, era posibil să-i facă mai mult rău decât bine mişcându-l. Dar ajunsese atât de aproape; n-avea să se oprească tocmai acum. I se părea foarte important să-şi stabilească un ţel şi să-l atingă, dacă nu din alt motiv, atunci măcar ca să-şi dovedească că nu era neputincioasă. Se hotărâse să-l ducă afară şi asta avea să facă, fie şi cu preţul propriei vieţi.

Ceea ce era foarte posibil, îşi spuse ea, peste câteva minute. Îl adusese cât mai în faţă posibil. Din când în când, omul gemea, dar altminteri nu dădea niciun semn că şi-ar fi revenit. Lăsându-l pe loc un moment, se căţără printre crengile bradului. Toată partea stângă a fuzelajului fusese smulsă aproape complet, aşa că trebuia să-l tragă printre ramurile copacului. Cu mâinile goale, rupse cât de multe crenguţe mici putu, înainte de a se întoarce la rănit.

Îi trebuiră cinci minute numai ca să-l întoarcă pentru a-l putea apuca de subsuori. Apoi, retrăgându-se prin tunelul strâmt şi ţepos pe care-l degajase, îl trase după ea. Acele de brad îi înţepau faţa. Scoarţa aspră o zgâria pe mâini. Din fericire însă, îmbrăcămintea groasă îi proteja cea mai nare parte a

pielii.

Pe măsură ce se trudea, respiraţia îi devenea tot mai îngreunată. Se gândi să facă o pauză de odihnă, dar îi era teamă că n-avea să-şi mai adune niciodată puterile îndeajuns pentru a reîncepe. Acum, povara ei gemea aproape încontinuu. Ştia că avea fără-ndoială dureri groaznice, dar nu se putea opri, lăsându-l să cadă într-un leşin şi mai profund.

În sfârşit, simţi pe obraji aerul rece şi eliberă capul de sub ultima creangă şi ieşi în spaţiul liber. Făcând câţiva paşi poticniţi de-a-ndăratelea, trase omul pe restul distanţei până îl scoase şi pe el. Incredibil de epuizată, cu muşchii braţelor spinării şi picioarelor arzând de efort, se lăsă să cadă în şezut, îndesat. Capul omului i se prăbuşi în poală.

Încordându-şi mâinile şi ridicându-şi faţa spre cer, rămase astfel până îşi recapătă respiraţia. Pentru prima oară, în timp ce inspira în plămâni aerul amarnic de rece, se gândi că putea fi bine să fi rămas în viaţă. Îi mulţumi lui Dumnezeu că o salvase. Şi-i mai mulţumi şi pentru cealaltă viaţă pe care o cruţase.

Coborându-şi privirea spre rănit îi văzu, pentru prima oară, cucuiul. Avea pe tâmplă un ou-de-gâscă în toată regula. Fără-ndoială, acesta îi provocase leşinul. Ridicându-i umerii atât cât să-şi retragă picioarele de sub el, se târî într-o parte şi începu să-i descheie canadiana voluminoasă. Se ruga să nu descopere o rană mortală. N-o găsi. Numai cămaşa de flanelă cadrilată, nelipsită oricărui vânător. Nu se vedea pe ea nici urmă de sânge. De la gulerul rulat al bluzei de corp până în vârfurile bocancilor cu şireturi, nu se vedea niciun semn de hemoragie gravă.

Expirând cu poftă, uşurată, se aplecă peste el şi-l plesni din nou, uşor, peste obraji. Îi aprecia vârsta la vreo patruzeci de ani, însă ani deloc uşori. Părul

lung, ondulat, îi era de un castaniu tăbăcit. La fel şi mustaţa. Avea, însă, la fel ca în sprâncenele stufoase, şi fire blonde. Pielea îi era arsă de soare, însă nu recent; afişa un bronz copt, permanent. În colţurile ochilor i se vedeau reţele de riduri fine. Gura avea buza de jos doar cu puţin mai plină decât cea superioară.

Chipul acela colţuros nu-şi avea locul într-un birou; petrecea mult timp în aer liber. Era un chip agreabil, chiar dacă nu de o frumuseţe clasică. Exprima o anume duritate, o inabordabilitate necompromiţătoare pe care o simţise şi în personalitatea lui.

Stânjenită, se întrebă ce-avea să creadă când îşi revenea în fire, pentru că se pomenea singur cu ea, în sălbăticie. Nu avu mult de aşteptat ca să afle. Peste câteva momente, pleoapele bărbatului tresăriră, apoi se deschiseră.

Ochii cenuşii precum cremenea cerului de deasupra se concentrară spre ea. Se închiseră, deschizându-se apoi din nou. Vru să vorbească, dar agitaţia o opri. Primul cuvânt rostit de buzele bărbatului fu indescriptibil de vulgar. Tresări, dar puse limbajul obscen pe seama durerii. Omul închise iarăşi ochii şi aşteptă câteva secunde înainte de a-i deschide definitiv.

Şi spuse:

— Ne-am prăbuşit.

Ea dădu din cap.

— De când?

— Nu-s sigură.

Îi clănţăneau dinţii. Nu era atât de frig, aşa că frica trebuia să fie pricina. Frică de el? De ce?

— De-o oră, cred.

Gemând de durere, îşi acoperi cu o mână

cucuiul de la tâmplă şi se săltă, rezemându-se în mâna cealaltă. Îi făcu loc să se ridice în capul oaselor, drept.

— Ce-i cu ceilalţi?

— Sunt morţi, toţi.

Bărbatul încercă să se proptească într-un genunchi, dar se clătină, ameţit. Îi întinse instinctiv o mână să-l ajute, însă el i-o dădu la o parte.

— Eşti sigură?

— Că au murit? Da. Adică, aşa cred.

Îşi întoarse capul, privind-o cu dezgust.

— Le-ai luat pulsul?

Îşi schimbă părerea despre ochii lui. Nu semănau deloc cu cerul. Erau mai reci şi mult mai ostili.

— Nu, n-am verificat, recunoscu ea fără chef. Omul o mai ţintui câteva secunde cu privirea aceea de judecător, apoi, cu mare dificultate, se sculă în picioare. Sprijinindu-se de copacul din spatele lui, se strădui să stea drept, regăsindu-şi echilibrul.

— Cum… cum te simţi?

— Îmi vine să borăsc.

Un lucru era cert, le spunea pe şleau.

— Poate-ar trebui să te culci la loc.

— Fără-ndoială că da.

— Şi-atunci?

Continuând să-şi ţină o mână la cap, se ridică, privind-o:

— Te oferi să intri acolo şi să le iei pulsul?

Văzând cum roşeaţa slabă pălea din obrajii ei, îi adresă un zâmbet, batjocoritor.

— Bănuiam eu.

— Te-am scos *afară,* nu?

— Mda, replică el sec, m-ai scos.

Nu se aştepta să-i sărute mâinile pentru că-i salvase viaţa, dar un mulţumesc simplu ar fi fost

plăcut.

— Eşti un nerecunoscător…

— Mă laşi, o întrerupse el.

Îl privi dezlipindu-se de copac şi pornind clătinat spre avionul dezmembrat, dând în lături crengile copacului, cu mult mai multă putere decât şi-ar fi putut aduna ea într-o lună de zile.

Lăsându-se pe pământul moale, îşi rezemă capul pe genunchi, venindu-i să plângă. Îl auzea mişcându-se prin salon. Când îşi săltă capul şi privi, îl văzu prin parbrizul spart al carlingii desprinse. Îşi plimba mâinile, fără pic de emoţie, peste trupurile piloţilor.

După câteva minute, îşi croi drum afară prin rămurişul copacului prăbuşit.

— Ai avut dreptate. Sunt morţi cu toţii.

Cum se aştepta să-i răspundă? Na-na-na, în ciudă? Bărbatul lăsă să cadă la pământ o trusă de prim-ajutor albă şi îngenunche alături. Scoase o sticluţă de aspirină şi-şi aruncă pe gât trei comprimate, înghiţindu-le fără apă.

— Vino-aici, ordonă el aspru.

Când ea se apropie, îi întinse o lanternă.

— Luminează-mă cu asta în ochi, pe rând, şi spune-mi ce se-ntâmplă.

Aprinse lanterna. Geamul din faţa becului era crăpat, dar totuşi funcţiona. Îndreptă fasciculul de lumină direct spre ochiul lui drept, apoi spre stângul.

— Pupilele se contractă.

Îi luă lanterna din mână şi o stinse.

— Bine. N-am făcut o comoţie. Mă doare numai capul, ca toţi dracii. Tu te simţi bine?

— Cred că da.

O privi sceptic, dar ea dădu din cap.

— Mă numesc Rusty[1] Carlson, se prezentă, politicoasă.

Bărbatul râse scurt, ca un lătrat. Ochii i se ridicară spre părul ei.

— Rusty, hai?

— Da, Rusty, repetă ea iritată.

— Ţi se potriveşte.

Individul avea manierele unui porc.

— Ai şi dumneata un nume?

— Mda, am un nume. Cooper Landry. Da’ aici nu suntem la o petrecere aşa că scuză-mă dacă nu-mi scot pălăria, spunând: „Încântat de cunoştinţă”.

Pentru doi supravieţuitori însinguraţi ai unei dezastruoase prăbuşiri de avion, începuseră cam prost. În acel moment, Rusty dorea să fie încurajată, asigurată că era vie şi avea să trăiască în continuare. Nu se alesese din partea lui decât cu dispreţ, care era complet nemeritat.

— Ce-i cu dumneata? întrebă ea furioasă. Te porţi de parcă din vina mea s-ar fi prăbuşit avionul.

— Aşa o fi.

Îl privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Ce? Eu am fost vinovată de furtună?

— Nu, dar dacă n-o tărăgănai cu despărţirea aia emoţionantă şi lacrimogenă de craiul tău tomnatec, poate i-o luam înainte. Ce te-a făcut să pleci înaintea lui – o ceartă-ntre iubiţei?

— Nu-i treaba dumitale, scrâşni ea, printre dinţii pe care i-i îndreptase perfect un stomatolog costisitor.

Expresia lui Cooper nu se schimbă

— Şi nici treaba ta nu era să vii-ntr-un loc ca ăla…

O măsură din creştet până-n tălpi, continuând:

— … când eşti aşa cum eşti ca femeie.

---

1 Ruginiu; roşcovan

— Adică ce fel de femeie?

— Las-o baltă. Să zicem doar că aş prefera să nu te am pe cap.

Cu aceste cuvinte, scoase un cuţit de vânătoare cu aspect ucigător din teaca de piele prinsă la centură. Rusty se întrebă dacă avea să-i taie beregata cu el, descotorosindu-se de dificultăţile pe care i le crea prezenţa ei. În schimb, Cooper se întoarse şi începu să ciopârţească ramurile mai mici ale copacului, tăind drum liber spre a uşura accesul spre fuzelaj.

— Ce-ai de gând să faci?

— Trebuie să-i scot.

— Pe.. Pe ceilalţi? De ce?

— Poate vrei să fiţi colegi de cameră.

— Ai să-i îngropi?

— Cam asta ar fi ideea. Ai tu una mai bună?

Nu, bineînţeles că nu avea, aşa că nu spuse nimic.

Cooper Landry îşi tăie drum prin coroana copacului până rămaseră numai crengile groase Pe deasupra şi prin jurul acestora era mai uşor de trecut.

Rusty, făcându-se utilă prin a trage la o parte ramurile tăiate, îl întrebă:

— Deci, rămânem aici?

— Deocamdată, mda.

După ce degajă un soi de cărare, Cooper intră în fuzelaj şi-i făcu semn să se apropie.

— Apucă-l de ghete, da?

Privi ghetele mortului. Nu putea face una ca asta. Nimic din toată viaţa ei n-o pregătise pentru aşa ceva. Nu se putea aştepta din partea ei la o semenea hidoşenie.

Dar, privindu-l şi întâlnindu-i ochii aceia cenuşii implacabili, ştiu că o aştepta s-o facă, şi s-o facă fără comentarii.

Unul câte unul, scoaseră din avion cadavrele. Lucră mai mult el; Rusty îi dădea câte o mână de ajutor când i-o cerea. N-o putea face decât detaşându-şi mintea de oribila muncă. Îşi pierduse mama în adolescenţă. Cu doi ani în urmă, îi murise fratele. Dar, în ambele cazuri, îi văzuse abia când erau depuşi în sicriul cu căptuşeală de satin, înconjurat de lumină blândă, muzică de orgă şi flori. Moartea păruse un fapt ireal. Nici măcar trupurile neînsufleţite ale mamei şi fratelui ei nu fuseseră pentru ea adevărate, ci imitaţii identice ale oamenilor pe care-i iubise, manechine create de serviciul pompelor funebre după chipul şi asemănarea lor.

Cadavrele de acum erau reale.

Se supuse mecanic comenzilor scurte pe care acel Cooper Landry le lansa cu un glas lipsit de simţire şi de inflexiuni. Trebuie că-i un robot, conchise ea. Nu manifesta absolut niciun fel de emoţie, în timp ce târa leşurile în groapa comună pe care reuşise s-o sape folosindu-şi cuţitul şi mica secure găsită într-o ladă de scule sub scaunul pilotului. Când termină, îngrămădi pietre peste mormântul prea puţin adânc.

— N-ar trebui să spunem ceva? privi Rusty movila barbară de bolovani incolori, adunaţi acolo ca să apere cadavrele celor cinci oameni de animalele flămânde.

— Să zicem ceva? Ca de pildă?

— Ceva din scriptură. O rugăciune.

Cooper ridică neglijent din umeri, în timp ce-şi ştergea lama cuţitului.

— Nu ştiu nicio scriptură. Iar rugăciunile mi s-au terminat demult.

Întorcându-se cu spatele spre mormânt, porni cu paşi înfundaţi înapoi spre avion.

Rusty murmură o rugăciune grăbită, înainte de

a se răsuci să-l urmeze. Mai presus de orice se temea să nu rămână din nou singură. Dacă-l scăpa din vedere, individul o putea părăsi.

Totuşi aşa ceva era improbabil. Cel puţin, nu imediat. Se clătina de oboseală, pe punctul să leşine.

— De ce nu te culci, să te odihneşti? îi propuse ea.

O lăsaseră de mult puterile. N-o mai ţinea activă decât adrenalina.

— Fiindcă se lasă repede noaptea, răspunse Cooper. Trebuie să scoatem fotoliile din avion, ca să avem loc să ne întindem. Altfel, s-ar putea să înnoptezi în sânul naturii pentru prima oară în viaţa ta.

Adăugase ultimele cuvinte sarcastic, ca şi cum s-ar fi gândit mai bine, înainte de a reintra în avion. Peste câtva momente, Rusty îl auzi înjurând murdar. Ieşi, cu sprâncenele unite într-o încruntătură feroce.

— Ce s-a-ntimplat?

Îşi repezi mâna în faţa ei. Era udă.

— Carburant.

— Carburant?

— Carburant *inflamabil,* preciza Cooper, enervat de neştiinţa ei. Nu putem sta acolo. Cea mai mică scânteie şi zburăm până-n China.

— Atunci, nu facem focul.

O privi furios.

— După ce se întunecă, tare-ai să mai vrei un foc, spuse el cu dispreţ. În plus, nu trebuie decât o singură scânteie, de la orice. O singura bucată de metal să se frece de alta şi amândoi suntem istorie.

— Şi ce facem?

— Luăm ce putem şi pornim.

— Credeam că întotdeauna e mai bine să stai lângă avion. Am auzit-o, sau am citit-o, odată. Echipele de salvare vor căuta un avion prăbuşit. Cum ne vor

mai găsi, dacă părăsim locul catastrofei?

Cooper îşi înclină capul, arogant:

— Vrei să rămâi? Perfect, rămâi. Eu mă duc. Dar e mai bine să te previn că nu cred că se găsească apă pe-aici. Primul lucru pe care am să-l fac dimineaţă, va fi să caut apă.

Atitudinea lui de atotştiutor îi era nesuferită.

— De unde ştii că nu e apă?

— Nu se vede nicio urmă de animal prin jur. Presupun c-ai putea rezista cu apă de ploaie atâta timp cât ai, dar cine ştie cât va dura.

Când şi cum observase că nu existau urme de animale prin zonă? Ei nici măcar nu-i trecuse prin cap să se uite. De fapt, lipsa apei era aproape la fel de înspăimântătoare ca nevoia de a înfrunta animalele sălbatice ca să bea. Să caute apă? Cum se făcea asta? Animale sălbatice? Cum avea să se apere, dacă o ataca vreunul?

Fără el, avea să moară. După câteva momente de gândire, aceasta fu sumbra concluzie la care ajunse. N-avea încotro decât să urmeze tacticile de supravieţuire pe care le cunoştea Cooper şi să fie recunoscătoare că-l avea alături ca să le aplice.

Înghiţindu-şi mândria, spuse:

— Bine, vin cu tine.

Cooper nici măcar nu-şi ridică privirea, nici nu-i răspunse în vreun alt fel. N-avea de unde să ştie dacă hotărârea ei îl bucura sau îl nemulţumea. După toate aparentele, îi era indiferentă, începuse deja să facă o grămadă de lucruri recuperate din epavă. Hotărâtă să nu rămână neluată în seamă, Rusty îngenunche lângă el.

— Cu ce te pot ajuta?

Cooper arătă cu capul spre compartimentul de bagaje al avionului.

— Caută prin bagaje. Prin ale tuturor, ia tot ce ne poate fi de folos mai târziu.

Îi dădu câteva cheiţe de valize, pe care era clar că le luase de la cadavre înainte de a le fi îngropat.

Rusty privi spre valize, nesigură. Unele se deschiseseră deja, în urma prăbuşirii. Obiectele personale ale victimelor zăceau împrăştiate pe pământul umed.

— Nu înseamnă că… le violăm intimitatea? Familiile lor ar putea să se supere…

Cooper se răsuci atât de brusc, încât aproape o răsturnă pe spate.

— Îţi bagi minţile-n cap şi accepţi faptele? o apucă el de umeri, zgâlţâind-o. Uită-te-n jur. Ştii ce şanse avem să scăpăm vii din povestea asta? Îţi spun eu: zero. Dar înainte să cad jos, am să mă lupt ca toţi dracii ca să rămân în viaţă. Am eu obiceiul ăsta.

Îşi apropie faţa de a ei.

— Asta nu-i o excursie de mici cercetaşi în care ne-am rătăcit; e vorba de supravieţuire, femeie. Dracu’ să le ia de etichetă şi proprietate. Dacă te ţii după mine, faci ce zic eu şi când îţi zic. Ai priceput? Şi n-avem timp de pierdut cu sentimentalismele. Nu-ţi irosi lacrimile pentru cei ce n-au scăpat. S-au dus şi nu mai putem face nimic pentru ei. Acum, mişcă-ţi fundul şi ocupă-te cu ce ţi-am spus eu.

O îmbrânci din faţa lui şi începu să adune blănurile pe care vânătorii le duceau acasă ca trofee. Cele mai multe erau de caribou, dar şi de lup alb, de castor şi o hermelină mică.

Stăpânindu-şi lacrimile de umilinţă şi de nefericire acumulată, Rusty se aplecă peste valize şi începu să le sorteze conţinutul, aşa cum fusese instruită. Îi venea să-l cârpească. Îi venea să cadă grămadă şi să urle până-i ieşeau ochii din cap. Dar n-

avea să-i dea satisfacţia de a o vedea făcând niciuna, nici alta. Nici să-i ofere scuze de a o lăsa pe loc; probabil că ar fi profitat de cel mai mic pretext.

Peste o jumătate de oră, luă obiectele pe care le alesese şi le adăugă mormanului de articole adunate de el. Păru să fie de acord cu selecţia, care includea şi două ploşti cu alcool. Rusty nu ştia să-l identifice după miros, însă Cooper nu avea preferinţe. Păru să-i placă duşca zdravănă pe care o trase dintr-o ploscă. Rusty îi privi mărul lui Adam cum se mişca în sus şi-n jos, înghiţind. Avea gât puternic şi bărbie solidă, pătrată. Tipic, îşi spuse ea ţâfnoasă, pentru toţi catârii încăpăţânaţi.

Puse la loc capacul ploştii şi o aruncă lângă pliculeţele de chibrituri, o trusă de cusut pentru voiaj şi hainele în plus adunate de Rusty. Nu comentă cât de bine se descurcase. În schimb dădu din cap către mica valiză din mâna ei:

— Aia ce-i?

— Ea a mea.

— Nu asta am întrebat.

Îi smulse valijoara din mână şi o deschise. Mâinile lui mari violară vrafurile ordonate de lenjerie călduroasă din mătase pastel, cămăşile de noapte şi rufăria asortată. Trase o pereche de ciorapi prin cercul format între degetul mare şi cel arătător. O privi în ochi..

— Mătase?

Cu răceală, Rusty îi înfruntă privirea, fără să-i răspundă. Rânjetul lui era de-a dreptul porcos. Insinua lucruri pe care nu voia nici să le ghicească măcar.

— Foarte drăguţ.

Apoi, rânjetul îi dispăru sub mustaţă şi-i aruncă articolul.

— Ia două perechi de indispensabili lungi. O

bonetă. Mănuşi. Haina asta, adăugă, aruncând o scurtă de ski deasupra celorlalte veşminte pe care le alesese. O pereche de nădragi de rezervă. Două pulovere.

Deschise fermoarul genţii de voiaj cu căptuşeală de plastic în care Rusty îşi împachetase produsele cosmetice şi de toaletă.

— Am nevoie de toate alea, spuse ea grăbită.

— Ba unde mergem noi n-ai nicio nevoie.

Îi răscoli cosmeticalele, aruncând nepăsător o avere întreagă de creme pentru ten şi articole de machiaj în frunzele umede, putrezite.

— O perie de păr, periuţă şi pastă de dinţi, săpun. Atâta tot. Şi, doar ca să fiu mărinimos, astea.

Şi îi întinse o cutie de tampoane.

Rusty i-o smulse din mâini şi o înfundă la loc în geanta de cosmetice, lângă celelalte câteva lucruri pe care i le îngăduia.

Cooper rânji din nou. Alăturarea dintre dinţii lui albi şi mustaţa latră îl făcea să arate diabolic de-a binelea.

— Mă găseşti un ticălos pur sânge, nu? Doar că eşti prea amabilă ca să mi-o spui.

— Ba nu-s amabilă deloc, se aprinseră fierbinţi ochii ei căprui-roşiatici. Te găsesc un ticălos fără pereche.

Zâmbetul lui nu făcu decât să se întindă şi mai mult.

— N-o să fie decât mult mai rău, până să fie mai bine.

Se ridică, privind îngrijorat spre cerul ce se întuneca.

— Haide. Mai bine s-o luăm din loc.

De cum îi întoarse spatele, Rusty strecură în geantă un balsam de buze incolor, o sticlă de şampon şi un aparat de ras. N-o fi avut el nevoie să se

bărbierească înainte de a ajunge în civilizaţie, dar de ea, una, era sigură.

Tresări vinovată, când Cooper se răsuci din nou, întrebând-o:

— Ştii cum se trage cu una de-asta?

Ţinea în mână o puşcă de vânătoare.

Rusty dădu din cap că nu. Abia cu o zi în urmă văzuse un frumos berbec Dall doborât cu o puşcă exact ca aceea. Era o amintire dezgustătoare. În loc să admire vânătorul, simpatia ei se îndreptase spre animalul ucis.

— Mă temeam de asta, murmură Cooper. Dar oricum, poţi s-o duci.

Îi agăţă pe umăr cureaua puştii grele şi şi luă şi el una, probabil a lui proprie. Îşi înfipse la cingătoare un pistol cu aspect înfricoşător. Observându-i privirea neliniştită, spuse:

— E un pistol de semnalizare. L-am găsit în carlingă. Stai cu urechile ciulite după avioanele de cercetare.

Încheind gulerul unui pulover cu un şiret de pantofi, improvizase din el o raniţă, legându-l cu mânecile pe după gâtul ei.

— O.K., mai spuse, inspectând-o fugar, să mergem.

Rusty aruncă o ultimă privire tristă şi temătoare spre epava avionului, apoi porni după el. Spatele lui larg era o ţintă uşor de urmat. Constată că, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra unui loc aflat exact între omoplaţii săi, se putea lăsa pradă unei semitranse, alungându-şi din memorie cadavrele pe care le lăsaseră în urmă. Dorea să se cufunde în uitare.

Mergea trudnic înainte, pierzându-şi energia pas cu pas. Puterile păreau să i se risipească alarmant de repede. Nu ştia ce distanţă parcurseseră, dar nu putea

fi foarte mult, când i se păru imposibil să mai pună un picior în faţa celuilalt. Genunchii îi tremurau de oboseală. Nu mai dădea la o parte crengile ce se abăteau în spate, ci le lăsa indiferentă s-o plesnească.

Imaginea lui Cooper se înceţoşă, apoi începu să se unduiască în faţa ei ca o fantomă. Toţi copacii păreau a avea tentacule care încercau s-o apuce de haine, s-o tragă de păr, să i se încolăcească pe glezne, s-o împiedice în toate felurile posibile. Poticnindu-se, îşi coborî privirea spre pământ şi, cu uimire, văzu că se repezea în întâmpinarea ei. Ce lucru extraordinar, îşi spuse. Instinctiv, apucă ramura cea mai apropiată pentru se ţine să nu cadă şi îi strigă cu o voce slabă:

— Coo.. Cooper.

Căzu îndesat, dar faptul de a sta culcată pe pământul răcoros îi aduse o binecuvântată uşurare, oricât de umed şi de rece era. Stratul de frunze părea o compresă lipită de obrazul ei. Mare desfătare, să-şi lase ochii să se închidă.

Cooper murmură o sudalmă, în timp ce-şi scotea raniţa şi lăsa cureaua puştii să-i lunece în jos pe braţ. Brutal, o răsuci pe spate şi-i deschise pleoapele cu degetele. Rusty îl privi, habar n-având că faţa-i era palidă ca moartea. Până şi buzele îi deveniseră cenuşii ca norii de deasupra.

— Iartă-mă că te ţin pe loc.

Fu vag surprinsă că vocea-i suna atât de slab. Îşi simţea buzele mişcându-se, dar nu era sigură că vorbise într-adevăr cu voce tare. Părea imperativ să-şi ceară scuze că-l reţinea şi că era, în general, o pacoste pe capul lui.

— Trebuie să mă odihnesc doar un minut.

— Mda, mda, perfect… Rusty. Odihneşte-te.

Moşmondea la capsa îngropată adânc în gulerul de vulpe al mantoului ei.

— Te doare ceva?

— Doare? Nu. De ce?

— Nimic.

Îi descheie haina şi-şi afundă mâinile înăuntru.

Şi le strecură pe sub puloverul ei, începând s-o apese atent cu degetele pe abdomen. Se cuvenea să facă asta? se întrebă Rusty, ca prin ceaţă.

— S-ar putea să ai vreo hemoragie internă şi să nu ştii.

Cuvintele lui clarificară totul.

— Internă? se chinui ea să se ridice, cuprinsă de panică.

— Nu ştiu. Nu… Stai aşa!

Cu o zvâcnire neaşteptată a mâinilor, îi dădu la o parte poalele lungi ale mantoului. Respiraţia îi şuiera printre dinţi. Rusty se săltă în coate, ca să vadă ce anume îl făcuse să se încrunte atât de feroce.

Cracul drept al pantalonilor ei era plin de sânge roşu viu. Îi mai îmbibase şi ciorapul, curgând peste cizma de piele.

— Când ţi-ai făcut asta? se ridicară ochii lui tăioşi ca bricele, spre ai ei.

Ea nu spuse nimic.

— Ce ţi s-a-ntâmplat?

Deznădăjduită, Rusty îl privi, clătinând din cap fără o vorbă.

— De ce nu mi-ai spus că eşti rănită?

— N-am ştiut, răspunse ea cu voce slabă.

Cooper scoase cuţitul din teacă. Apucându-i tivul ud de sânge al pantalonului, introduse lama în deschizătură şi smuci în sus. Dintr-o singură mişcare înspăimântătoare, despică în întregime cracul pantalonului, tăind lin ţesătura, de la manşetă până la elasticul chiloţilor. Şocată şi înfricoşată, Rusty trase aer în piept.

Cooper, privindu-i piciorul, expiră prelung, înfrânt.

— La naiba!

Capitolul 2

Lui Rusty începu să-i vâjâie capul. Loburile urechilor îi pulsau, iar gâtul parcă-i luase foc. Îşi simţea fiecare folicul de păr în parte ca un vârf de ac pe ţeastă. O furnicau papilele degetelor de la mâini şi de la picioare. Mai leşinase o dată, după o intervenţie la dinţi pe un canal de rădăcină. Cunoştea simptomele.

Dar, fir-ar să fie, chiar aici trebuia s-o apuce în faţa lui?

— Uşurel, uşurel.

O luă de umeri şi o culcă la pământ.

— Nu mai ţii minte când te-ai rănit?

Rusty clătină din cap, amorţită.

— Probabil în momentul prăbuşirii.

— N-am simţit nicio durere.

— Erai prea şocată. Acum ce simţi?

Abia în acel moment deveni conştientă de durere.

— Nu-i foarte rău.

Ochii lui căutară adevărul într-ai ei.

— Serios, nu-i rău deloc. Am sângerat mult, totuşi, nu?

— Mda.

Cu o expresie întunecată Cooper cotrobăi prin trusa sanitară.

— Trebuie să şterg sângele ca să văd de unde

curge.

Scotocind prin raniţa pe care o purtase Rusty alese o bluză de corp din bumbac moale, ca să absoarbă sângele. Rusty îi simţi apăsarea mâinilor dar cam atât, în timp ce privea printre crengile de deasupra ale copacilor. Poate se pripise să-i mulţumească lui Dumnezeu că o lăsase în viaţă. Putea să sângereze de moarte, zăcând acolo, pe pământ. Şi nici Cooper, nici ea, nu aveau ce face. Ba chiar, probabil avea să se bucure că scăpa de ea.

Înjurătura lui înceată o smulse din meditaţiile macabre. Îşi ridică puţin capul, privindu-şi piciorul rănit. De-a lungul tibiei se întindea o tăietură, de sub genunchi până deasupra şosetei. Scânci.

— Stai jos, fir-ai a dracu’.

Slăbită, Rusty se supuse emfaticei comenzi.

— Cum mi s-a putut întâmpla fără s-o simt?

— Probabil s-a spintecat ca o coajă de pătlăgea, în momentul impactului.

— Poţi să faci ceva?

— S-o spăl cu apă oxigenată.

Cooper deschise flaconul de plastic brun opac pe care-l găsise în trusă şi îmbibă în peroxid mâneca tricoului.

— O să mă doară?

— Probabil.

Neluându-i în seamă ochii speriaţi şi plini de lacrimi, tampona rana cu apă oxigenată. Rusty îşi muşcă buza de jos, ca să nu ţipe, dar faţa i se schimonosi de usturime. De fapt, gândul la peroxidul ce sfârâia prin tăietură era la fel de insuportabil ca durerea.

— Dacă simţi că-ţi vine să vomiţi, respiră pe gură, îi spuse el fără intonaţie. Aproape am terminat.

Închise strâns ochii şi nu-i mai deschise până

auzi sunetul materialului sfâşiat. Cooper rupea în bucăţi un alt tricou. I le înfăşură pe rând în jurul gambei, îndoindu-i uşor genunchiul.

— Deocamdată, ar trebui să fie de ajuns, spuse el, mai mult pentru sine. Luându-şi din nou cuţitul adăugă: Saltă-ţi şoldurile.

Rusty se supuse, evitându-i ochii. Cooper îi tăie pantalonul de jur împrejurul coapsei. Mâinile lui îi lucrau pe sub picioare şi printre ele. Degetele bătătorite i se frecau de pielea caldă şi netedă, dar nu avea de ce să se simtă jenată. La câtă emoţie manifesta, ar fi putut la fel de bine să taie o fleică de friptură.

— Mai mult ca sigur că nu poţi umbla.

— Ba pot! insistă înnebunită Rusty.

Se temea să nu plece fără ea. Stătea deasupra ei, cu picioarele depărtate, privind în jur. Avea fruntea încreţită şi, pe sub mustaţă, se distingea că-şi rodea interiorul obrazului, parcă gândindu-se concentrat la ceva.

Îşi analiza variantele? Se hotăra dacă s-o părăsească sau nu? Sau poate se gândea s-o omoare rapid, din milă, în loc de a o lăsa să moară din cauza rănii.

În cele din urmă, se aplecă şi, cuprinzând-o cu palmele de subsuori, o ridică în şezut.

— Scoate-ţi mantoul şi ia pe tine canadiana asta de ski.

Fără să discute, Rusty îşi lăsă mantaua îmblănită să-i lunece de pe umeri. Folosind securea pe care o adusese, Cooper reteză trei lăstari şi-i curăţi de crengi. În tăcere, Rusty îl privi cum îi potrivea în formă de H, punând însă transversala mai sus decât era normal. Legă intersecţiile cu şireturi de piele neargăsită, pe care le luase de la bocancii oamenilor

pe care-i îngropaseră. Apoi, luă mantoul ei de blană şi petrecu câte o mânecă peste vârfurile prăjinilor mai lungi. Rusty tresări, când îl văzu străpungând cu cuţitul blana şi căptuşeala de satin, scobind o gaură în fundul preţiosului ei mantou.

Îşi ridică privirea spre ea.

— Ce este?

Rusty înghiţi în sec, dându-şi seama că o punea la încercare.

— Nimic. Primisem haina în dar, atâta tot.

O mai privi câteva secunde, înainte de a face o gaură asemănătoare şi în partea cealaltă. Introduse prăjinile prin găuri. Produsul finit era un travois[2] rudimentar. Niciun indian american care se respecta nu şi l-ar fi revendicat, dar Rusty era impresionată de ingeniozitatea şi dibăcia lui Cooper şi foarte uşurată că, după cum se vedea bine, nu plănuia s-o lase pe loc sau să se debaraseze de ea în vreun alt fel.

Cooper puse primitiva alcătuire pe pământ. Răsucindu-se spre Rusty, o apucă de sub genunchi şi spinare şi o ridică. După ce o aşeză pe blana moale, aşternu deasupra ei câteva piei.

— N-am văzut pe-aici niciun animal cu blana ca asta, spuse ea, trecându-şi mâna peste o piele cu fire de lână scurte şi fine.

— *Umingmak.*

— Poftim?

— Aşa numesc inuiţii boul moscat. Înseamnă „bărbosul”. Nu eu l-am împuşcat; i-am cumpărat doar blana. E foarte călduroasă.

O înfăşură în blană şi mai aruncă una pe deasupra.

— De tine depinde să nu cazi, şi să rămâi

2 Mijloc de transport indian, un fel de sanie/roabă, legat în urma unui animal de tracţiune, cu capătul posterior târându-se în jos.

acoperită.

Ridicându-se în picioare, îşi şterse fruntea de transpiraţie cu dosul mâinii. Se strâmbă, când îşi atinse cucuiul din tâmplă. Rusty ar fi zăcut la pat o săptămână, dacă suferea o asemenea lovitură; pesemne că-l omora durerea.

— Îţi mulţumesc, Cooper, spuse ec încet.

Cooper încremeni, îşi coborî privirea spre ea, dădu scurt din cap, apoi se întoarse şi începu să adune lucrurile. Îi îngrămădi în poală ambele raniţe, precum şi puştile.

— Ţine-le şi pe asta, bine?

— Încotro mergem?

— Spre sud-vest, răspunse el succint.

— De ce?

— Mai devreme sau mai târziu, vom da peste vreun avanpost al civilizaţiei.

— Aha!

Îi era groază să se mişte, prevăzând că n avea să urmeze o plimbare de plăcere.

— Poţi să-mi dai o aspirină, te rog?

Cooper scoase din buzunar flaconul de plastic şi-i scutură în mâini două tablete.

— Nu le pot înghiţi fără apă.

Pufni enervat.

— Sau le iei pe uscat, sau cu brandy.

— Cu brandy, te rog.

Îi dădu una dintre ploşti, privind-o atent. Rusty duse cu curaj gâtul buteliei la gură şi luă o înghiţitură generoasă, pentru a-şi împinge pe gât pastilele. Se înecă şi tuşi. Ochii i se umplură se lacrimi, dar îi înapoie plosca demnă şi stăpânită.

— Mulţumesc.

Buzele lui subţiri tresăriră sub impulsul unui zâmbet.

— N-oi fi având tu minte, dar ai boaşe, fetiţo.

Iar ăsta, îşi spuse ea, era maximum de compliment pe care avea şanse să-l primească de la Cooper Landry. Bărbatul prinse trunchiurile lăstarilor sub braţe şi porni înainte, trăgând targa după el. După doar câţiva metri, care-i loveau fundul şi o făceau să clănţăne din dinţi, Rusty îşi dădu seama că pe travois n-avea să-i fie mult mai bine decât pe propriile-i picioare. Trebuia să se concentreze ca să nu alunece. Posteriorul avea neîndoielnic să i se umple de vânătăi – moşteniri ale pietroaielor pe care le întâlnea la fiecare pas al trudnicului drum. Nu îndrăznea nici măcar să se gândească la căptuşeala de satin a hainei, ferfeniţită de rămăşiţele din pădure în timp ce se târa peste pământul accidentat.

Devenea tot mai întuneric şi frig. Începu o uşoară precipitaţie – măzăriche, cum bănuia ea că numeau meteorologii substanţa aceea, boabe de gheată nu mai mari decât cristalele de sare. Piciorul rănit începuse s-o doară, dar mai curând îşi muşca limba-n două decât să se plângă. Auzea respiraţia chinuită a lui Cooper. Nici lui nu-i era uşor. Dacă n-ar fi fost ea, putea să fi parcurs o distanţă triplă în acelaşi interval de timp.

Noaptea se lăsă dintr-o dată, făcând periculoasă continuarea înaintării pe terenul nefamiliar. Cooper se opri în următoarea poiană unde ajunseră şi lăsă să cadă prăjinile târgii.

— Cum o duci?

Rusty nu se gândi la foame, sete şi poziţia incomodă.

— Bine.

— Mhm, te cred. Pe bune, cum te simţi?

Îngenunche şi dădu la o parte acoperământul de blănuri. Bandajul i se îmbibase cu sânge proaspăt.

Puse repede pieile la loc.

— Mai bine ne oprim să înnoptăm aici. Acum, c-a apus soarele, nu mai pot şti în ce direcţie.

Minţea, spunând asta doar ca s-o facă să se simtă mai bine. Rusty ştia că, dacă nu era ea, ar fi mers mai departe. Avea îndoieli că se temea de întuneric, sau că vremea proastă l-ar fi descurajat cu toate că o târâse câteva ore, părea să mai aibă destulă energie pentru încă două cel puţin.

Cooper dădu ocol luminişului, începând să adune cu lopata o moviliţă de ace de brad. Întinse blănurile deasupra, revenind apoi la Rusty.

— Cooper?

— Hmm? mormăi el de efort, ridicând-o de pe travois.

— Am nevoie la toaletă.

Nu-l putea distinge clar în întuneric, dar îi simţi privirea şocată. Jenată mai presus de orice închipuire, rămase cu capul în piept.

— Bine, replică el, după un moment. Ai să te ţii pe picioare în timp ce…

— Da, aşa cred, se grăbi Rusty să răspundă.

O duse până la marginea poienii şi o lăsă uşor să se sprijine pe piciorul stâng.

— Reazemă-te de copac, o instrui el morocănos. Cheamă-mă, când termini.

Îi fu mult mai greu decât se aşteptase. Când îşi încheie la loc ceea ce-i mai rămăsese din pantaloni, tremura slăbită, iar dinţii îi clănţăneau de frig.

— Gata, am terminat.

Cooper se materializă din întuneric şi o luă din nou în braţe. N-ar fi crezut niciodată că un pat făcut din ace de brad şi blănuri putea fi atât de plăcut şi oftă de uşurare când o puse deasupra şi se putu relaxa.

Cooper o înveli cu blănurile.

— Fac un foc. N-o să fie cine ştie ce. Nu se găseşte destul lemn uscat. Dar va fi mai bine decât nimic şi s-ar putea să ţină vizitatorii la distanţă.

Rusty se înfioră, trăgându-şi pieile peste cap, ca să se apere atât de gândul la animalele sălbatice, cât şi de măzărichea îngheţată care continua să pudreze pământul, însă durerea crescândă din picior n-o lăsa să aţipească. Devenind tot mai neliniştită, scoase în cele din urmă capul de sub acoperământ. Cooper reuşise să aprindă un foc care sfârâia, scoţând mult fum. Scobise o vatră mică în pământ şi o înconjurase cu pietre, pentru ca flăcările să nu se întindă până la patul lui Rusty.

Privi spre ea şi, deschizându-şi fermoarul unuia dintre nenumăratele buzunare ale hainei, scoase un obiect, pe care i-l aruncă. Rusty îl prinse cu o mână.

— Ce e?

— O granola[3].

La gândul mâncării, stomacul îi ghiorăi zgomotos. Rupse ambalajul de staniol, gata să-şi îndese în gură tot calupul. În ultimul moment, se stăpâni.

— Nu… nu e nevoie s-o împărţi cu mine, spuse ea cu voce mică. E a ta şi s-ar putea să ai nevoie mai târziu.

Când îşi întoarse capul, ochii îi arătau duri şi cenuşii ca oţelul de puşcă.

— Nu-i a mea. Am găsit-o în buzunarul hainei unuia dintre ceilalţi.

Părea să găsească o plăcere brutală în a-i spune aceste vorbe, cu înţelesul că dacă bucata de granola ar fi fost a lui, se gândea mai bine înainte de a o împărţi cu ea.

Indiferent care-i fusese intenţia, îi tăiase tot

3 Ruladă de ovăz cu susan şi fructe.

cheful. Rulada avea în gura ei un gust ca de rumeguş; mestecă şi înghiţi maşinal. Lipsa gustului se datora parţial setei. Parcă citindu-i gândurile Cooper spuse:

— Dacă mâine nu găsim apă; am dat de dracu'.

— Şi crezi că vom găsi?

— Nu ştiu.

Rusty stătea între blănuri, îngândurată.

— De ce crezi că s-a prăbuşit avionul?

— Nu ştiu. Din mai multe cauze, cred.

— Ai idee unde ne aflăm?

— Nu. Dacă nu era furtuna, poate reuşeam să-mi fac o părere generală.

— Crezi că ne-am abătut de pe traseu?

— Da. Dar nu ştiu cât de departe.

Rezemându-şi obrazul în palmă, Rusty privi în flacăra slabă ce se chinuia să ardă.

— Ai mai fost vreodată la Great Bear Lake?

— O dată.

— Când?

— Acu' câţiva ani.

— Vânezi mult?

— Cât de cât.

Nu era tocmai un orator, nu? Voia să-l atragă în conversaţie, pentru a-şi alunga din minte durerea piciorului.

— Crezi c-au să ne găsească?

— Poate.

— Când?

— Ce crezi c-oi fi, o-mpuţită de enciclopedie? Strigătul lui reverberă în cercul copacilor care-i înconjurau. Sări brusc în picioare.

— Mai scuteşte-mă cu întrebările. N-am niciun răspuns.

— Voiam doar să ştiu, ţipă ea, printre lacrimi.

— Ei bine, şi eu vreau. Dar nu ştiu. Aş zice că au

şanse foarte mari să ne găsească, dacă avionul respectase planul de zbor, şi foarte mici, dacă se îndepărtase prea mult, O.K.? Acum, ţine-ţi gura.

Rusty se cufundă într-o tăcere lezată. Cooper umbla prin luminiş, căutând surcele uscate. Mai adăugă câteva beţe pe foc, înainte să se apropie de ea,

— Mai bine lasă-mă să văd ce-ţi face piciorul.

Trase brusc acoperitorile la o parte. Focul arunca o lumină săracă peste bandajul însângerat. Mânuind cu pricepere cuţitul de vânătoare, tăie nodurile pe care le legase mai-nainte şi începu să desfăşoare cârpa pătată.

— Te doare?

— Da

— Mă rog, are tot dreptul, replică el amar, privindu-i rana. Nu avea o expresie prea încurajatoare.

În timp ce Rusty îi ţinea lanterna, Cooper spălă din nou tăietura cu apă oxigenată şi o pansă cu bandaje noi. Când termină, ochii ei erau plini de lacrimi, iar buzele i se pătaseră de atâtea muşcături, dar nu ţipase nici măcar o dată.

— Unde-i învăţat să bandajezi aşa de bine?

— În ’Nam[4].

Un răspuns scurt, indicând că subiectul era închis.

— Poftim, mai ia două aspirine.

Îi dădu sticluţa, după ce-şi luă şi el două. Nu se plânsese, dar capul îl durea fără-ndoială de parcă i s-ar fi crăpat în două.

— Şi mai bea puţin brandy. Cel puţin două înghiţituri. Cred că, până dimineaţă, o să ai nevoie.

— De ce?

— Piciorul. Probabil că mâine va fi ziua cea mai

4 Vietnam

grea. După aia, poate începe să se vindece.

— Şi dacă nu se vindecă?

Nu-i răspunse; nu era nevoie.

Cu mâini tremurătoare, Rusty îşi ridică la buze plosca de brandy, după care luă şi el o înghiţitură. Acum, când rămurelele uscate se aprinseseră, mai puse ceva lemne pe foc. Dar nu ardea destul de tare pentru a o determina să-şi scoată haina, cum făcu el, spre surprinderea lui Rusty. Se descălţă şi de bocanci, spunându-i să facă la fel. Apoi, legând hainele şi încălţările într-o boccea, le îndesă între blănuri.

— Asta de ce-o faci? începuse deja să simtă frigul la picioare.

— Dacă transpirăm în ghete şi se face mai frig, au să ne degere picioarele. Dă-te mai încolo.

Îl privi cu ochi dilataţi de teamă:

— Hm?

Oftând nerăbdător, Cooper se târî lângă ea, silind-o să se retragă şi să-i facă loc sub grămada de blănuri. Rusty exclamă, alarmată:

— Ce faci?

— Mă culc. Dacă taci, adică.

— *Aici?*

— Camerele cu paturi separate nu erau libere.

— Nu poţi să…

— Calmează-te, domnişoară… Cum ziceai?

— Carlson.

— Mda, domnişoară Carlson. Căldura trupurilor amândurora ne va împiedica să îngheţăm.

Se înghesui lângă ea şi trase blănurile peste capetele amândurora, acoperindu-se ca într-un cocon etanş.

— Întoarce-te pe-o parte, cu faţa în partea ailaltă.

— Du-te dracului.

Aproape că-l auzi numărând în gând până la zece.

— Ascultă, n-am chef să îngheţ. Şi nici nu mor de nerăbdare să mai sap un mormânt în care să te-ngrop, aşa că fă ce-ţi spun. Imediat.

Probabil că în Vietnam fusese ofiţer, îşi spuse ea iritată răsucindu-se pe-o dungă. Cooper o cuprinse cu un braţ de talie şi o strânse lângă el, până ajunseră să stea ca două linguri. Abia mai putea respira.

— E neapărată nevoie?

— Da.

— N-o să mă mişc de-aici. N-am unde să mă duc. Nu e nevoie să-ţi ţii braţul aşa.

— Mă faci să mă mir. Credeam că-ţi place.

O apăsă cu palma pe abdomen.

— Arăţi grozav. Nu ţi se pare normal ca toţi bărbaţii să se aprindă şi să se-agite când umbli prin preajmă?

— Dă-mi drumul!

— Eşti mândră de funduleţul tău rotund şi ţâţişoarele obraznice, nu? Sunt convins că majoritatea bărbaţilor te găsesc irezistibilă. Copilotul ăla, cu siguranţă. Îi curgeau balele ca unui doberman după o căţea în călduri, aproape că s-a împiedicat în limbă.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Începu să-i mângâie pântecul.

— A, ba cum să nu. Precis că ţi-a plăcut să-i năuceşti pe toţi bărbaţii ăia din avion, de le-a pierit piuitul, când ai urcat la bord, cu gulerul de blană ridicat, frecându-ţi obrajii îmbujoraţi şi guriţa asta sexy.

— De ce-mi faci asta? suspină Rusty.

Cooper înjură şi, când vorbi din nou, glasul nu mai suna melodios, tachinător. Era obosit.

— Ca să fii sigură că n-am de gând să profit de

tine în timpul nopţii. Roşcovanele n-au fost niciodată favoritele mele. În plus, ai trupul cald încă din patul crăiuleţului. Una peste alta, lângă mine, virtutea ta e în siguranţă.

Rusty îşi trase pe nas lacrimile de umilinţă.

— Eşti crud şi vulgar.

— Acum te-arăţi ofensată că nu sunt tentat să te violez, râse el. Hotărăşte-te. Dacă în noaptea asta ai chef de sex, pot să te servesc. Trupul meu nu e la fel de părtinitor pe cât mi-e capul. În fond, aici e întuneric beznă. Şi ştii ce se spune despre pisici noaptea. Personal, însă, prefer decoruri mai sigure şi mai confortabile în care să mă regulez. Aşa că taci şi dormi, da?

Scrâşni din dinţi, scandalizată. Ţinându-şi trupul ţeapăn, puse stavilă între ei, dacă nu fizic, atunci cel puţin spiritual. Încercă să nu-i ia în seamă căldura corporală, care-i pătrundea prin haine, răsuflarea ce-i scălda ceafa la fiecare expiraţie şi puterea latentă a coapselor potrivite în partea dinapoi a picioarelor ei. Treptat, şi cu ajutorul brandy-ului băut, se destinse. În cele din urmă adormi.

O trezi propriul ei geamăt. Piciorul îi pulsa dureros

— Ce e?

Glasul lui Cooper era arţăgos, dar Rusty bănu că nu din cauză că ar fi fost smuls dintr-un somn adânc. Intui că stătuse treaz.

— Nimic.

— Spune-mi. Ce se-ntâmplă? Piciorul?

— Da.

— Iarăşi sângerează?

— Nu cred. Nu-l simt ud. Mă doare numai.

— Mai bea puţin brandy.

Se îndepărtă puţin de ea şi întinse mâna după

ploscă, pe care o luase cu el în coconul de blană

— Sunt deja ameţită.

— Bine. Înseamnă că are efect.

Îi despărţi buzele cu gura destupată a ploştii şi o înclină înainte. Fie bea, fie se îneca.

Băutura alcoolică i se prelinse arzătoare până în mijlocul trupului. Cel puţin, îi luă câteva secunde gândul de la rana dureroasă.

— Mulţumesc.

— Desfă-ţi picioarele.

— Poftim?

— Depărtează picioarele.

— Cât brandy ai băut, domnule Landry?

— Desfă-le.

— De ce?

Ca să mi-l bag pe-al meu între ele.

Fără a-i mai da posibilitatea să se opună, îşi strecură mâna între coapsele ei şi-i ridică piciorul rănit. Îşi împinse genunchiul între ai ei, după care îi coborî uşor piciorul de sus, rezemându-l peste al său.

— Aşa. Poziţia ridicată va ajuta să mai slăbească presiunea. Şi mă va împiedica şi pe mine să-l lovesc în somn.

Era prea buimăcită ca să adoarmă imediat la loc; prea incomod - conştientă de proximitatea lui. Şi mai era ceva care-o ţinea trează: o sâcâitoare vinovăţie.

— Cooper, l-ai cunoscut pe vreunul dintre ceilalţi?

— Pe cei din avion? Nu.

— Cei doi de pe locurile din faţă erau fraţi. În timp ce ni se cântăreau bagajele, i-am auzit vorbind despre sărbătorirea Thanksgiving-ului împreună cu familiile, peste câteva săptămâni. Aveau de gând să le-arate rudelor diapozitivele pe care le-au făcut

săptămâna asta.

— Nu te mai gândi.

— N-am încotro.

— Ba ai.

— Ba nu. Mă tot întreb de ce am rămas în viaţă. De ce mi s-a îngăduit să trăiesc? N-are niciun sens.

— Nu e nevoie să aibă sens, replică el înverşunat. Pur şi simplu aşa *este.* Le sunase ceasul, atâta tot. S-a terminat, s-a uitat.

— Nu s-a uitat.

— Alungă-ţi gândurile astea.

— Tu aşa ai făcut?

— Da.

Rusty se cutremură.

— Cum poţi fi atât de nesimţitor faţă de vieţile altor oameni?

— Practica.

Cuvântul o afectă ca o palmă puternică pe obraz. Fusese rostit crud ca să-i închidă gura şi reuşise. Se întrebă câţi camarazi îşi văzuse Cooper ucişi în Vietnam. Zeci? Sute? Ea, însă, nu-şi putea imagina că s-ar fi putut imuniza vreodată în faţa morţii.

Şi ea trecuse prin această practică, dar nu în măsura în care părea că i se întâmplase lui Cooper. Nu era un lucru pe care să-l poată bloca, alunga, printr-un efort de voinţă. Când se gândea la cei dragi pe care-i pierduse, încă o mai durea.

— Mama mea a murit de congestie cerebrală, îi spuse, calmă. Moartea ei a venit aproape ca o uşurare. Altfel, ar fi rămas handicapată grav. Am avut o săptămână ca să mă pregătesc. Fratele meu, însă, a murit subit.

Cooper poate nu ţinea să audă toate astea, dar dorea să vorbească despre ele.

— Fratele?

— Jeff. A murit într-un accident de maşină acum doi ani.

— Alte rude n-ai?

— Numai pe tata.

Trase încet aer în piept.

— El era bărbatul cu care am fost la cabană. Cel de la care mi-am luat rămas bun. Nu un era tomnatec. Nu un amant. Tatăl meu.

Aşteptă un cuvânt de scuză, dar nu-l auzi. Dacă trupul lui Cooper n-ar fi fost atât de încordat, ar fi putut crede că adormise.

În sfârşit, sparse tăcerea, întrebând-o:

— Ce-o fi crezut tatăl tău când a fost anunţat despre catastrofă?

— O, Dumnezeule!

Instinctiv, strânse mâna lui Cooper, care-i stătea pe abdomen.

— La asta nu m-am gândit.

Îşi putea închipui disperarea tatălui ei la auzul veştii. Îşi pierduse soţia. Apoi, fiul. Iar acum, şi fiica. Avea să fie neconsolat. Rusty nici nu putea suporta să se gândească la suferinţa prin care trecea, infernul incertitudinii de a nu şti ce i se întâmplase. Spera, atât spre binele tatălui său cât şi al ei înseşi, să fie salvaţi cât mai curând.

— Tipul mi s-a părut foarte influent, spuse Cooper. O să zgâlţâie autorităţile până ne găsesc.

— Ai dreptate. Tata n-o să cedeze până nu va şti ce s-a întâmplat cu mine.

De acest lucru, Rusty nu se îndoia. Tatăl ei era un om puternic. Era dinamic şi avea atât talentul, cât şi mijloacele de a rezolva orice. Reputaţia şi banii lui puteau croi drum prin kilometri întregi de bariere. Faptul de a şti că n-avea să lase nicio piatră neclintită de la locul ei până nu era ea salvată, îi oferi un fir

optimist de care să se agaţe.

Mai avu şi surpriza de a descoperi că, de fapt, Cooper nu fusese atât de retras şi de nepăsător pe cât păruse. Înainte de a se îmbarca în avion, stătuse deoparte. Nu se amestecase printre ceilalţi pasageri. Văzuse însă totul. Se părea că însoţitorul ei era un observator acut al naturii umane.

Chiar în acel moment, fizicul îşi făcea de cap cu el. În timp ce vorbea, Rusty deveni conştientă în mod nervos de sexul lui, proptit solid în fundul ei. Izbucni:

— Eşti căsătorit?

— Nu.

— N-ai fost niciodată?

— Nu.

— Ai pe cineva?

— Ascultă, nu duc lipsă de sex, gata? Şi ştiu de ce eşti dintr-o dată atât de curioasă. Crede-mă, simt şi eu. Dar n-am ce face. Mă rog, de fapt am, însă, aşa cum am discutat adineaori, nu-i o soluţie foarte fezabilă în împrejurările date. Şi mă tem că variantele care-mi vin imediat în minte ne-ar face pe amândoi să ne simţim prost.

Obrajii lui Rusty se înroşiră, fierbinţi.

— Aş vrea să n-o faci.

— Ce?

— Să vorbeşti aşa.

— Cum?

— Ştii tu. Indecent.

— Tocmai ai plecat de la o cabană vânătorească în stil mare. N-ai prins niciun banc porcos? N-ai auzit niciun comentariu deşucheat? Credeam că până acum te-ai obişnuit cu limbajul.

— Ei bine, nu m-am obişnuit. Şi, pentru informarea ta, m-am dus în excursia aia de vânătoare de hatârul tatălui meu. Eu, una, nu m-am distrat prea

grozav.

— Te-a silit el?

— Fireşte că nu.

— Te-a constrâns? În schimbul hainei ăleia de blană, poate?

— Nu, scrâşni ea iritată. Excursia a fost ideea mea. Eu am propus s-o facem împreună.

— Şi ai ales întâmplător Teritoriile de Nord-Vest? De ce nu în Hawaii? Sau la St. Moritz? Mă pot gândi la o mie de alte locuri de pe glob mai potrivite pentru tine.

Oftatul ei echivala cu o recunoaştere a faptului că o ghicise corect. La o partidă de vânătoare, se simţise la fel de deplasată ca un cui ruginit într-o sală de operaţie.

— Tatăl şi fratele meu mergeau mereu la vânătoare împreună. Câte patru săptămâni în fiecare an. Era o tradiţie de familie.

Cuprinsă de remuşcări, închise ochii.

— Tata n-a mai fost la vânătoare de la moartea lui Jeff. M-am gândit că o ieşire i-ar face bine. Am insistat să meargă. Când el a ezitat, m-am oferit să-l însoţesc.

Se aştepta la murmure de simpatie şi de înţelegere – poate chiar la o laudă şoptită faţă de gestul ei altruist şi nobil. În schimb, nu auzi de la el decât un ursuz:

— Mai taci odată, bine? Încerc să mai şi dorm.

*

— Încetează, Rusty.

Ecoul vocii fratelui ei îi străpunse visul. Se luptau, aşa cum o pot face numai fraţii şi surorile care fie se urăsc din rărunchi fie se iubesc din toată inima.

Între ea şi Jeff, fusese valabilă a doua posibilitate. Abia dacă îi despărţea un an distanţă. De pe vremea când Rusty făcuse primii paşi de-a buşilea, fuseseră prieteni şi tovarăşi de joacă nedespărţiţi. Spre marea încântare a tatălui lor şi îngrijorarea mamei, adeseori se angajau în aspre lupte corp-la-corp, pe care le terminau întotdeauna râzând.

Acum, însă, în glasul lui Jeff nu se simţea nici urmă de veselie, pe când îi apuca încheieturile mâinilor şi i le ţintuia la pământ, de-o parte de alta a capului.

— Termină odată, o zgâlţâi el uşor. Ai să te loveşti, dacă te mai zbaţi

Se trezi şi deschise ochii. Nu avea în faţă chipul drag şi atât de limpede amintit al lui Jeff, ci al bărbatului. Al Singuraticului. Îi părea bine că rămăsese în viaţă, dar nu-l plăcea prea mult. Cum îl chema? A, da, Cooper. Cooper…? Cooper şi altcumva. Sau cumva şi Cooper.

— Nu te mişca, îi porunci el.

Încetă să se mai agite. Simţea aerul rece pe pielea dezgolită şi-şi dădu seama că azvârlise la o parte toate blănurile pe care le îngrămădise el deasupra pentru noapte. Cooper stătea călare peste ea, în genunchi, aplecat. Îi imobiliza mâinile lângă cap cu degetele lui dure.

— Dă-te jos de pe mine.

— Ţi-ai revenit acum?

Dădu din cap. Îşi revenise la fel de mult ca orice femeie care se trezeşte cu un bărbat de proporţiile şi forma lui Cooper Landry – asta era, Landry încălecând-o cu coapsele lui ce se înălţau deasupră-i ca două coloane, întâlnindu-se… îşi feri ochii de acea îmbinare care-i usca gura.

— Te rog, gâfâi ea. Mi-e bine.

Se dădu la o parte. Rusty inspiră aerul îngheţat,

care-i arse plămânii. Dar, Dumnezeule, ce plăcut era, pe faţa ei încinsă! Plăcut doar pentru o secundă. Imediat, se cutremură într-un fior, iar dinţii începură să-i clănţăne. Sprâncenele lui Cooper erau îmbinate cu îngrijorare. Sau nemulţumire. Nu-şi putea da seama. Era fie preocupat, fie nervos.

— Arzi de febră, îi spuse el direct. Am plecat din pat ca să înteţesc focul. Delirai şi începuseşi să-l strigi pe un anume Jeff.

— Fratele meu.

Se zguduia convulsiv. Îşi trase în jurul trupului una dintre blănuri.

În timpul nopţii, nu mai burniţase, nici nu plouase. Vedea bine surcelele şi jarul aprins de sub beţele adăugate de Cooper pe foc. Flăcările erau atât de fierbinţi, încât îi ardeau globii ochilor până la durere.

Nu, imposibil. Febra trebuia să fie.

Lăsând-o acoperită cu blana numai pe partea de sus a trupului, Cooper ridică jumătatea inferioară de pe picior. Desfăşură din nou, cu mare greutate, bandajul şi se uită la rana descoperită. Rusty îl privi lung.

În sfârşi, întoarse faţa spre ea, cu gura strânsă într-o linie subţire.

— Nu voi încerca să te amăgesc. E rău. S-a infectat. Am o sticluţă cu antibiotice în trusa de prim ajutor. Le păstram pentru eventualitatea asta, dar nu-s sigur că vor fi suficiente ca să te vindece.

Rusty înghiţi cu dificultate. Până şi creierul ei febril putea asimila mesajul. Ridicându-se în coate, îşi privi piciorul. Îi veni să verse. Pe ambele margini ale tăieturii adânci, pielea era umflată şi zbârcită de infecţie. Căzând la loc pe spate, inspiră rapid, subţiat. Îşi umezi buzele, fără efect, căci febra îi uscă gura şi

mai rău decât înainte.

— Aş putea să fac cangrenă şi să mor, nu?

Cooper îşi forţă o jumătate de zâmbet.

— Încă nu. Trebuie să facem tot ce putem, ca să prevenim asta.

— Ca de pildă, să mi-l tai?

— Doamne, morbidă mai eşti. Mă gândeam să storc puroiul şi apoi să închid tăietura cu cusături.

Rusty se făcu pământie la faţă.

— Şi-asta mi se pare destul de morbid.

— Nu-i la fel de rău ca o cauterizare. La care s-ar putea să ajungem.

Acum, faţa i se decoloră precum creta.

— Dar, deocamdată, hai să-i facem câteva cusături. Nu te-arăta uşurată, o preveni el, încruntându-se profund, o să te doară ca dracu'.

Îl privi în adâncul ochilor. Oricât ar fi fost de curios, cât de zdruncinat le începuse relaţia, avea încredere în el.

— Fă ce trebuie.

Cooper dădu scurt din cap şi se apucă de treabă. Mai întâi, scoase o pereche de colanţi lungi de mătase din puloverul-raniţă.

— Mă bucur că porţi desuuri de mătase.

Rusty zâmbi fără vlagă faţă de gluma lui moderată, în timp ce Cooper începea să desfacă tivul de la talie.

— Vom folosi firele astea pentru suturi.

Arătă cu capul spre plosca argintie.

— Mai bine apucă-te de brandy-ul ăla. Înghite cu el o pastilă de penicilină. Sper că nu faci alergie, nu? Bine, continuă el, când Rusty clătină din cap. Soarbe încontinuu din brandy. Nu te opri până nu te-ai îmbătat criţă. Dar nu-l bea pe tot. Va trebui să sterilizez firele şi să spăl rana cu el.

Nu era nici pe departe suficient de anesteziată, când Cooper se aplecă peste piciorul ei, Ţinea cuţitul de vânătoare, pe care îl dezinfectase în foc, ridicat, pregătit, deasupra rănii infectate.

— Gata?

Rusty dădu din cap.

— Încearcă să stai nemişcată.

Aprobă din nou.

— Şi nu te opune leşinului. Ne-ar fi mai uşor amândurora dacă ţi-ai pierde cunoştinţa.

Prima înţepătură mică pe care o aplică în pielea roşie şi umflată o făcuse să ţipe şi să-şi tragă piciorul.

— Nu, Rusty! Trebuie să stai nemişcată.

Era un proces chinuitor şi părea să dureze la nesfârşit. Cooper despica meticulos zonele unde era necesar s-o facă. Când stropi toată rana cu brandy, Rusty zbieră. După aceea, cusutul nu mai păru chiar atât de rău. Folosea un ac luat din pliculeţul trusei pe care o aduseseră cu el. După ce înmuia pe rând fiecare fir în brandy, le trăgea prin piele şi le înnoda, apropiind ferm marginile rănii.

Rusty privea punctul unde sprâncenele lui castanii se îmbinau deasupra şeii nasului. Avea fruntea îmbrobonată de sudoare, în pofida frigului. Nu-şi lua niciun moment ochii de la ceea ce lucra, decât pentru a-i privi ocazional faţa. Era sensibil la durerea ei. Înţelegător, chiar. Avea mâinile uimitor de blânde pentru un om atât de masiv, cu o piatră rece şi nesimţitoare în locul unde ar fi trebuit să-i stea inima.

În cele din urmă, locul acela dintre sprâncene începu să se unduiască în faţa ochilor ei împăienjeniţi. Deşi zăcea nemişcată, i se învârtea capul, vâjâind de durere, traumă şi efectele anestezice ale brandyului. În pofida sfatului lui Cooper, se chinuia să rămână trează, temându-se că dacă adormea putea să nu se mai

trezească niciodată. În sfârşit, abandonă lupta şi-şi lăsă pleoapele să se închidă

Ultimul ei gând conştient fu acela că era mare păcat că tatăl ei n-avea să ştie niciodată cât de curajoasă fusese, până în clipa morţii.

— Ei, spuse Cooper, aşezându-se pe călcâie şi ştergându-şi fruntea asudată, n-arată prea drăguţ dar cred c-o să ţină.

O privi cu un surâs satisfăcut şi optimist. Rusty însă, nu-i văzu zâmbetul. Îşi pierduse cunoştinţa.

Capitolul 3

Îşi reveni, efectiv surprinsă că mai era în viaţă. La început, crezu că se întunecase, dar îşi ridică puţin capul. Mica blană de hermelină îi alunecă de pe cap. Era încă ziuă – deşi i-ar fi fost imposibil să ghicească ora. Cerul era acoperit şi mohorât.

Cu un sentiment de groază, aşteptă ca durerea din picior să-i penetreze până la nivelul conştiinţei, dar, ca prin farmec, acest lucru nu se întâmplă. Ameţită de brandy-ul pe care îl consumase, se ridică în şezut. Trebui să se sforţeze din toate puterile pentru a-şi îndepărta blănurile de pe picior. Preţ de-un moment îngrozitor, crezu că n-o mai durea, fiindcă, la urma urmei, Cooper totuşi i-l amputase.

Când, însă, dădu la o parte pielea mare de caribou, îşi găsi piciorul intact şi bandajat cu fâşii de bumbac alb. Nu se vedea nicio urmă de sânge proaspăt. Nu era în niciun caz gata să alerge maratonul, dar se simţea mult mai bine.

Ridicarea în capul oaselor o extenuase, aşa că se lăsă să cadă la loc între blănuri, trăgându-şi-le până la bărbie. Pielea îi era înfierbântată şi uscată, dar avea frisoane. Febra continua. Poate ar fi trebuit să mai ia aspirină. Dar unde era flaconul? Cooper trebuia să ştie. El…

Unde era Cooper?

Letargia i se risipi şi sări din nou în poziţie aşezată. Înnebunită, scrută din priviri luminişul. Nici urmă. Plecase. Lipsea şi puşca. Cealaltă zăcea pe pământ, la îndemâna ei. Jăraticul focului continua să ardă mocnit, emanând căldură.

Protectorul ei, însă, o părăsise.

Înăbuşindu-şi cu un efort isteria, cugetă că se repezea să tragă concluzii greşite. N-ar fi făcut asta. N-ar fi oblojit-o atât de migălos numai ca s-o părăsească, imobilizată şi neputincioasă, în sălbăticie.

Oare?

Numai dacă era un ticălos fără inimă.

Nu decisese ea că exact un asemenea om era Cooper Landry?

Nu. Era aspru. Dur. Cinic, cu siguranţă. Dar nu complet lipsit de sentimente. Dacă ar fi fost aşa, o părăsea încă din ajun.

Atunci, unde se dusese?

Lăsase pe loc o puşcă. De ce? Poate că până aici ajungea generozitatea lui sufletească. Îi îngrijise rana, în acel sens făcuse tot posibilul. Îi oferise un mijloc de apărare. Poate că acum trebuia să continue fiecare pe cont propriu. Supravieţuirea celui mai puternic.

Ei bine, avea să moară. Dacă nu de febră, atunci de sete. Nu avea apă. Nici mâncare. De adăpost, nici nu putea fi vorba. În foarte scurt timp, rezerva de lemne, pe care el le tăiase şi le stivuise în

apropiere, avea să se termine. O aştepta moartea de frig, dacă vremea se răcea doar puţin.

Pe dracu'!

Deodată, se înfurie pe el pentru că plecase şi o părăsise. Avea să-i arate ea lui; şi tatălui ei avea să-i arate. Rusty Carlson nu era o moleşită uşor de lichidat, fără şira spinării.

Azvârli în lături acoperitorile şi îmbrăcă scurta de ski. Pentru moment, avea să-şi lase pe loc cizma stângă, fiindcă amândouă erau încă vârâte mai în josul grămezii de blănuri, prea departe ca să le ajungă. În plus, cu un picior desculţ, putea foarte bine rămâne şi cu celălalt gol. Şi, pe deasupra, îmbrăcarea canadienei îi consumase toată energia.

Mâncare şi apă.

Acestea erau necesităţile esenţiale. Pe ele trebuia să le găsească mai întâi. Dar unde? Împrejurimile se arătau, în cel mai bun caz, descurajante. În cel mai rău, înspăimântătoare. Pe o circumferinţă de trei sute şaizeci de grade, nu vedea decât pădure virgină. Dincolo de copacii apropiaţi – unii atât de înalţi încât nici măcar nu le putea zări vârfurile – se întindeau alţii, kilometri în şir, la nesfârşit.

Înainte de a porni în căutarea apei, trebuia să se ridice în picioare. Părea o sarcină imposibilă, dar scrâşni din dinţi, hotărâtă s-o facă.

Când îi descopereau trupul, n-aveau să-l găsească sub un morman de blănuri!

Întinzând mâna cât putea de mult, apucă un lemn de foc şi îl trase spre ea. Folosindu-l ca sprijin, se săltă pe genunchiul piciorului nevătămat, ţinându-l pe celălalt întins drept înainte Apoi, se opri ca să-şi tragă respiraţia, care forma nori de abur alb în faţa ei.

Încercă de mai multe ori să se ridice în picioare,

dar nu reuşi. Era slabă ca un pisoi nou-născut. Şi cu capul greu. Lua-l-ar dracu' pe Cooper Landry! Nu era de mirare c-o îndemnase să bea atâta brandy. Voise să leşine, ca să nu ştie când se furişa de-acolo ca un împuţit mizerabil ce era.

Făcând un ultim efort herculean, îşi rezema toată greutatea pe piciorul stâng şi se ridică.

Pământul se înclină într-un echilibru precar. Închizând ochii strânse în mână băţul pentru foc, sprijinindu-se din răsputeri. Când simţi că era sigur să deschidă ochii din nou o făcu – şi lăsă să-i scape un mic ţipăt de uimire. Cooper stătea în cealaltă parte a luminişului.

— Şi ce naiba ziceai că faci? mugi el.

Lăsând să cadă tot ce avea în mâini, inclusiv puşca se repezi asupra ei ca un arhanghel sfidat amarnic. O apucă de subsuori, zbură dintr-un şut băţul de sub ea şi o culcă la loc pe patul de suferinţă. Îi împachetă în blănuri trupul ce dârdâia.

— Ce dracu' încercai?

— Să g… găsesc apă, se bâlbâi ea, printre clănţăneli din dinţi.

Înjurătura lui bombănită fu atât de vie, încât părea aproape tangibilă. Îi puse pe frunte palma pentru a-i aprecia temperatura.

— Eşti atât de rece, că te-ai învineţit. Să nu ma, încerci vreo acrobaţie tâmpită ca asta, ai priceput? E treaba *mea* să găsesc apă. *A ta e să* stai la un loc. Înţeles?

Obscenităţile continuară să curgă din el precum câştigul dintr-un poker mecanic. Se întoarse spre foc şi începu să-l răscolească, aruncând furios lemne peste tăciunii mocniţi şi făcând vânt să se aprindă. Când focul se învăpăie, traversă poiana şi ridică leşul moale al iepurelui pe care-l scăpase pe jos. Mai aduse şi un

termos, unul dintre obiectele pe care le luaseră cu ei din epava avionului. Destupându-l, turnă apă în capacul ceaşcă şi se lăsă într-un genunchi lângă Rusty.

— Poftim. Sunt convins că ţi-e gâtul uscat şi te doare. Dar nu bea prea multă dintr-o dată.

Rusty îşi făcu palmele căuş împrejurul alor lui şi duse ceaşca la buzele arse. Apa era atât de rece încât o dureau dinţii, dar n-o luă în seamă. Bău trei înghiţituri adânci, înainte de a retrage Cooper capacul.

— Încet, am spus. E destulă.

— Ai găsit un izvor? întrebă ea, lingându-şi picăturile de apă de pe buze.

Urmărindu-i atent mişcarea, Cooper răspunse:

— Mda. Un pârâu, la vreo trei sute de metri încolo, indică el direcţia cu capul. Probabil e un afluent de-al lui MacKenzie.

Rusty privi animalul neînsufleţit ce zăcea lângă bocancul lui.

— Ai împuşcat iepurele?

— L-am omorât cu o piatră. N-am vrut să consum muniţia dacă nu e neapărată nevoie. Îl jupoi şi-l pun la fript. Putem… Of, la dracu’. Ce mai e?

Rusty, spre propria ei mare nemulţumire, izbucnise în lacrimi. Trupul i se zguduia de suspine. Îşi acoperi faţa cu mâinile dar, oricât era de deshidratată, lacrimile i se prelingeau printre degete.

— Ascultă-mă, ori el, ori noi, spuse enervat Cooper. Trebuie să mâncăm. Nu poţi fi atât de…

— Nu din cauza iepurelui, bolborosi ea.

— Atunci de ce? Te doare piciorul?

— Crezusem că mă pă… părăsiseşi. Că mai lăsat aici din cau… uza piciorului. Şi, poate aşa ar şi trebui. Te ţin în loc. Probabil că până acum ai fi aj… ajuns la loc sigur, dacă nu eram eu şi piciorul meu.

Mai suspină de câteva ori, încercând să

continue.

— Dar piciorul meu nu prea contează de fapt fiindcă oricum în situaţii de-astea sunt o pacoste. Nu pot suferi marea natură şi găsesc că e oricum, numai minunată nu. O detest. Nici măcar taberele de vacanţă nu mă atrăgeau. Mi-e frig. Şi frică. Şi mă simt vinovată că mă plâng, când sunt vie şi toţi ceilalţi au murit.

Şi se dizolvă într-un nou torent de lacrimi, cu umerii zguduindu-i-se. Cooper slobozi un oftat de îndelungată suferinţă, plus câteva sudălmi cu înfloriturі după care înaintă în genunchi s-o ia în braţe. Îi apăsă umerii între mâinile lui mari. Prima reacţie a lui Rusty fu aceea de a se crispa, încercând să se smulgă. El, însă, îşi ţinu mâinile neclintite şi o strânse la piept. Făgăduiala alinării era prea puternică pentru a putea să-i reziste. Se prăbuşi pe pieptul lui lat, apucându-i în pumni haina vânătorească groasă.

Esenţa proaspătă şi curată de brad se îmbibase în haine şi în păr – şi emana acel miros atrăgător, mucegăit, de frunze ude şi ceaţă. În starea ei de slăbiciune şi ameţeală, lui Rusty i se păru că era nefiresc de mare, fantastic, ca eroul din poveştile pentru copii. Puternic. Neînfricat. Aprig, dar binevoitor. Capabil să ucidă orice balaur.

Când una dintre mâinile lui îi cuprinse ceafa, îşi îngropă faţa şi mai adânc în materialul matlasat al hainei sale şi se desfătă cu primul sentiment de securitate pe care-l cunoştea de la prăbuşirea avionului încoace – încă dinainte, de când părăsise cabana de vânătoare şi pe tatăl ei dezamăgit.

În sfârşit, tumultul trecu. Lacrimile îi secară. Cooper nu mai avea nicio scuză ca s-o ţină mai departe îmbrăţişată, aşa că se desprinse de el. Jenată, rămase cu capul în piept. Nu părea dornic să-i dea drumul, dar în cele din urmă mâinile i se retraseră.

— Acum e bine? întrebă el morocănos.

— Da, perfect, îţi mulţumesc.

Se şterse la nas cu dosul mâinii, de parcă ar fi procedat aşa tot timpul.

— Mai bine merg şi pregătesc iepurele pentru fript. Culcă-te la loc.

— Am obosit să tot stau culcată.

— Atunci, întoarce capul. Vreau să-l poţi mânca şi mă tem că n-ai s-o mai faci, dacă vezi când îl spintec.

Ducând iepurele la marginea poienii, îl întinse pe un bolovan plat şi începu să-l jupoaie. Rusty avu înţelepciunea de a-şi feri ochii.

— Tot pe chestia asta ne-am certat şi ne spuse ea calmă.

Cooper o privi peste umăr.

— Tu şi cu cine?

— Cu tatăl meu. Doborâse un berbec, râse ea, fără veselie. Era un animal minunat. Mi-a părut rău pentru el, dar m-am prefăcut entuziasmată de reuşită. Tata a tocmit o călăuză să-l jupoaie pe loc. Voia să-l supravegheze, să se asigure că nu deteriora pielea.

Înghiţindu-şi lacrimile, continuă:

— N-am putut să mă uit. M-a apucat un rău fizic. Tata..

Se opri un moment, pentru a respira adânc.

— … Cred că l-am dezgustat şi dezamăgit.

Cooper îşi ştergea mâinile cu o batistă pe care o udase cu apă din termos.

— Fiindcă n-ai putut înghiţi o jupuire pe loc?

— Nu doar atât. Asta a pus capacul. Mă dovedisem o ţintaşă groaznică, dar n-aş fi putut împuşca o fiinţă vie nici dacă venea să-şi înfigă nasul în ţeava puştii. Întreaga situaţie nu-mi plăcea.

Încet, adăugă aproape ca pentru sine:

— Nu eram la fel de grozavă în natură ca fratele meu, Jeff.

— Şi tatăl tău se-aşteptase să fii?

Înfipsese iepurele pe o cracă verde, iar acum îl suspenda deasupra tăciunilor.

— Cred că aşa sperase.

— Atunci e un prost. Nu eşti înzestrată fizic pentru a fi vânător.

Ochii îi coborâră spre pieptul ei şi întârziară acolo. Fierbinţeala îi năpădi sânii, umplându-i ca laptele de mamă, făcându-i să devină îngreunaţi, dureroşi. Sfârcurile i se contractară.

Această reacţie o surprinse enorm pe Rusty. Instinctiv, îi veni să-şi acopere sânii, aducându-i înapoi la normalitate, dar Cooper continua s-o privească, aşa că nu putu. Se temea că, dacă o făcea, avea să se spargă ceva cumplit de fragil – ceva ce nu mai putea fi reparat sau înlocuit. Orice mişcare neglijentă s-ar fi vădit dezastruoasă şi irevocabilă. Rezultatul putea fi îngrozitor.

Se întâmpla prima oară să fi făcut o aluzie sexuală, în afară de vulgarităţile pe care le împroşcase în timpul nopţii. Atunci, o făcuse numai ca s-o irite. Acum îşi dădea seama. Dar acest lucru era cu totul altfel. De astă dată, Cooper era atât făptaşul, cât şi victima.

Îşi smulse ochii înapoi spre foc, iar momentul trecu. Nu şi-au mai vorbit, însă, mult timp. Rusty închise ochii şi se prefăcu adormită, însă îl privi în timp ce se ocupa în jurul a ceea ce ajungea treptat să arate ca o tabără în toată regula. Ascuţi toporişca pe o piatră. Verifică iepurele fript, răsucindu-l de câteva ori.

Se mişca surprinzător de agil pentru un bărbat de proporţiile lui. Rusty era convinsă că unele femei l-ar fi considerat chipeş, mai ales acum, când bărbia şi

obrajii îi erau umbriţi foarte profund de o barbă nerasă de douăzeci şi patru de ore. Mustaţa lată, arcuită, era sexy… dacă-ţi plăcea părul facial. Cobora drept până la buza de jos, acoperind-o complet pe cea superioară, astfel că gândul de a porni în căutarea ei devenea ispititor.

Se pomeni privindu-i gura în timp ce el se apleca să-i vorbească.

— Mă… mă scuzi?

Cooper o privi ciudat.

— Ai ochii sticloşi. Sper că nu te-apucă iarăşi delirul, nu?

Îi apăsă palma pe frunte.

Enervată pe el şi pe ea însăşi pentru acele fantezii adolescentine, îi dădu mâna la o parte.

— Nu, mă simt perfect. Ce spuneai?

— Te-am întrebat dacă eşti gata să mănânci.

— Asta ar fi cam puţin spus.

O ajută să se aşeze în capul oaselor.

— A stat un minut, două, să se răcească. Acum ar trebui să fie tocmai bun.

Scoase iepurele de pe frigare şi-i smulse un picior din articulaţie. I-l întinse lui Rusty. Ea îl luă cu ezitare, privindu-l cu îndoială.

— Ai să-l mănânci şi dacă trebuie, să ţi-l vâr pe gât.

Smulse o îmbucătură de carne, cu dinţii lui albi şi puternici.

— Nu-i deloc rău. Sincer.

Rusty desprinse puţină carne de pe os şi o vârî în gură, silindu-se să mestece şi să înghită cât ma repede.

— Nu te grăbi aşa, o preveni el. O să-ţi vină rău.

Dădu din cap şi mai luă o muşcătură. Cu puţină sare, n-ar fi fost rea deloc.

— În Los Angeles sunt câteva restaurante foarte selecte care au iepure în meniu, spuse ea pe un ton de conversaţie. Întinse instinctiv mâna după un şervet, îşi aminti că nu avea, ridică din umeri şi-şi linse degetele.

— Acolo locuieşti, la Los Angeles?

— În Beverly Hills, de fapt.

Cooper o studie în lumina focului.

— Eşti stea de cinema sau aşa ceva?

Rusty avu impresia că n-ar fi fost impresionat nici dacă i-ar fi spus că era laureată a trei premii Oscar. Se îndoia că faima preţuia prea mult pentru Cooper Landry.

— Nu, nu-s vedetă de cinema. Tatăl meu e patronul unei companii de afaceri imobiliare. Are filiale prin tot sudul Californiei. Lucrez pentru el.

— Şi te pricepi cât de cât?

— Am avut mari succese.

Mestecând o îmbucătură de carne, Cooper aruncă în foc osul curăţit.

— Fiind fiica şefului, cum ai fi putut da greş?

— Muncesc din greu, domnule Landry.

Era jignită de aluzia lui răutăcioasă că tatăl său ar fi fost responsabil pentru reuşitele ei.

— Anul trecut, am avut cea mai mare rată de vânzări din agenţie.

— Bravo.

Contrariată că era atât de evident neimpresionat, îl întrebă de sus: Tu cu ce te ocupi?

Îi mai oferi în tăcere o bucată de carne, din care Rusty muşcă de parcă în toate zilele vieţii ei ar fi mâncat iepure proaspăt, neasezonat, fript la foc de tabără.

— Am o fermă, răspunse Cooper.

— Vite?

— Câteva. Cai, mai mult.

— Unde?

— Rogers Gap.

— Asta unde-i?

— În Sierra Nevada.

— N-am auzit niciodată.

— Nu mă mir.

— Şi-ţi poţi câştiga existenta doar din fermă?

— Mă descurc.

— Rogers Gap e aproape de Bishop? Pe-acolo schiază oamenii?

— Avem câteva pârtii. Schiorii serioşi le consideră foarte provocatoare. Personal, cred că sunt unele dintre cele mai spectaculoase de pe continent.

— Atunci de ce n-am auzit niciodată de locul ăsta?

— Ţinem cu străşnicie secretul şi aşa vrem să rămână. Nu ne facem reclamă.

— De ce?

I se trezise interesul. Nu pierdea niciodată ocazia de a localiza proprietăţi noi şi interesante, în care să poată investi clienţii ei.

— Sub mâna unui organizator potrivit, aţi putea face ceva din Rogers Gap. Dacă-i aşa de bun pentru schi pe cât spui, ar putea deveni un al doilea Aspen.

— Doamne fereşte, mormăi el printre dinţi. Tocmai asta e. Nu vrem să fim trecuţi pe hartă. N-avem chef să ni se umple munţii cu construcţii de beton sau comunitatea noastră paşnică să ne fie invadată de o hoardă de traşi-împinşi, schiori mitocani din Beverly Hills, pe care-i interesează mai mult să facă paradă cu bulendrele lor de pe Rodeo Drive, decât să ne protejeze peisajele.

— Şi toată lumea din oraş se agaţă de filosofia asta?

— Din fericire, da, altfel n-ar mai locui acolo. Nu

prea avem cu ce ne lăuda, în afară de privelişti şi de linişte.

Rusty aruncă oasele dezgolite în foc.

— Vorbeşti ca un vestigiu al anilor ’60.

— Asta şi sunt. Ochii ei îl tachinau.

— Ai fost un copil al florilor, propovăduind armonia universală? Ai defilat la marşuri pentru pace şi ai participat la proteste antirăzboinice?

— Nu, replică el tăios.

Zâmbetul ironic al lui Rusty dispăru.

— Abia am aşteptat să mă înrolez. Voiam să plec la război. Eram prea neştiutor ca să-mi dau seama că trebuia să omor oameni, ca să nu mă omoare ei pe mine. Nu auzisem pe captură şi închisoare. Dar am păţit-o. După şapte luni în văgăuna aia puturoasă, am evadat şi-am venit acasă ca un erou.

Ultima propoziţie o mârâise de-a dreptul.

— Tipii din lagărul ăla P.O.W.1[5]

ar fi fost în stare să se omoare între ei pentru o masă ca asta pe care tocmai ai mâncat-o.

Ochii lui cenuşii păreau două lame de cuţit lucitoare, spintecând-o.

— Aşa că, nu mă prea lasă mască sclipiciurile tale din Beverly Hills, Miss Carlson.

Se ridică brusc.

— Merg să mai aduc apă. N-o lua razna.

N-o lua razna, îl maimuţări ea muteşte. Bine, o pusese la punct, dar acum n-avea de gând să-şi pună pe ea o pânză de sac şi cenuşă-n cap pentru tot restul vieţii. Mulţi oameni luptaseră în Vietnam şi se întorseseră acasă să ducă vieţi fericite, productive. Numai Cooper era de vină că rămăsese un inadaptat. Prospera din propria-i înverşunare. Asta-l alimenta. Şi-o hrănea singur. Îşi cultiva conflictul cu societatea

5 *Prisoners Of War* – prizonieri de război.

fiindcă simţea că aceasta îi era datoare.

Poate că aşa era. Dar nu din vina lui Rusty. Nu ea răspundea pentru năpastele care-l afectaseră. Simplul fapt că umbla cu nasul pe sus cât muntele Everest nu-l făcea să fie o fiinţă umană mai demnă decât era oricum.

Se întoarse, dar păstrară o tăcere ostilă în timp ce Rusty îşi bea porţia de apă din termos. La fel de mut, o ajută să iasă din poiană şchiopătând, pentru câteva momente de intimitate. După ce o aduse înapoi pe patul gros care devenise nucleul lumii lor, spuse:

— Trebuie să-ţi controlez piciorul. Ţine-mi lanterna.

Îl privi pe când îi desfăcea bandajele şi le desprindea pentru a dezvălui un şir inegal şi colţuros de cusături. Rusty se uită cu groază, însă Cooper părea încântat de opera lui. Ţinându-i piciorul de muşchii gambei, îl ridică să-l examineze mai bine.

— Nu se văd semnele vreunei noi infecţii. Umflătura a scăzut.

— Cicatricea, şopti ea cu voce răguşită.

O privi.

— Cu asta, n-am prea avut ce face.

Buza de jos i se subţie până când abia se mai văzu de sub mustaţă.

— Bucură-te doar că n-a trebuit s-o cauterizez.

— Mă bucur.

Cooper se strâmbă.

— Sunt sigur că un chirurg plastic cu tarife pipărate din Beverly Hills poate drege cicatricea.

— Trebuie neapărat să fii atât de nesuferit?

— Trebuie neapărat să fii atât de superficială?

Arătă cu degetul în direcţia avionului prăbuşit.

— Sunt convins că oricare din tipii pe care i-am lăsat acolo s-ar mulţumi cu o cicatrice pe ţurloi.

Avea dreptate, bineînţeles; dar asta nu-i făcea criticile mai uşor de înghiţit. Rusty se cufundă într-o tăcere îmbufnată. După ce-i spălă piciorul cu peroxid şi i-l bandajă din nou, Cooper îi dădu o pilulă de penicilină şi două aspirine. Le înghiţi cu apă. Gata cu brandy-ul, mulţumesc foarte mult.

Tipul, constatase Rusty, o excita emoţional şi sexual. Nu voia să se gândească la Cooper Landry altfel decât ca la un mârlan nenorocit. Era un căpcăun acru şi iute la mânie, care nutrea o ură feroce împotriva lumii întregi. Dacă n-ar fi trebuit să se bazeze pe el pentru propria-i supravieţuire, n-ar fi avut nimic de-mpărţit împreună.

Se instalase deja sub grămada de blănuri, când se strecură şi el dedesubt şi o îmbrăţişă la fel ca în noaptea trecută.

— Cât mai trebuie să stăm aici? îl întrebă Rusty arţăgoasă.

— Nu-s profet.

— Nu ţi-am cerut să prezici când vom fi salvaţi; mă refeream la patul ăsta. Nu poţi meşteri vreun soi de adăpost? Unul prin care s-avem loc de întors?

— Serviciile nu sunt pe placul doamnei mele?

Oftă enervată.

— Of, las-o-ncolo.

După un moment, Cooper spuse:

— Lângă pârâu e o grămadă de bolovani. O parte din cel mai mare a fost erodată. Cred că cu un pic de ingeniozitate şi puţin dat din coate aş putea face din el o colibă. Nu va fi prea mult dar tot e mai mult decât ce-avem aici. Şi e mai aproape de apă.

— Te ajut, se oferi ea nerăbdătoare.

Nu s-ar fi putut spune că nu aprecia acel adăpost. Cu o noapte înainte, îi salvase viaţa. Dar o deranja să doarmă atât de aproape de el. De când îşi

scosese haina, la fel ca în noaptea trecută, Rusty era mult prea conştientă de pieptul lui musculos lipit de spinarea ei. Prin urmare, putea presupune că şi el era la fel de conştient de trupul ei, căci nici ea nu purta haina.

Nici nu se prea putu gândi la altceva, când mâna lui îşi găsi un loc comod la jumătatea distanţei dintre sâni şi talie. Ba chiar, îşi propti genunchii între ai ei, înălţându-i din nou piciorul rănit. Dădu să-l întrebe dacă era strict necesar, dar întrucât astfel se simţea mult mai bine, se abţinu de la alte comentarii.

*

— Rusty?

— Hmm?

Respiraţia lui caldă îi sufla în ureche, făcând să i se formeze pe braţe piele-de-găină. Se cuibări mai aproape de el.

— Trezeşte-te. Trebuie să ne sculăm.

— Să ne sculăm? gemu ea. De ce? Trage blănurile la loc. Îngheţ.

— Tocmai asta e. Suntem uzi leoarcă. Febra ţi-a cedat şi ai transpirat cu mine cu tot. Dacă nu ne uscăm, avem toate şansele să ne-alegem cu degerături.

Se trezi complet şi se întoarse pe spate. Cooper era foarte serios. Arunca deja blănurile la o parte.

— Cum adică, să ne uscăm?

— Ne dezbrăcăm şi ne uscăm.

Şi începu să-şi descheie cămaşa de flanel.

— Ai înnebunit? E ger!

Recalcitrantă, îşi trase blana la loc pe ea. Cooper o smulse.

— Scoate-ţi hainele. Imediat!

Îşi scoase cămaşa şi o întinse peste cel mai apropiat tufiş. Dintr-o singură mişcare fluidă, îşi încrucişă braţele la talie şi-şi trase peste cap tricoul cu col-roule. Îi ciufuli comic părul, dar lui Rusty nu-i venea să râdă. Râsul – de fapt, orice sunet – i se prinsese în gâtlejul comprimat. Prima întrezărire a celui mai frumos piept văzut vreodată în viaţa ei îi luase graiul.

Tari ca piatra erau muşchii aceia. Şi minunat sculptaţi, pe sub pielea întinsă. Avea sfârcurile închise la culoare, întărite de frig, cu areolele zbârcite în jur. Totul era acoperit cu o pătură ispititoare de păr aspru ce forma rotocoale şi vârtejuri, îngustându-se şi ascuţindu-se atractiv.

Era atât de zvelt încât i-ar fi putut număra toate coastele. Abdomenul îi era plat şi întins ca o tobă. Nu-i putea distinge ombilicul foarte bine. Stătea cuibărit în adâncul unui smoc sexy de păr.

— Începe, Rusty, că de nu o fac eu în locul tău.

Ameninţarea lui o smulse din transă. Mecanic îşi scoase puloverul. Pe dedesubt, purta un tricou de bumbac foarte asemănător cu al lui. Moşmondi cu tivul, în timp ce-l privea ridicându-se şi trăgându-şi blugii în josul picioarelor. Indispensabilii lungi erau cea mai aţâţătoare imagine pe care o văzuse vreodată.

Dar Cooper Landry dezbrăcat trebuia să fie…

În câteva secunde, rămase profilat pe lumina slabă a focului, gol-puşcă. Era armonios format şi înzestrat generos – atât de splendid croit, încât Rusty nu se putu stăpâni să nu caşte gura. Efectiv, îi tăiase respiraţia.

Cooper îşi aşternu hainele pe boschet, apoi îşi trase peste mâini o pereche de şosete şi începu să se frece pe trup, ştergându-se cu grijă – peste tot – înainte de a-şi scoate ciorapii de pe mâini.

Îngenunchind, începu să caute lenjerie uscată

printr-o raniţă. Îşi trase o pereche de chiloţi, totul cu o supremă lipsă de stânjeneală, necum pudoare.

Când se răsuci spre ea şi observă că nu se mişcase, se încruntă iritat.

— Haide, Rusty. Grăbeşte-te. E-al dracu’ de frig aici.

Rusty întinse mâna după pulover, care până una-alta, era singurul articol scos de pe ea. I-l dădu, iar el îl puse la uscat. Întinzând mâna după următoarea haină, pocni din degete grăbit şi repetat, zorind-o:

— Hai, hai.

Cu o privire neliniştită spre el, îşi scoase tricoul peste cap şi i-l dădu.

Aerul rece îi şocă organismul, tăindu-i răsuflarea. Pătrunsă imediat de frig, începu să tremure atât de violent, încât nu mai putu mânui nasturele pantalonilor cu un singur crac.

— Stai, lasă-mă pe mine, fir-ar să fie. Că de nu, o să stăm aşa toată noaptea.

Cooper se lăsă în genunchi şi-i încălecă picioarele. Nervos, îi dădu mâinile la o parte şi-i desfăcu nasturele şi fermoarul. Cu un aer detaşat, îi trase în jos pantalonii şi-i aruncă la întâmplare pe un arbust din apropiere.

Se opri însă brusc, văzând ceva la care era clar că nu se aşteptase. O pereche de chiloţi bikini extrem de feminini şi extrem de sumari. Îi privi, un răstimp ce păru nesfârşit, înainte de a spune ursuz:

— Scoate-i.

Rusty scutură din cap.

— Nu.

Chipul lui luă o expresie feroce.

— Scoate-i.

Rusty dădu insistent din cap. Până să se pregătească, Cooper îşi apăsă mâna drept peste

petecul triunghiular de mătase şi dantelă.

— Sunt uzi. Dă-i jos.

Ochii, precum şi voinţele, li se ciocniră. Atât gheaţa din privirea lui, cât şi gerul din jur, o îndemnară pe Rusty să-şi tragă de-a lungul picioarelor sumarul acoperământ.

— Acum, şterge-te.

Îi dădu o şoseta de bumbac la fel cum folosise el. Rusty şi-o trecu peste partea de jos a trupului şi picioare. Stând cu capul plecat, bâjbâi fără să vadă după articolul de lenjerie pe care i-l întindea Cooper. Nu alesese indispensabili, căci i s-ar fi frecat de rană. Rusty luă pe ea o pereche de chiloţi asemănători cu cei pe care tocmai şi-i scosese, acum atârnaţi pe crengile de jos ale boschetului, fluturând ca un steag victorios în dimineaţa de după un brudershaft cu bere.

— Acum, partea de sus.

Sutienul îi era la fel de frivol ca şi chiloţii din aceeaşi garnitură. În dimineaţa plecării de la cabană, se îmbrăcase cu haine potrivite pentru întoarcerea la civilizaţie. După ce trebuise să poarte zile în şir desuuri călduroase, se săturase până-n gât de ele.

Aplecându-se înainte, dibui la închizătoarea din spate, dar avea degetele atât de amorţite de ger încât n-o putu desface. Bombănind înjurături, Cooper întinse braţele în jurul ei şi aproape smulse cârligul. Sutienul căzu în faţă. Rusty îşi scoase bretelele de pe umeri, îl aruncă şi se întoarse sfidătoare cu faţa spre Cooper.

Sub mustaţă, gura i se strânsese într-o linie aspră, neînduplecată. Zăbovi doar o secundă, înainte de a o freca pe gât, piept, sâni şi abdomen cu şoseta groasă. Apoi, încercuind-o iarăşi cu braţele, îi şterse sudoarea de pe spinare. Stăteau atât de apropiaţi, încât respiraţia ei îi fremăta în părul de pe piept. Buzele-i ajunseseră periculos de aproape să-l atingă pe

sfârcuri. Ale ei, întărite şi ascuţite de frig, îi zgâriau pielea.

Cooper se retrase rapid şi-i trase furios peste cap un tricou gros. În timp ce Rusty îşi împingea braţele prin mâneci, el smulse blana umedă pe care zăcuseră şi o înlocui cu alta.

— Nu-i la fel de moale, dar e uscată.

— Merge, răspunse cu voce înăsprită Rusty.

În sfârşit, se înfofoliră din nou. Nu mai rezistă, când Cooper o strânse la piept. Tremura necontrolat şi clănţănea din dinţi. Nu trecu mult, însă, şi începură să se încălzească. Trupurile le căzuseră pradă haosului, datorită celor pe care le văzuseră cu ochii. Impresiile erotice le stăruiau prin minte.

Faptul de a sta în îmbrăţişarea lui complet îmbrăcată fusese suficient de enervant. Zăcând la fel numai cu rufăria de corp pe ea, simţurile lui Rusty o luaseră complet razna. Febra cedase, dar trupul îi ardea ca un cuptor.

Senzaţia coapselor lui goale lipite de ale ei era delicioasă. Îi plăcea textura lor presărată cu fire de păr. Neavând sutien, era acut conştientă de mâna pusă chiar sub sâni, aproape atingându-i, deşi nu tocmai.

Nici Cooper nu era imun faţă de intimitatea silită. Făcuse eforturi, schimbând blănurile şi hainele atât de repede, dar nu era acesta singurul motiv pentru care gâfâia greu. Pieptul i se umfla şi cobora pe spinarea ei, ritmic, însă rapid.

Şi apoi mai exista şi cealaltă inexorabilă dovadă de excitaţie.

O îndemnă să şoptească:

— Nu cred că mai e nevoie să-mi… proptesc piciorul peste al tău.

Un geamăt gros îi vibră prin piept.

— Nici să nu vorbeşti despre asta. Şi, pentru Dumnezeu, nu te mişca.

Chinul îi era evident.

— Iartă-mă.

— Pentru ce? Nu e vina ta că eşti frumoasă, cum nici a mea nu e că sunt bărbat. Cred că va trebui să ne tolerăm unul altuia calităţile astea.

Rusty îi onoră cerea şi nu-şi mai clinti niciun muşchi. Nici măcar nu deschise din nou ochii, după ce i se închiseseră. Dar adormi totuşi cu un mic surâs pe buze. Involuntar, poate, Cooper îi spusese că o găsea frumoasă.

Capitolul 4

A avut efect asupra relaţiei lor.

Intimitatea forţată a nopţii trecute nu-i apropiase. Mai degrabă, crease între ei o schismă, o stare de stânjeneală. A doua zi dimineaţă, conversaţia şchiopăta. Evitau să se privească în ochi. S-au îmbrăcat întorşi cu spatele unul la celălalt. Făceau mişcări stângace. Gesturile le erau smucite şi nesigure, ca ale unor invalizi care tocmai şi-au recăpătat uzul membrelor.

Taciturn şi retras, Cooper îi întinse o pereche de cârje meşterite din două crengi solide. Sub aspect estetic, nu erau prea grozave, dar Rusty fu nespus de recunoscătoare. Îi îngăduiau libertatea de mişcare. N-avea să mai fie imobilizată.

Când îi mulţumi lui Cooper, acesta nu făcu de cât să mormăie un răspuns şi porni tropăind prin

bălării să aducă apă de la pârâu. Când reveni, Rusty se obişnuise cu cârjele şi şonticăia prin luminiş cu ajutorul lor.

— Cum te simţi cu piciorul?

— O.K. Mi l-am spălat singură cu peroxid şi am mai luat o pastilă. Cred că va fi bine.

Reuşise chiar şi să se îmbrace cu singura pereche de pantaloni rămasă şi să-şi pună cizmele. O mare parte din durere trecuse, iar apăsarea suplimentară a îmbrăcăminţii nu irita rana.

Băură din termos, pe rând. Atâta în materie de mic dejun. Cooper spuse:

— Ar fi bine să-ncep azi construirea adăpostului ăluia.

Trezindu-se, îşi găsiseră coconul pudrat cu zăpadă. De astă dată, fulgii nu mai fuseseră simple firişoare; erau adevăraţi şi ameninţători, vestind prima viforniţă a iernii. Amândoi ştiau cât de aspre puteau fi iernile în regiunea aceea. Era imperativ necesar să aibă un adăpost pe care să-l poată folosi până sosea salvarea. Dacă nu erau salvaţi, un adăpost temporar nu prea conta, dar niciunul nu dorea să se gândească la asta.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Rusty.

— Poţi tăia în fâşii jacheta aia din piele de căprioară, arătă Cooper cu capul spre haina care aparţinuse uneia dintre victimele catastrofei, dându-i încă un cuţit. Am nevoie de cât mai multe curele ca să leg beţele. În timp ce-o tai tu, mă duc să vad dacă pot face rost de mâncare pentru cină

Rusty îl privi întrebătoare.

— Nu mergi departe, da?

— Nu prea departe.

Luă puşca la umăr şi se asigură că avea în buzunar o cutie cu muniţie.

— Vin înapoi înainte de a avea focul nevoie de lemne noi. Ţine, totuşi, cuţitul şi puşca la îndemână. N-am văzut urme de urşi, dar nu se ştie niciodată.

Fără alte vorbe, se întoarse şi dispăru prin paravanul gros de copaci. Rusty rămase rezemată în cârje, cu inima bătându-i de teamă.

Urşi?

După câteva momente, se smulse din frica paralizantă.

— E o prostie, murmură ea pentru sine. N-o să mă atace nimeni.

Îşi dorea să fi avut un aparat de radio, un televizor, orice care să risipească tăcerea apăsătoare. Nu era întreruptă decât ocazional de trosnetul crenguţelor şi foşnetele frunzişului, când animalele nevăzute ale pădurii îşi parcurgeau cărările zilnice. Ochii lui Rusty îi căutau pe autorii zgomotelor, dar aceştia rămâneau ascunşi şi, astfel, mai neliniştitori. Nu-şi putea alunga din minte referirea la urşi a lui Cooper.

— Probabil a spus-o anume ca să mă sperie, zise ea cu voce tare, în timp ce tăia furioasă pielea rezistentă cu cuţitul pe care i-l lăsase el. Era mai mic decât acela care-i stătea tot timpul în teaca de la cingătoare.

Îi ghiorăia stomacul. Se gândea la cornuri de micul dejun proaspete, fierbinţi şi unse cu unt, la covrigei prăjiţi şi brânză cu smântână, la gogoşi calde cu glazură, clătite şi şuncă, jambon şi ouă. Toate astea nu reuşeau decât s-o facă şi mai flămândă. Singurul lucru de care era în stare era să-şi umple stomacul gol cu apă.

Curând, însă, toată acea apă băută începu să-i creeze alte probleme. Amână cât de mult posibil, dar în cele din urmă nu mai avu de ales decât să lase

lucrul deoparte. Cu mare efort şi fără nicio coordonare sau graţie, se sculă şi-şi propti braţele pe cârje. Pornind în direcţia opusă celei încotro o luase Cooper, găsi un loc în care să se uşureze.

Pe când se chinuia cu cârjele şi hainele, în acelaşi timp uitându-se spre pământ după târâtoare scârboase, se minună că aceea era cu adevărat Rusty Carlson, prinţesa imobiliară din Beverly Hills, căutând prin pădure un loc unde să facă pipi!

Prietenii ei n-ar fi bănuit-o niciodată capabilă să ajungă atât de departe fără a-şi fi ieşit complet din minţi. Tatălui ei nici nu i-ar fi venit să creadă.

Dar, dacă îi era dat să trăiască pentru a povesti, bătrânul avea să fie nespus de mândru de ea.

În timp ce-şi încheia la loc pantalonii, auzi în apropiere mişcarea. Răsucindu-şi capul în direcţia aceea, ascultă. Nimic.

— Doar vântul, probabil.

Vocea îi suna nefiresc de puternică şi de veselă.

— Sau o pasăre. Sau Cooper, venind înapoi. Dacă se apropie pe furiş ca să-mi facă o farsă n-am să-l iert niciodată.

Nu luă în seamă următorul freamăt, mai zgomotos şi mai apropiat decât primul, şi reveni spre tabără cât putu de repede. Hotărâtă să nu fie atât de laşă încât să scâncească sau să ţipe, strânse din maxilare de frică, în timp ce se poticnea peste terenul accidentat.

Toată vitejia o părăsi, când silueta se materializă dintre trunchiurile a doi brazi, ridicându-se mătăhăloasă drept în calea ei. Capul îi sări în sus, privi ochii ca două bobiţe, chipul păros şi rânjit şi slobozi un urlet sfâşietor.

*

Cooper era grăbit să se întoarcă, dar hotărî să jupoaie cei doi iepuri înainte de a ajunge. Îşi spusese că, atunci când spintecase iepurele sub ochii ei, n-o făcuse ca să-i pună tăria la încercare.

Ştia, însă, în adâncul lui, că exact acesta era adevărul. În chip pervers, voise ca Rusty să se chircească, să vomite, s-o apuce istericalele, să demonstreze o formă de slăbiciune feminină.

N-o făcuse. Îndurase cu curaj. Mult mai bine decât se aşteptase din partea ei.

Aruncă măruntaiele şi începu să râcâie pieile pe dinăuntru. Aveau să-i fie utile mai târziu. Blana era călduroasă şi o putea folosi oricând pentru ca Rusty…

Rusty. Iarăşi ea. La altceva nu mai era în stare să se gândească? Trebuia neapărat ca absolut toate gândurile lui să se întoarcă în cerc până la ea? În ce moment deveniseră o pereche la fel de inseparabilă ca Adam şi Eva? Nu se putea gândi la unul, fără a-i veni imediat în minte şi celălalt?

Îşi aminti primul gând conştient din clipa când îşi revenise din leşin. Faţa ei, încadrată atrăgător în cascada aceea de bucle roşcate, stătea aplecată asupra lui şi se gândise la cea mai spurcată obscenitate pe care o scornise vreodată corpul de infanterie marină, nelipsind mult s-o spună cu glas tare.

Se bucurase că era în viaţă – dar numai cât de cât. Ar fi preferat să fie mort, decât obligat s-o suporte pe zăpăcita aia încotoşmănată în blănuri scumpe şi parfumuri sexy. În sălbăticie, la un foc de tabără, n-ar fi avut nicio şansă. Presupunea că, înainte de a se fi sfârşit totul, probabil trebuia s-o omoare ca să scape amândoi de belea.

Era un gând neliniştitor şi deloc atrăgător, dar

fusese silit să facă fapte şi mai rele, pentru a-şi salva propria viaţă, în Nam. Prăbuşirea avionului îl silise să revină automat la legea junglei, să-şi asume din nou rolul supravieţuitorului.

Regula numărul unu: fie omori, fie eşti omorât. Rămâi în viaţă cu orice preţ. Tacticile de supravieţuire predate serviciilor speciale din armată nu cunoşteau conştiinţa. Făceai tot ceea ce era necesar ca să mai trăieşti o zi, o oră, un minut doar. Îşi însuşise această doctrină şi o practicase de mai multe ori decât îi convenea să-şi amintească – dar şi de prea multe ca să poată uita.

Femeia însă îl surprinsese. Rana aceea de la picior îi provocase mari dureri, însă nu se smiorcăise. Nu-l bătuse la cap că-i era foame şi sete, frig şi frică, deşi numai Dumnezeu ştia prin ce-o fi trecut. Fusese o nucşoară tare şi încă nu i se spărsese coaja. Dacă situaţia nu se înrăutăţea drastic, acum se îndoia c-avea să mai cedeze vreodată.

Evident, acest lucru îi lăsa pe cap un întreg şir de noi probleme. Puţini oameni îi câştigaseră vreodată admiraţia. Nu dorea s-o admire pe Rusty Carlson, dar se pomenea c-o făcea.

Mai ajunsese că recunoască şi faptul ca era imobilizat în plină pustietate, cu o bucăţică de feminitate tentantă, şi că puteau rămâne mult timp singuri şi dependenţi unul de celălalt.

În acel moment, demonii care călăuziseră soarta se prăpădeau de râs pe socoteala lui. De multe ori, în trecut, îl apucase amocul, dar asta le întrecea pe toate. Era marea concluzie care făcea o glumă din întreaga lui viaţă.

În mod tradiţional, dispreţuia femeile de categoria lui Rusty Carlson. Nu-i foloseau la nimic boarfele mondene. Bogate proaste şi superficiale,

născute cu linguriţa de argint în gură. Nu ştiau, sau nu voiau să ştie, nimic din afara coliviilor lor aurite. Nu era norocul lui să se-aleagă cu una care-i cucerise respectul ostil îndurând cale mai rele împrejurări?

Dar nici măcar atâta lucru nu le era de ajuns zeilor maliţioşi. Putea să fi fost o ştoarfă mondenă şi tâmpită. Putea să fi avut o voce care spărgea geamurile.

Când colo, sorţii îi aduseseră pe cap o femeie care arăta ca un vis. Cu siguranţă, diavolul o proiectase. Ispita întruchipată. Cu păr de culoarea scorţişoarei, în care un bărbat s-ar fi putut înfăşura tot, şi sfârcuri ce arătau atât de dulci, încât cu siguranţă aveau gust de bomboane. Vocea ei era în stare să topească untul. La asta se gândea ori de câte ori o auzea vorbind.

Ce glumă crudă! Căci n-avea de gând s-o atingă. Niciodată. Mai păşise pe acest drum. Femeile ca ea urmau voga. Nu numai cu hainele; cu totul. Când o întâlnise pe Melody, era la mare modă să te iubeşti cu veteranii. Îl iubise, până când devenise mai convenabil contrariul.

Zgârie numai suprafaţa mătăsoasă a lui Rusty Carlson şi vei găsi o a doua Melody. Rusty se agăţa acum de el numai fiindcă trebuia să supravieţuiască. Părea o bucăţică gustoasă, dar pe dinăuntru, probabil, era la fel de stricată şi de falsă cum fusese Melody.

Agăţându-şi pe umăr pieile de iepure şi înfăşurând carnea într-o cârpă, porni înapoi spre tabără. N-avea să i-o facă lui femeia asta. Nu-şi putea permite să se arate blând cu ea. În seara trecută, o lăsase să plângă fiindcă era de părere că merita un plâns sănătos, purificator. Acum, însă, gata. O îmbrăţişase în timpul nopţii pentru că trebuia să le fie cald. De-acum încolo, însă, avea să păstreze distanţa.

După ce construia adăpostul, nu mai era necesar să doarmă împreună astfel. Nu mai trebuia să îndure alte nopţi cu Rusty ghemuită în faţa lui şi fundul ei cuprinzându-i involuntara reacţie faţă de ea.

Nu te mai tot gândi, îşi spuse. Uită cât de netedă îi simţi burta sud palmă. Uită-i forma sânilor şi culoarea părului dintre picioare.

Gemând, îşi continuă drumul prin pădure, hotărât cu îndârjire să-şi ţină gândurile la ordine. De cum clădea adăpostul, o asemenea apropiere strânsă n-avea să mai fie necesară. Urma să-şi ţină ochii şi mâinile…

Ţipătul pătrunzător îl opri în loc.

Dacă s-ar fi ciocnit de un zid invizibil, nu s-ar fi putut opri mai brusc. Când următorul ţipăt al lui Rusty sfâşie nemişcarea, Cooper preluă instinctiv rolul luptătorului din junglă, la fel de lin ca nişte roţi dinţate bine unse potrivindu-se în angrenaj. Tăcut, se strecură printre copaci în direcţia urletului, cu cuţitul scos şi dinţii dezgoliţi.

*

— Cine… cine eşti?

Rusty îşi ţinea mâna la gât, unde pulsul îi bătea nebuneşte.

Chipul bărbos al individului se despică într-un rânjet larg. Îşi întoarse capul şi spuse:

— I-auzi, taică, ea vrea să ştie cine-s *eu.*

Chicotind, un alt bărbat, versiune mai în vârstă a primului, ieşi dintre copaci. Cei doi se holbară la Rusty. Amândoi aveau ochi mici şi negri, înfundaţi în orbitele adânci.

— Te-am putea întreba acelaşi lucru, spuse vârstnicul. Cine eşti, fetiţo?

— Am… am… am supravieţuit prăbuşirii unui avion.

Cei doi o priviră perplecşi.

— Nu ştiţi de catastrofă?

— N-aş putea zice că da.

Rusty arătă cu un deget tremurător.

— Într-acolo. Acum două zile. Au murit cinci oameni. Eu m-am rănit la picior, îşi arătă ea cârjele.

— Alte femei mai sunt?

Înainte de a apuca să răspundă, Cooper se repezi în spatele celui mai bătrân şi-i propti tăişul lucitor al cuţitului pe gâtul zbârcit. Îl înşfacă de braţ, răsucindu-i-l la spate şi apăsându-i mâna între omoplaţi. Cuţitul de vânătoare al individului căzu la pământ, clănţănind.

— Mişcă de lângă ea sau îl omor, îi spuse Cooper tânărului năucit.

Acesta se holba la el de parcă ar fi fost însuşi Satana, răsărit pe pământ direct din iad. Până şi Rusty distinse ameninţarea feroce din ochii lui Cooper. Însă tremura de uşurare să-l vadă.

— Am zis să pleci de lângă ea.

Glasul lui Cooper părea la fel de ucigător ca pumnalul. Era lipsit de inflexiuni şi de emoţie. Tânărul făcu doi paşi exagerat de mari, îndepărtându-se de Rusty.

— Acum, aruncă puşca, mai spuse Cooper. Întrucât se părea că atacantul era, la urma urmei, om, chipul tânărului se strâmbă rebel. Scânci:

— Taică, chiar trebuie să…

— Fă cum zice, Reuben.

Fără tragere de inimă, tânărul lăsă să cadă puşca de vânătoare. Cooper împinse ca piciorul cele două arme căzute, astfel încât să nu poată fi ajunse, şi slăbi treptat strânsoarea asupra bătrânului. Îl ocoli,

oprindu-se lângă Rusty, cu faţa spre cei doi.

— Rusty?

Fata tresări.

— Eşti bine?

— Da.

— Ţi-au făcut ceva?

— M-au speriat, atâta tot. Cred că n-au vrut. Cooper nu-şi desprindea ochii de la noii sosiţi, privindu-i precaut.

— Cine sunteţi?

Lătratul lui era mai autoritar decât întrebarea vlăguită a lui Rusty. Bătrânul răspunse pe dată:

— Quinn Gawrylow şi fiu-meu, Reuben. Locuim pe-aici.

Cooper nici nu clipi. Omul continuă:

— Dincolo de râpa aia adâncă, indică el direcţia, cu bărbia.

Cooper descoperise râpa în ajun. Pârâul de unde luase apă curgea prin fundul ei. N-o traversase, pentru a explora, fiindcă nu dorise s-o lase pe Rusty singură atâta vreme. Acum, îi mulţumea lui Dumnezeu că n-o făcuse. Oamenii aceia puteau fi absolut inofensivi. Dar se putea la fel de bine să nu fie. Firea lui suspicioasă îl ajutase nu o dată. Până la dovada contrarie, avea să considere acel duo duşman. Deocamdată, nu făcuseră niciun rău, dar nu-i plăcea felul cum o privea tânărul pe Rusty, de parcă ar fi fost o vizitatoare din cer.

— Ce v-a făcut să treceţi râpa? întrebă el.

— Am simţit fumul azi-noapte şi de dimineaţă am venit să cercetăm. De obicei, nu prea vedem alţi oameni prin pădurile noastre.

— Ni s-a prăbuşit avionul.

— Aşa zicea şi domnişoara.

Fusese promovată, din fetiţă, domnişoară.

Rusty îi mulţumi în tăcere lui Cooper pentru acest lucru. Şi ea era neliniştită de privirea tânărului şi se trase mai aproape de Cooper, adăpostindu-se după braţul lui.

— Cât avem până la cel mai apropiat oraş? întrebă.

— O sută de mile.

Speranţele i se năruiră. Omul observă vizibil.

— Da' râul nu-i prea departe.

— MacKenzie?

— Corect. Dacă ajungeţi la el până nu-ngheaţă, veţi prinde o ambarcaţiune coborând spre Yellowknife.

— Cât avem până la râu? întrebă Cooper.

Omul se scărpină în cap, pe sub fesul de lână.

— Zece, cinşpe mile, n-ai zice, Reuben?

Tânărul confirmă, fără a-şi lua de la Rusty privirea pofticioasă. Cooper miji ochii spre el, cu o expresie duşmănoasă şi ostilă.

— Ne-aţi putea îndruma spre râu?

— Da, răspunse Gawrylow cel bătrân. Mâine. Azi o să vă dăm de mâncare. Şi să vă odihniţi.

Îşi coborî privirea spre carnea proaspătă pe care Cooper o lăsase să cadă.

— Vreţi să ne urmaţi până la cabana noastră? Rusty îl privi pe Cooper, în aşteptare. Chipul lui rămase nepătruns ca o mască, în timp ce-i studia prudent pe cei doi. Într-un târziu, spuse:

— Vă mulţumim. Lui Rusty i-ar prinde bine mâncarea şi puţină odihnă, înainte de a porni la drum. Luaţi-o înainte.

Întinzând puşca, le arătă drumul spre tabără. Cei doi se aplecară să-şi ridice armele. Rusty simţi muşchii lui Cooper încordându-se, în alertă. Dar tatăl şi fiul îşi săltară puştile la umăr şi se întoarseră în direcţia indicată de Cooper. Acesta o privi, vorbindu-i prin

colţul gurii:

— Stai lângă mine. Unde-i cuţitul pe care ţi l-am dat?

— L-am lăsat acolo când m-am dus să…

— Ţine-l la tine.

— Ce ai?

— Nimic.

— Nu pari foarte bucuros că-i vezi. Eu sunt încântată. Ne pot ajuta să scăpăm de-aici.

Singurul lui comentariu fu rostit printre buzele subţiate:

— Mhm.

Cei doi Gawrylow se arătară impresionaţi de improvizaţiile lui Cooper. Ajutară să se strângă blănurile şi obiectele pe care Cooper şi Rusty le recuperaseră din catastrofă. În sălbăticie, nimic nu era lăsat vreodată să se piardă. Reuben acoperi focul cu pietre, pentru a se asigura că rămânea stins.

Grupul, sub conducerea lui Quinn, urmat îndeaproape de fiul său, porni spre cabană. Cooper acoperea ariergarda, pentru a-i putea ţine sub ochi pe ambii Gawrylow şi pe Rusty, care înainta admirabil, deşi cam stângaci, cu cârjele.

Oamenii păreau bine-intenţionaţi, însă Cooper învăţase pe pielea lui să nu aibă niciodată încredere în nimeni. Văzuse prea mulţi soldaţi sfârtecaţi în bucăţi de grenade pe care li le dădeau în mână copii zâmbitori.

La pârâu, se opriră să se odihnească. Rusty avea senzaţia că plămânii aveau să-i cedeze din clipă-n clipă; inima îi bătea cu viteză dublă; iar cârjele îi rodeau subsuorile, deşi Cooper încercase să prevină acest lucru, învelindu-le capetele în haine dintre cele rămase în plus.

— Cum o duci? întrebă el, destupând termosul

şi dându-i-l.

— Bine, făcu Rusty un efort să zâmbească.

— Te doare piciorul?

— Nu, doar mi-l simt de parcă ar cântări o tonă.

— Nu mai poate fi mult. Apoi, te poţi culca până mâine dimineaţă.

Cei doi Gawrylow aşteptau cu răbdare în apropiere, până când Rusty îşi recăpătă suflul şi fu gata să pornească din nou.

— Traversăm prin locul cel mai uşor, îl informă vârstnicul pe Cooper.

Parcurseră câteva sute de metri pe malul apei. În oricare altă situaţie, Rusty ar fi fost captivată de peisaj. Pârâul era limpede precum cristalul. Gâlgâia peste pietre şlefuite ca oglinda sub galoanele de apă ce se scurseseră peste ele. Copacii imenşi îşi uneau crengile, formând deasupra bolţi de verdeaţă. Nuanţa cetinii era atât de închisă, încât părea albastră. Frunzele foioaselor aveau toate culorile, de la roşu aprins până la galben vibrant Apropierea iernii făcuse multe frunze să cadă. Alcătuiau un covor scorţos sub picioare.

Pieptul lui Rusty ardea de efort, când cei doi Gawrylow se opriră. Îşi puse cârjele pe jos şi se aşeză recunoscătoare pe un bolovan, lângă pârâu, care în acel loc avea apa puţin adâncă. Peretele ravinei ce se ridica de cealaltă parte a albiei părea înalt cât munţii Himalaya.

— Asta e, spuse Quinn. O iau eu înainte. Reuben poate duce femeia. Dumneata ia materialele.

— Poate să ducă Reuben materialele. Aduc eu femeia, corectă Cooper, cu un glas ca oţelul.

Bătrânul ridică din umeri şi-i ordonă fiului său să ia boccelele de la Cooper. Reuben se supuse, nu fără a-i arunca acestuia o privire acră. Cooper îl privi

neclintit. Nu-i păsa dacă lui Reuben îi convenea sau nu; n-avea de gând să lase mâinile alea jegoase în apropierea lui Rusty.

Când tatăl şi fiul ajunseră destul de departe ca să nu-i audă, se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Nu te sfii să foloseşti cuţitul ăla.

Rusty îl privi alarmată.

— În eventualitatea că aceşti buni samariteni se întorc împotriva noastră.

Îi puse cârjele de-a curmezişul în poală şi o ridică în braţe.

Cei doi Gawrylow ajunseseră deja destul de sus pe versantul ravinei. Porni după ei, nescăpându-i din ochi, dar atent totodată şi la periculoasa pantă abruptă. Dacă ar fi căzut, o lua şi pe Rusty cu el. Fata se arăta curajoasă, dar Cooper ştia că piciorul trebuia s-o jeneze considerabil.

— Chiar crezi că mâine vom fi salvaţi, Cooper?

— Se pare că avem mari şanse. Dacă ajungem la râu şi trece întâmplător vreo ambarcaţiune.

Respira cu greutate. Sudoarea îi îmbrobonase fruntea. Îşi ţinea fălcile strânse, cu hotărâre.

— N-ar strica să te bărbiereşti.

Remarca nu avea nicio legătură, dar le indica amândurora cât de atent îi studiase Rusty chipul. Fără să-şi mişte capul, Cooper îşi coborî ochii spre ea. Jenată, fata privi în altă parte, murmurând:

— Îmi pare rău că sunt atât de grea.

— Nu prea. Hainele tale cântăresc mai mult decât tine.

Acest comentariu le aminti că ştia cât de mult din ea reprezentau hainele, şi cât carnea şi oasele. O văzuse fără nimic pe ea, nu? Rusty trase concluzia că, dacă toate conversaţiile lor aveau să sfârşească în stânjeneală, atunci era mai sigur să nu angajeze nicio

discuţie.

În plus, ajunseseră pe marginea ravinei. Quinn muşca dintr-o foaie de tutun. Reuben îşi scosese boneta tricotată şi-şi făcea vânt cu ea. Părul său brunet şi slinos stătea lipit de ţeastă.

Cooper o lăsă pe Rusty la pământ. Fără o vorbă, Quinn îi oferi frunzele de tutun. Rusty fu recunoscătoare când, cu o clătinare a capului, Cooper refuză.

— Aşteptăm până vă odihniţi, spuse Quinn.

Cooper o privi pe Rusty. Avea faţa palidă de oboseală. Probabil că o durea şi piciorul. Vântul umed se înteţise, făcând ca temperatura să scadă perceptibil. Fără-ndoială că avea nevoie să meargă încet şi cu grijă dar, ţinând seama de toate, cu cât ajungeau mai repede sub un acoperiş, să mănânce şi să se culce, cu atât mai bine.

— Nu e nevoie să aşteptăm. Haideţi, spuse el scurt.

O ridică pe Rusty în picioare şi o rezemă în cârje. Observă că se strâmba de durere, dar îşi alungă compasiunea şi le făcu semn călăuzelor că erau gata să pornească.

Cel puţin, distanţa rămasă până la cabană era pe teren neted. Când sosiră, însă, Rusty ajunsese la capătul puterilor. Se prăbuşi pe veranda dărăpănată, ca o păpuşă de cârpe.

— Să ducem femeia înăuntru, spuse Quinn, deschizând uşa.

Uşa şubredă era prinsă în tocul ei cu balamale de piele. Interiorul barăcii arăta la fel de neprimitor ca o vizuină de animal. Rusty privi deschizătura cu nelinişte şi un sentiment de repulsie. Pe loc, hotărî că existau situaţii şi mai neplăcute decât a sta expusă în spaţiu deschis.

Cooper rămase lipsit de expresie în timp ce o culegea în braţe şi o ducea în interiorul mohorât. Ferestruicile erau atât de înnegrite de jeg, încât abia dacă lăsau să pătrundă puţină lumină. Un foc slab, fumegând, strălucea nevolnic, dar ceea ce văzură Rusty şi Cooper ar fi fost mai bine să rămână ascuns în întuneric.

Cabana era îngrozitor de murdară. Mirosea a lână jilavă, grăsime râncedă şi bărbaţi nespălaţi. Singurul merit consta în căldură. Cooper o cără pe Rusty spre vatra de piatră şi o aşeză pe un scaun netapiţat, cu spătarul drept. Întoarse cu gura în jos o găleată de aluminiu şi îi rezemă pe ea piciorul rănit. Aţâţă focul cu un vătrai de fier. Flăcările mici se înviorară când adăugă câteva beţe din lada de lângă cămin.

Cei doi Gawrylow intrară şi ei, bocănind. Reuben închise uşa după ei, accentuând întunericul dinăuntru. În pofida căldurii emanate de foc, Rusty se înfiora şi se înfofoli şi mai strâns cu haina.

— Pesemne că vi-i foame, zise Quinn, ducându-se la maşina de gătit, cu lemne, dintr-un colţ; luă capacul de pe o oală ce fierbea scăzut şi privi înăuntru. Tocăniţa pare că-i gata. Vreţi puţină?

Rusty era pe punctul să refuze, dar Cooper răspunse în numele amândurora:

— Da, vă rugăm. Aveţi nişte cafea?

— Sigur. Reuben, pune un ibric la fiert.

Tânărul nu încetase s-o privească pe Rusty de când intrase şi lăsase lucrurile ei şi ale lui Cooper să cadă lângă uşă.

Cooper urmări privirea hămesită a lui Reuben îndreptată spre Rusty. Ar fi dorit nespus ca lumina focului să nu-i strălucească prin păr, făcându-l să scânteieze. Palidă şi trasă la faţă cum era, ochii îi

arătau enormi, vulnerabili, feminini. Pentru bărbatul cel tânăr, care se părea că locuia singur cu tatăl său în sălbăticia aceea, o femeie nici măcar nu trebuia să fie drăguţă ca să-l atragă. Probabil că Rusty întruchipa fanteziile lui cele mai necontrolate.

Direct cu mâna goală, Reuben scoase cafea dintr-o cutie metalică şi-o aruncă în ibricul smălţuit. Îl umplu cu apă de la pompa din chiuveta uscată şi îl puse pe arzător, la fiert. În câteva minute, Rusty şi Cooper primiră farfurii pline cu o tocană greu de identificat. Era convinsă că-i prindea mai bine să nu ştie ce carne conţinea, aşa că se abţinu să întrebe. Mestecă şi înghiţi rapid. Cel puţin, era fierbinte şi-i umplea burta. Cafeaua era atât de tare, încât se strâmbă când bău, dar o consumă aproape pe toată.

În timp ce mâncau, ea şi Cooper aveau o asistenţă captivată. Privirea bătrânului era mai subtilă decât a fiului sau, dar, probabil, mai perspicace. Ochilor lui adânciţi în cap nu le scăpa nicio mişcare făcută de ei.

Sparse tăcerea îndelungată, întrebând:

— Sunteţi căsătoriţi?

— Da, minţi Cooper. De cinci ani.

Rusty înghiţi ultima îmbucătură pe care o luase, sperând ca gazdele să-i nu observe cât de greu îi era să şi-o împingă pe gât. Se bucura că iniţiativa răspunsului îi revenise lui Cooper. Nu se socotea capabilă să pronunţe un singur cuvânt.

— Copii, ceva?

De astă dată, Cooper rămase cu limba ferecată, aşa că fu rândul lui Rusty să răspundă:

— Nu.

Spera că acest răspuns îl satisfăcea pe „soţul” ei. Plănuia să-l întrebe mai târziu de ce minţise, dar deocamdată avea să-i facă jocul. Prudenţa lui era

disproporţionată, îşi spuse; totuşi, prefera să se alieze cu el decât cu Quinn şi cu Reuben Gawrylow.

Cooper termină de mâncat şi puse farfuria şi ceaşca deoparte. Privi în jur prin baracă.

— N-aveţi niciun aparat, nu? Vreun radio de amatori?

— Nu.

— N-aţi auzit vreun avion zburând pe-aici în ultima vreme?

— N-am auzit. Reuben? îşi înghionti Gawrylow în genunchi fiul ce căsca gura. Tânărul îşi smulse ochii dinspre Rusty.

— Avioane? întrebă el prosteşte.

— Ne-am prăbuşit acum două zile, îi lămuri Cooper. Trebuia ca până acum s-o fi înţeles. Credeam că or fi trimis avioane de cercetare ca să caute supravieţuitorii.

— N-am auzit niciun avion, răspunse brusc Reuben şi reveni cu atenţia neabătută spre Rusty.

— Cum puteţi suporta să trăiţi atât de departe de toate? întrebă ea.

O asemenea izolare autoimpusă o descumpănea. Nu-şi putea imagina cum s-ar fi descurcat fără facilităţile pe care le avea de oferit un oraş, la alegere îndeosebi. Chiar şi viaţa la ţară ar fi fost suportabilă, cu condiţia să poată ajunge din când în când într-un oraş. Dar să-ţi retezi intenţionat toate contactele cu civilizaţia…

— Mergem la râu şi ne ia careva până-n Yellowknife, de două ori pe an, le explică Quinn O dată în aprilie şi altă dată în octombrie. Stăm câteva zile, vindem câteva piei, cumpărăm ce provizii avem nevoie şi venim înapoi. Mai mult nu vrem s-avem de-mpărţit cu restu’ lumii.

— Dar de ce? întrebă Rusty.

— Mi-e pân-aici de oraşe şi de oameni. Am locuit la Edmonton, lucrând într-un doc de mărfuri.

Într-o zi, şefu' m-a învinuit că furasem.

— Şi era adevărat?

Rusty se miră de îndrăzneala lui Cooper, dar bătrânul nu păru ofensat de întrebarea directă. Se mulţumi să horcăie şi să scuipe un cocoloş aţos de zeamă de tutun în foc.

— Mi-a fost mai uşor să dispar decât s-apar la tribunal şi să-mi dovedesc nevinovăţia, spuse el evaziv. Mama lui Reuben murise. El şi cu mine am luat-o din loc şi ne-am dus. N-am luat cu noi decât banii ce-i aveam şi hainele din spinare.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acu' zece ani. Am vagabondat o vreme, apoi am ajuns aicea. Ne-a plăcut. Am rămas pe loc.

Ridică din umeri.

— N-am simţit niciodată doru' să ne-ntoarcem.

Povestea se încheiase. Rusty terminase de mâncat, dar cei doi Gawrylow păreau mulţumiţi să se zgâiască în continuare la ea şi Cooper.

— Dacă ne scuzaţi, spuse Cooper, după o perioadă de tăcere stingherită, aş vrea să controlez rana soţiei mele.

Aceste două cuvinte, *soţiei mele,* păreau să-i vină uşor pe buze, dar în urechile lui Rusty zornăiau de ipocrizie. Se întrebă dacă Gawrylow tatăl şi fiul erau convinşi că formau un cuplu căsătorit.

Quinn duse farfuriile la chiuvetă, unde pompă apă peste ele.

— Reuben, treci la treabă.

Tânărul părea înclinat să se opună, dar tatăl său îi aruncă o privire scârbită şi provocatoare, îşi târşi picioarele spre uşă, punându-şi din mers haina şi fesul. Quinn ieşi pe verandă şi începu să stivuiască lemne de

foc lângă peretele cabanei.

Rusty se aplecă spre Cooper, care stătea îngenuncheat în faţa ei.

— Ce părere ai?

— Despre ce?

— Despre ei, replică ea cu asprime.

Cooper îi apucă între degete marginea pantalonilor şi-i tăie cu cuţitul, până la genunchi. Rusty reacţionă furioasă:

— De ce-ai făcut asta? Era ultima mea pereche de pantaloni. N-o să-mi mai rămână nicio haină, când vei termina tu să mi le tai pe toate în bucăţi.

Cooper îşi înălţă capul. Avea ochii duri.

— Preferi să-i scoţi şi să-l laşi pe Reuben să-ţi vadă chiloţeii ăia de nimic pe care-i ai pe tine?

Ea deschise gura, descoperind însă că nu avea niciun răspuns potrivit, aşa că rămase tăcută, în timp ce el îi desfăşura bandajele şi controla rana cusută. Părea să nu fi suferit de pe urma drumului. Dar o durea din nou. Minciunile ar fi fost inutile, întrucât se strâmbase de multe ori până termină el să i-o panseze la loc.

— Doare?

— Puţin, da, recunoscu ea.

— Lasă-ţi picioru-n pace până mâine. Stai aşezată aici, sau întinde-te pe culcuşul pe care am să ţi-l fac.

— Culcuş? Dar paturile?

Privi prin cameră, spre locul unde se aflau două paturi, lângă pereţi alăturaţi.

— Nu crezi c-au să-mi ofere unul?

Cooper râse.

— Sunt sigur că Reuben ar muri de fericire să te primească într-al lui. Dar, dacă nu vrei păduchi, te sfătuiesc să nu te apropii.

Rusty îşi smuci piciorul înapoi. Cooper pur şi simplu nu era capabil să se poarte frumos, nu? Stăteau împreună fiindcă n-aveau încotro, dar nu erau – nu, categoric nu – prieteni.

Capitolul 5

Păru să dureze o veşnicie până sosi ora de culcare. La lăsarea serii, mai luară o masă în comun cu cei doi Gawrylow. Discuţia despre lungul drum până la râul MacKenzie continuă mult timp după ce terminaseră de mâncat.

— Nu e nicio cărare pe care s-o urmezi. Numai pământ cu hârtoape, aşa că face o zi întreagă de mers, le spuse Quinn.

— Vom pleca de cum se luminează îndeajuns.

Cooper n-o scăpase pe Rusty din vedere. O păzise cu un ochi de vultur, toată după-amiaza. Acum, în timp ce stătea pe scaunul cu spătar drept, el se aşezase pe jos lângă ea, cu braţul rezemat posesiv pe coapsa ei.

— N-avem nevoie să ne împachetăm prea multe. Nu plănuiesc să iau totul – numai strictul necesar.

— Dar femeia? întrebă Quinn.

Rusty simţi bicepsul lui Cooper contractându-se pe piciorul ei.

— Ce-i cu ea?

— O să ne încetinească.

— Rămân eu aici cu ea, taică, se oferi galant Reuben.

— Nu.

Răspunsul lui Cooper fusese ascuţit ca înţepătura unui ac.

— Vine şi ea. Nu mă interesează cât de încet va trebui să mergem.

— Nouă ne e totuna, replică Quinn, ridicând din umeri în stilul său caracteristic, dar credeam că vă grăbiţi să luaţi legătura cu prietenii şi rudele. Trebuie că-s îngrijoraţi pentru voi.

Rusty privi creştetul capului lui Cooper.

— Cooper?

Îşi ridică ochii spre ea.

— Nu mă deranjează să rămân singură aici. Puteţi ajunge mai repede fără mine şchiopătând după voi, logic, nu? Îl poţi chema pe tatăl meu de cum găseşti un telefon. Va trimite el pe cineva să mă ia. Totul s-ar putea sfârşi până mâine seară.

Cooper îi privi expresia nostalgică. Ar fi venit, suportând stoic toate greutăţile, dacă insista el. Dar nu-i era uşor să parcurgă treizeci de kilometri de teren împădurit, fie şi dacă n-ar fi fost rănită. Fără vina ei, i-ar fi întârziat la nesfârşit, fiind posibilă necesitatea unei înnoptări sub cerul liber.

Totuşi, nu-i plăcea ideea de a se despărţi de ea. Oricât de curajoasă era, nu se putea apăra bine singură. În mediul acela, era neajutorată ca un fluture. Nu-l apucaseră sentimentalismele, se încredinţa el. Atâta numai că supravieţuise atâta cale în faţa unor sorţi incredibile; ar fi detestat să i se întâmple ceva tocmai acum, când salvarea devenise o probabilitate, nu un vis cu ochii deschişi.

Mâna lui îi cuprinse protector genunchiul.

— Aşteptăm să vedem cum te simţi dimineaţă.

Următoarele câteva ore se târâră ca melcul. Rusty nu înţelegea cum rămâneau Quinn şi Reuben

Gawrylow întregi la minte. Nu aveau nimic de făcut, nimic de citit, nimic de ascultat sau de privit – decât unul pe celălalt. Iar când şi acest lucru deveni plictisitor, rămaseră cu toţii privind lampa cu gaz care sfârâia şi răspândea mai mult fum negru puturos decât lumină.

Ar fi fost de aşteptat ca pustnicii aceia să-i bombardeze cu milioane de întrebări despre restul lumii, dar cei doi Gawrylow denotau o clară lipsă de interes faţă de tot ceea ce se petrecea dincolo de hotarele lor.

Simţindu-se murdară şi nespălată, Rusty ceru timidă un vas cu apă. Reuben se împiedică de propriile-i picioroange aducându-i-l şi-i vărsă puţină în poală înainte de a pune cu succes vasul jos.

Îşi ridică mânecile puloverului până la coate şi se spălă pe faţă şi pe mâini cu bucata de săpun pe care Cooper îi permisese s-o ia cu ea. L-ar fi plăcut să savureze senzaţia desfătătoare de a-şi scălda faţa cu mână după mână de apă, dar trei perechi de ochi stăteau aţintiţi asupra ei. Când Cooper îi îndesă în mâinile umede unul dintre tricourile lui, îl luă cu regret şi-şi şterse faţa.

Luându-şi peria de cap, începu să şi-o tragă prin păr, care era nu doar mai murdar decât fusese oricând în viaţa ei, ci şi ciufulit şi încurcat. Tocmai începea să-l descurce, când Cooper îi smulse peria din mâini, spunând autoritar:

— Ajunge.

Se răsuci spre el, gata să protesteze, dar chipul lui împietrit o opri. Toată ziua se comportase ciudat – mai mult decât de obicei. Ar fi vrut să-l întrebe ce naiba se întâmpla cu el, de ce era atât de ţâfnos, dar avu înţelepciunea de a decide că nu era momentul oportun pentru o discuţie.

Îşi manifestă, totuşi, iritarea, smulgând furioasă peria înapoi şi punând-o la loc în preţiosul săculeţ cu articole de toaletă. Erau singurele amintiri ale faptului că, undeva în lume, apa caldă, crema de faţă, parfumurile, spumantul de baie şi loţiunea pentru mâini încă mai erau realităţi.

În sfârşit, se culcară pentru noapte. Rusty dormi împreună cu Cooper, la fel cum făcuseră în ultimele două nopţi. Zăcea pe o parte, cu faţa spre foc. Sub ea se afla culcuşul făcut de Cooper din blănurile pe care le adusese cu el. Refuzase cu tact, aşternutul pe care li-l oferise Quinn.

Cooper nu-şi arcui trupul în jurul ei, aşa cum făcuse înainte. Rămase pe spate, încordat, fără se relaxeze complet nicio clipă, permanent în gardă.

— Nu te mai foi, şopti Rusty, după vreo jumătate de oră. Care-i problema?

— Taci şi dormi.

— Tu de ce nu dormi?

— Nu pot.

— De ce?

— Când ieşim de-aici, am să-ţi explic.

— Explică-mi acum.

— Nici n-ar fi nevoie. Citeşte şi tu semnele.

— Are vreo legătură cu motivul pentru care le-ai spus că suntem căsătoriţi?

— Are toate legăturile cu asta.

Rusty cugetă un moment.

— Recunosc că mă cam sperie, după cum se holbează la noi. Dar sunt convinsă că nu-s decât curioşi. În plus, acum dorm adânc.

Corul de sforăituri zgomotoase ar fi trebuit să-l asigure că Quinn şi Reuben Gawrylow erau adormiţi, inofensivi.

— Exact, replică el sec, şi-aşa ar trebui şi tu să

faci. Somn uşor.

Exasperată de el, Rusty se întoarse la loc pe-o parte. În cele din urmă, o fură un somn adânc. Fu nemilos de scurt. Părea că trecuseră doar câteva minute de când închisese ochii, când Cooper o înghionti să se trezească. Protestă mormăind, dar, amintindu-şi că era ultima zi a calvarului, se ridică în capul oaselor.

Baraca era încă întunecată complet, deşi putea distinge contururile neclare ale lui Cooper şi ale celor doi Gawrylow mişcându-se prin jur. Quinn se afla la maşina de gătit, făcând cafeaua şi amestecând în oala cu fiertură. Părea că nu se mai termina, aşa că probabil adăuga mereu noi ingrediente, îşi spuse Rusty, sperând să nu se întoarcă acasă intoxicată cu ptomaină.

Cooper îngenunche lângă ea.

— Cum te simţi?

— Mi-e frig, îi răspunse, frecându-şi braţele cu mâinile. Cu toate că nu dormise îmbrăţişată cu el, căldura trupului său i se transmisese în timpul nopţii. Era mai bun decât toate plăpumile electrice cu care se acoperise vreodată.

— La sănătate mă refeream. Ce-ţi face piciorul?

— E ţeapăn, dar nu mă mai doare ca ieri.

— Eşti sigură?

— Categoric.

— Ridică-te şi umblă cu el. Să-i facem o probă.

O ajută să se scoale în picioare. După ce-şi îmbrăcă haina şi se propti în cârje, ieşiră afară, pentru ca Rusty să aibă câteva momente de discreţie; baraca familiei Gawrylow nu beneficia de instalaţii sanitare.

Când ieşi din privată, apropiatul răsărit al soarelui răspândise pe cerul înnorat o culoare cenuşie apoasă. Lumina aceea nu reuşea decât să-i accentueze

deprimarea. Cooper îşi dădu seama că efortul de a merge de la cabană până la latrină o istovise. Respiraţia ei grea îi trimitea în jurul capului rotocoale de aburi.

Înjură printre dinţi.

— Ce? îl întrebă ea, neliniştită.

— N-o să răzbeşti, Rusty. Nici în câteva zile.

Cu mâinile-n şolduri, îşi descărcă enervarea într-un şuvoi de aburi albi spectrali, după care spuse:

— Ce naiba mă fac eu cu tine?

Nu-şi îndulcise întrebarea cu niciun dram de tandreţe sau compasiune. Intonaţia lui insinua că prefera să nu-şi fi complicat existenţa cu ea.

— Ei bine, regret că te deranjez în continuare, domnule Landry. Ce-ar fi să mă bagi ca momeală într-o capcana de urşi? Atunci, ai să poţi alerga tot drumul până la râul ăla afurisit.

Cooper făcu un pas înainte, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Ascultă, se pare că eşti prea naivă ca să observi, dar aici e-n joc mult mai mult decât să ajungem doar la râu.

— În ce mă priveşte pe mine, nu, se răsti ea. Nici dacă ţi-ar creşte aripi şi-ai zbura pân-acolo, pentru mine tot n-ar fi destul de repede. Vreau să scap de-aici, să scap de tine şi să mă-ntorc acasă unde mi-e locul.

Buza lui strânsă cu severitate dispăru aproape complet sub mustaţă.

— Bine, atunci.

Se răsuci şi porni cu paşi apăsaţi spre baracă.

— O s-ajung acolo mult mai repede fără tine la remorcă. Rămâi aici.

— Perfect, strigă Rusty pe urmele lui.

Apoi, ridicându-şi bărbia la fel de încăpăţânată

ca el, porni cu opriri repetate să urce panta spre cabană. Când ajunse la uşă, pe care Cooper, din grabă sau de nervi, o lăsase întredeschisă, cei dinăuntru se aflau în toiul unei discuţii contradictorii. Întorcându-se lateral şi împingând cu coatele, reuşi să intre.

— Fii rezonabil, Gawrylow, spunea Cooper. Reuben e mai tânăr decât dumneata cu vreo douăzeci de ani. Vreau să mergem repede. Vine el cu mine. Dumneata stai cu… cu soţia mea. N-o pot lăsa singură aici.

— Dar, taică… se smiorcăi Reuben.

— Are dreptate, Reuben. Tu ai să te mişti mult mai repede decât aş putea eu. Dacă aveţi noroc, puteţi ajunge la râu pe la jumătatea după-amiezei.

Planul nu era deloc pe placul lui Reuben. Îi aruncă lui Rusty o ultimă privire flămândă, apoi ieşi, bombănind printre dinţi. Cooper nu părea mult mai încântat. O trase pe Rusty alături şi-i dădu pistolul de semnalizare, instruind-o pe scurt cum să-l folosească.

— Crezi că te descurci?

— Nu-s idioată.

Părea dispus s-o contrazică, dar se răzgândi.

— Dacă auzi vreun avion, ieşi afară cât de repede poţi şi trage racheta drept în sus.

— De ce nu-l iei cu tine?

Pistolul de semnalizare stătuse la îndemâna lui Cooper în tot timpul de când părăsiseră epava.

— Fiindcă acoperişul cabanei ar fi mai uşor de reperat decât doi oameni umblând pe jos. Şi ţine-l şi pe-ăsta la tine.

Înainte ca Rusty să priceapă ce avea de gând, îi desprinse de trup betelia pantalonilor şi înfipse pe dedesubt cuţitul de jupuit, vârât în teacă. Pielea netedă era rece, pe pântecul ei gol. Rusty icni şi-şi trase respiraţia. Cooper zâmbi la vederea reacţiei ei

surprinse.

— Aşa, ar trebui să nu uiţi niciun moment unde este.

— De ce să nu uit?

O privi lung în ochi, câteva momente bune.

— Sper că nu va trebui să afli niciodată de ce. Rusty îi înfruntă privirea. Până în acel moment, nu-şi dăduse seama cât de mult detesta gândul de a rămâne pe loc. Făcuse faţă cu curaj, dar ideea de a străbate în cârje kilometri întregi de ţinuturi sălbatice fusese copleşitoare. Într-un fel, se bucura că Landry preferase să meargă fără ea. Dar acum când pleca în sfârşit, îi venea să se-agaţe de el şi să-l implore să n-o lase singură.

N-o făcu, desigur. Şi-aşa n-o respecta aproape deloc. O credea o fetişcană de la oraş răsfăţată şi cocoloşită. Evident, avea dreptate, fiindcă în acel moment se îngrozea amarnic de ceasurile pe care urma să le petreacă până la întoarcerea lui.

Cooper întrerupse tăcerea plină de subînţelesuri, răsucindu-se cu o înjurătură enervată.

— Cooper!

Se întoarse din nou:

— Ce-i?

— Să… să ai grijă.

Cât ai clipi, era ancorată la pieptul lui, iar gura i se lăsa peste a ei, absorbindu-i sărutul pârjolitor ce-i ardea sufletul. Fu atât de surprinsă, încât se prăbuşi peste el. Braţele lui îi cuprinseră talia, ridicând-o atât de sus şi strâns încât picioarele ajunseră să-i atârne deasupra bocancilor săi. Căută să-şi recapete echilibrul, agăţându-i-se de haină.

Buzele lui Cooper se frecau de ale ei. Erau posesive şi dure. Limba sa, însă, era moale, caldă şi umedă. Îi umplu toată gura, explorând, mângâind. O

dorinţă ce se acumulase timp de patruzeci şi opt de ore îi învinse stăpânirea de fier. Autocontrolul îi cedă, însă continuă să rămână stăpân pe situaţie. Acela era un sărut categoric, care n-avea nimic în comun cu romantismul. Era un sărut cu pasiune. Crud. Carnal. Egoist.

Ameţită, Rusty îşi aruncă un braţ pe după gâtul lui şi-şi înclină capul pe spate, pentru a-i permite accesul mai adânc, lucru de care Cooper profită pe dată. Bărbia lui ţepoasă îi zgâria pielea, dar nu-i păsa. Avea mustaţa surprinzător de mătăsoasă. O gâdila, ispititoare.

Mult prea curând pentru dorinţele ei, întrerupse sărutul, retrăgându-şi brusc capul şi lăsându-i buzele despărţite şi umede, nesăturate.

— Mă-ntorc cât pot de curând. La revedere, iubito.

Iubito? *Iubito?*

O eliberă şi se întoarse spre uşă. Abia atunci îl observă pe Quinn Gawrylow aşezat la masă, mestecându-şi absent nelipsitul boţ de tutun şi privindu-i cu concentrarea neclintită, tăcută, a unui jaguar.

Inima lui Rusty se prăbuşi, ca de plumb. Cooper o sărutase de ochii bătrânului – nu pentru el însuşi. Şi, cu siguranţă, nici pentru ea.

Aruncă o privire veninoasă spre spatele lui lat, în timp ce ieşea pe uşă. Aceasta se trânti după el. Călătorie sprâncenată, îi ură în gând. Cum îndrăznise să…

Apoi, dându-şi seama că ochii bătrânului rămăseseră îndreptaţi spre ea, îl privi cu un zâmbet bovin, de nevastă cumsecade.

— Crezi că n-o să păţească nimic?

— Ştie Reuben ce face. O să aibă el grijă de

domnul Landry.

Quinn arătă spre culcuşul încă întins în faţa căminului.

— E încă devreme. De ce nu te mai culci?

— Nu, eu…

Îşi drese vocea, zgomotos.

— … sunt prea nervoasă ca să dorm. Cred că stau aici un timp.

— O cafea? întrebă, îndreptându-se spre plită.

— Te rog.

N-avea poftă, dar îi dădea o ocupaţie şi ajuta să treacă timpul. Îşi rezemă cârjele şi pistolul cu rachete de vatră, la îndemână, şi se lăsă pe scaun. Teaca pumnalului o împunse în partea de jos a burţii. De ce nu se înfipsese drept în ea, când Cooper o lipise de…

Inima îi palpită sub imperiul amintirii. Nu simţise pe talie numai tăria cuţitului. Probabil că nesimţitul se distra enorm umilind-o astfel.

Cuprinsă de revoltă, scoase sfidătoare cuţitul de la centură şi îl puse pe vatră. Luând ceaşca de cafea din mâna lui Quinn, rămase să aştepte trecerea zilei care, probabil, avea să fie cea mai lungă din viaţa ei.

*

Cooper calculă că nu străbătuseră mai mult de o milă, când Reuben începu să vorbească. El, unul, ar fi putut parcurge toate cele cincisprezece mile lipsindu-se de conversaţii, dar poate că vorbind avea să-i treacă timpul mai uşor şi i se abăteau gândurile de la Rusty.

— Cum se face că n-aveţi copii? îl întrebă Reuben.

Instinctele lui Cooper se avântară în viteza a patra. Toate simţurile îi intrară în alertă. Mâncărimea

de la ceafă, pe care se putea baza oricând ca prevenindu-l când ceva nu era tocmai în regulă, nu trecuse. De când auzise zbieretul lui Rusty şi o găsise înfruntându-se cu Gawrylow tatăl şi fiul, îi suspecta încontinuu pe cei doi. Poate că era cumplit de nedrept cu ei. Probabil că erau oameni de treabă. Dar probabilităţile nu făceau nici cât o ceapă degerată. Până n-o preda pe Rusty vie şi nevătămată autorităţilor, nu-i acorda nici unuia dintre cei doi sihaştri beneficiul îndoielii. Dacă se dovedeau oameni de încredere, aveau să-i câştige gratitudinea până la moarte. Dar până atunci…

— Hm? îl îmboldi Reuben. De ce n-aveţi…

— Te-am auzit.

Cooper îl urma la câţiva paşi. Nu-l lăsa să se îndepărteze prea mult, dar nici nu se îmbulzea prea aproape în spatele lui.

— Rusty are o carieră de clădit. Amândoi suntem ocupaţi. Vom ajunge să facem şi copii, nu peste mult.

Spera ca astfel să pună capăt discuţiei. Copiii şi familiile erau subiecte pe care Cooper evita să le abordeze. Acum, nu dorea deloc să vorbească. Voia să-şi dedice fiecare dram de energie ajungerii la râu cât mai curând posibil.

— Dacă eu eram însurat cu ea de cinci ani, aveam cinci plozi pân-acum se făli obraznic Reuben.

— Dar nu eşti.

— Poate n-o faci cum trebuie.

— Ce?

Reuben îi făcu cu ochiul peste umăr, şmechereşte.

— Ştii tu, cordeala.

Cuvântul se agăţă de Cooper ca o gânganie scârboasă. Nu termenul în sine îl jignea. Folosea altele,

mult mai spurcate. Dar îl ofensa rostirea acelei expresii referitor la Rusty. Nu-i trecu prin minte că, în urmă cu doar o noapte, el însuşi o folosise. Era prea ocupat să spere că, până trecea ziua, n-avea să fie nevoit să-i facă lui Reuben praf mutra; dar, dacă mai îndrăznea multe aluzii la Rusty în acel context, era foarte posibil.

— Dacă ar fi femeia mea…

— Dar nu-i, pocni glasul lui Cooper ca un bici.

— Da’ o să fie, totuşi.

Cu aceste cuvinte, Reuben, afişând un rânjet dement, se răsuci şi-şi îndreptă puşca spre pieptul lui Cooper. Acesta se pregătise toată dimineaţa, subconştient, pentru un asemenea atac. Ridică arma cu o fracţiune de secundă după Reuben, dar celălalt reuşi să tragă primul.

*

— Ce-a fost asta? tresări Rusty, dându-şi seama că moţăise pe scaun.

Quinn stătea aşezat în locul unde-l văzuse ultima oară, la masă.

— Hmm?

— Mi s-a părut c-aud ceva.

— Eu n-am auzit nimica.

— Pot să jur…

— Au trosnit buştenii din vatră. Atâta tot.

— Aha.

Întristată de propria-i nervozitate, se relaxă din nou în scaun.

— Probabil că am aţipit. De cât timp au plecat?

— Nu de mult.

Quinn se ridică şi se apropie de ea, îngenunchind ca să mai adauge lemne pe foc. Căldura se infiltra în pielea lui Rusty, iar ochii i se închiseră din

nou. Oricât de mohorâtă şi de murdară era baraca aceea, cel puţin îi oferea un acoperiş deasupra capului şi o apăra de vântul rece dinspre apus. Pentru asta, era recunoscătoare. După ce petrecuse atâtea zile…

Ochii i se deschiseră brusc la atingerea lui. Quinn, încă îngenuncheat în faţa ei, îi cuprinsese culpa cu mâna.

— Mă gândeam că poate vrei să-ţi rezemi din nou piciorul, spuse el.

Glasul îi era blând ca al unui sfânt, dar ochii erau ai lui Lucifer în persoană, cum o priveau din găvanele lor ca două grote. O cuprinse spaima, dar raţiunea o preveni să nu se dea de gol.

— Nu, mulţumesc. De fapt, adăugă ea, cu voce subţire cred c-am să mă plimb puţin ca să mi-l mişc.

Întinse mâna după cârje, dar bătrânul le apucă el primul.

— Stai să te-ajut.

Înainte ca Rusty să poată protesta, o prinse de braţ şi o ridică din scaun. O luase pe nepregătite, iar inerţia o făcu să se ciocnească de pieptul lui. Se retrase imediat, însă constată că nu se putea îndepărta prea mult, căci cealaltă mână a lui Quinn îi stătea pe şale, trăgând-o spre el.

— Nu!

— Încerc doar să te-ajut, spuse el lin, distrându-se vizibil de deznădejdea ei crescândă.

— Atunci te rog să-mi dai drumul, domnule Gawrylow. Mă descurc şi singură.

— Fără ajutor, nu. O să iau locu’ lu’ bărbată-tu. Mi-a spus să am grijă de tine, nu?

Îşi trecu mâna peste coapsa ei, iar Rusty îngheţă de frică.

— Nu mă atinge aşa.

Încercă să se smulgă de lângă el, dar mâinile-i

erau pretutindeni.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— Ce nu-ţi place la mâinile mele?

Deodată, expresia bătrânului deveni rea.

— Nu-s destul de curate pentru tine?

— Nu… da… am… am vrut doar să spun că probabil Cooper o să…

— Cooper n-o să mai zică nimic, replică el, cu un zâmbet sinistru. Şi de acum încolo, am să te ating oricând am chef.

O smuci spre el. De astă dată, nu mai încăpea nicio îndoială asupra intenţiilor lui. Rusty îşi adună toată puterea pentru a scăpa de el. Îi propti în umeri podurile palmelor şi-şi arcui spinarea, încercând să se desprindă şi în acelaşi timp să-i evite sărutul.

Cârjele îi alunecară de la subsuori, căzând pe jos. Trebui să se sprijine pe piciorul rănit, iar prin cicatricea în zigzag o fulgeră un junghi de durere. Ţipă.

— Haide, urlă. Nu mă supăr.

Îi simţea pe faţă respiraţia fierbinte şi viciată. Îşi întoarse capul, dar individul îi apucă bărbia între degetele lui de fier şi o răsuci înapoi. Chiar înainte ca gura lui să intre în contact cu a sa, auziră paşi tropăind afară.

— Ajutor! ţipă Rusty.

— Reuben! strigă bătrânul. Vino-aici.

Îşi întoarse capul spre uşă, dar nu Reuben fu acela care năvăli înăuntru. Chipul transpirat al lui Cooper era o mască de ură şi de turbare. Părul îi era plin de frunze şi crenguţe. Pe obraji şi mâini avea zgârieturi sângerânde. Cămaşa era pătată şi ea de sânge. Pentru Rusty, nimeni nu arătase vreodată mai minunat.

Cu picioarele depărtate, Cooper latră:

— Dă-i drumul, animal scârbos ce eşti!

Rusty se prăbuşi la podea, când Gawrylow o eliberă. Bătrânul se răsuci. În acelaşi moment, duse mâna la spate. Înainte ca Rusty să-şi dea prea bine seama ce se întâmplase, auzi o bufnitură îndesată. Apoi, văzu prăselele cuţitului lui Cooper în centrul pieptului lui Quinn. Lama se îngropase complet între coaste.

Pe chipul lui Gawrylow apăru o expresie uimită. Bâjbâi după mânerul pumnalului. Degetele lui nesigure îl cuprinseră, în timp ce cădea în genunchi. Apoi, se prăbuşi cu faţa la podea şi rămase nemişcat.

Rusty îşi adună braţele şi picioarele lângă trup, strângându-se ghem. Îşi acoperi gura cu mâinile holbându-se la făptura încremenită, cu ochi mari, tulburi. Respiraţia i se oprise în plămâni.

Cooper, aruncând mobila în lături, se repezi prin încăpere, pentru a se ghemui în faţa ei.

— Eşti bine?

Îi puse o mână pe umăr. Rusty se retrase, înfricoşată.

Cooper înlemni. Ochii îi deveniră duri ca ardezia, în timp ce spunea:

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

Treptat, Rusty îşi coborî mâinile, eliberând aerul din piept. Îl privi pe Cooper, cu buzele albite de frică.

— L-ai omorât.

Cuvintele nu se auzeau; le articulase muteşte.

— Înainte să m-omoare el pe mine, proasto. Uite!

Arătă spre spinarea bătrânului ucis. În pantaloni avea vârât un pistol mic.

— Încă n-ai priceput? mugi el. Aveau de gând să mă lichideze şi să te păstreze pe tine. Plănuiau să te facă poştă.

Rusty se cutremură de repulsie.

— Nu!

— A, ba da, replică, dând din cap, Cooper.

Vizibil exasperat de ea, se ridică şi răsuci cadavrul pe spate. Cu ochii strâns închişi, Rusty întoarse capul în altă direcţie. Auzi cum era târât trupul pe jos şi afară, pe uşă. Auzi bocancii lui Quinn bocănind pe trepte, în timp ce Cooper îl trăgea în jos.

Nu era sigură cât timp stătuse chircită în acea poziţie pe podea. Dar încă nu se mişcase, când Cooper reveni. Se aplecă asupra ei.

— Ţi-a făcut ceva?

Nefericită, Rusty clătină din cap.

— Răspunde-mi, fir-ai a dracu'! Ţi-a făcut vreun rău?

Îşi înălţă capul, încruntându-se la el.

— *Nu!*

— Voia să te violeze. Îţi *dai* seama, nu? Sau gărgăunii ăia pe care-i ai în cap te împiedică să vezi realitatea?

Nu avea gărgăuni în cap, ci lacrimi în ochi. Trăia reacţia tardivă faţă de groaza prin care trecuse.

— Ce cauţi aici? De ce te-ai întors? Unde-i Reuben? Ce-ai să-i spui când se-ntoarce?

— Nimic. Reuben nu se mai întoarce.

Rusty îşi înfipse dinţii în buza de jos ce-i tremura şi închise ochii. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— L-ai omorât şi pe el, nu-i aşa? Sângele de pe tine e al lui.

— Da, fir-ar să fie, şuieră Cooper, aplecându-se spre ea. L-am împuşcat în legitimă apărare. M-a atras în pădure atâta cât să ne despartă, după care s-a întors cu puşca spre mine, vrând foarte clar să mă omoare şi să te facă „femeia" lui.

Privindu-l cu ochi mari, Rusty clătină din cap neîncrezătoare, ceea ce păru să-l înfurie şi mai mult.

— Şi nu îndrăzni să te prefaci surprinsă. Le-ai răscolit sexualitatea ca toţi dracii şi-o ştii foarte bine.

— Eu? Cum? Ce-am făcut?

— Ţi-ai periat părul, pentru numele lui Dumnezeu!

— „Mi-am periat…”

— Ai fost tu însăţi. Ai arătat aşa cum arăţi.

— Nu mai răcni la mine, suspină ea. N-am făcut nimic.

— Decât că m-ai determinat pe mine să omor doi oameni! strigă Cooper. Gândeşte-te la asta, cât timp îi îngrop.

Şi ieşi cu paşi mari. Focul din cămin se stinsese, iar în baracă era frig. Lui Rusty, însă, nu-i păsa.

*

Încă mai stătea aşezată grămadă pe jos, plângând în hohote, când Cooper se întoarse. Era obosită. Nu avea niciun loc al trupului care să n-o doară, fie după dormitul pe podea, fie după mersul în cârje sau îndurarea mângâierilor apăsate ale lui Quinn Gawrylow.

Dorea mâncare bună, omenească. Şi-ar fi dat cu bucurie *Maserati*-ul pe-un pahar de lapte.

Hainele îi erau rupte de crengi sau răvăşite de banditul ăsta barbar cu care naufragiase împreună. Blana pe care o preţuia atât de mult fusese folosită pe post de targă.

Şi văzuse oameni murind.

Cinci în avionul prăbuşit. Doi, de mâinile omului care acum se aruncase lângă ea. Îi ridică brutal capul, apucând-o de sub bărbie cu degetele lui bătătorite.

— Scoală, ordonă el. Şterge-te pe faţă. N-ai să-mi stai toată ziua plângând ca un ţânc.

— Du-te dracului, scuipă ea, smulgându-şi bărbia din mâna lui.

Era atât de furios, încât buzele nu i se mişcară aproape deloc când vorbi:

— Ascultă, dacă aşteptai să te distrezi cu Reuben şi taică-său, trebuia să-mi fi spus. Îmi pare rău că ţi-am stricat şusta.

— Ticălosule!

— Te-aş fi lăsat bucuros în paradisul ăsta, pornind spre râu de unul singur. Dar cred c-ar trebui să-ţi spun că Reuben avea în minte o droaie de copii. Fireşte, n-ai fi ştiut niciodată dacă plozii pe care-i fătai erau ai lui sau ai lui taică-său.

— Gura! ridică ea mâna să-l plesnească.

I-o prinse din zbor şi se priviră în ochi, încordaţi, câteva secunde. În sfârşit, Cooper îşi destinse degetele din jurul încheieturii ei. Cu o strâmbătură furioasă, se ridică şi dădu un şut unui scaun, azvârlindu-l în peretele cabanei.

— Fie scăpau ei, fie eu, spuse el, cu un glas ce vibra de furie. Reuben a tras primul. Norocul meu că i-am deviat puşca în ultimul moment. N-am avut încotro.

— Nu trebuia să-i omori.

— Nu?

Nu-i veni în minte nicio altă variantă, dar era sigură că dacă se gândea destul timp, poate ar fi găsit ea o soluţie. Consimţind provizoriu, îşi coborî ochii.

— De ce n-ai mers mai departe?

Ochii lui Cooper se îngustară ca două fante, în timp ce o privea.

— Să nu crezi că nu m-am gândit.

— Aha, scrâşni ea. Abia aştept să mă descotorosesc de tine.

— Crede-mă, sentimentul e reciproc. Dar, până una-alta, trebuie să ne suportăm unul pe celălalt.

Primul punct din agendă spune să facem curat aici. Nu mai petrec eu încă o noapte în căcătoarea asta.

Rusty rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Încet, ochii ei parcurseră interiorul murdar al barăcii.

— Să facem curat? Asta ai spus?

— Mda. Şi-ar fi bine să începem. Trece timpul.

Ridică scaunul pe care tocmai îl trântise şi înainta spre grămada de aşternuturi jerpelite unde dormise Reuben în timpul nopţii. Rusty izbucni în râs, un râs în care se simţea isteria iminentă.

— Nu vorbeşti serios?

— Nu pe dracu'.

— Stăm aici noaptea asta?

— Şi toate nopţile până vom fi salvaţi.

Rusty se ridică în picioare, rezemându-se de o cârjă, în timp ce-l privea desfăcând ambele paturi şi îngrămădind aşternuturile în mijlocul podelei.

— Dar râul?

— Putea foarte bine să fi fost o minciună.

— Râul MacKenzie e adevărat, Cooper.

— Dar cum ajungem de-aici la el?

— Ai putea merge în direcţia pe care ţi-au arătat-o, până-l găseşti.

— Aş putea. Şi aş mai putea să mă rătăcesc de mama dracului. Sau să rămân rănit, sau imobilizat. Dacă vii şi tu cu mine, s-ar putea să nu ajungem înainte de prima zăpadă serioasă, în care caz probabil că am muri îngheţaţi. Dacă tu rămâi aici şi mie mi se întâmplă ceva, ai să mori de foame înainte de a trece iarna. Şi nici măcar nu-s sigur dacă direcţia în care m-a dus Reuben e corectă. Mai am încă alte trei sute cincizeci şi nouă de posibilităţi, pornind de la cabana asta, şi mi-ar lua mai mult de-un an ca să le încerc pe toate.

Cu mâinile proptite în şolduri, se răsuci spre ea.

— Niciuna din toate variantele astea nu mă prea atrage. Pe de altă parte, dacă vom curăţi aici, putem să supravieţuim. Nu-i Beverly Hills Hotel, dar este un adăpost şi avem o sursă constantă de apă potabilă.

Rusty nu-i aprecia sarcasmul, iar expresia ei rebelă o dădu clar de înţeles. Toată atitudinea lui sugera că o considera o mare neghioabă care nu pricepea fără a fi nevoie ca el să-i explice şi exprima o provocare din faţa căreia Rusty nu intenţiona să bată în retragere. Dimineaţă, fusese slabă, însă niciodată n-avea s-o mai facă. Ridicându-şi mânecile puloverului, întrebă:

— Ce vrei să fac?

Cooper smuci din cap înapoi.

— Începe cu maşina de gătit.

Fără alt cuvânt, adună cearceafurile împuţite şi le duse afară.

Rusty atacă maşina de gătit din tuci negru cu înverşunare, ştergând-o de sus şi până jos, folosind mai mult furia decât săpunul, de vreme ce aşa ceva avea din belşug. Era o muncă grea, mai ales că trebuia să se proptească în cârjă. De la aragaz, trecu la chiuvetă, apoi la ferestre şi în sfârşit fiecare articol de mobilier fu spălat complet.

După ce fierse aşternuturile afară, într-un cazan, şi le întinse la uscat – sau la îngheţat, dacă temperatura mai scădea mult – Cooper intră în casă şi spălă pietrele căminului. Sub grămada de lemne, găsi o colonie întreagă de insecte moarte. Fără-ndoială, muriseră de bătrâneţe, fiind aproape sigur că vatra nu fusese niciodată curăţită. Ţinând uşa şi ferestrele deschise pentru a aerisi înăuntru, ieşi pe veranda din faţă şi mută lemnele de foc în latura dinspre sud a

cabanei, pentru a le apăra de intemperii.

Rusty nu putea să măture pe jos, aşa că o făcu el. Când, însă, termină, ea se lăsă în patru labe şi frecă podelele. Unghiile îngrijite cu atâta grijă i se rupseră una câte una. Dacă nu demult o simplă ciupitură i-ar fi provocat crize, acum se mulţumi să ridice din umeri şi să continue cu spălatul, bucurându-se de rezultatele muncii.

Cooper aduse în casă două păsări decapitate şi jumulite – Rusty nu recunoscu specia – pentru cină. Ea făcuse inventarul cămării celor doi Gawrylow, având mulţumirea de a găsi o mare cantitate de conserve. Se părea că-şi făcuseră voiajul de octombrie la Yellowknife şi erau bine aprovizionaţi pentru iarnă. Nu era ea chiar o bucătăreasă *gourmet,* dar nu-i trebuia prea mult talent ca să fiarbă orătăniile la un loc cu două cutii de legume şi o lingură de sare. La vremea când ciorba fu gata, aroma o făcea să-i lase gura apă.

Tocmai se întunecase, când Cooper aduse înăuntru aşternuturile.

— Sunt dezinfectate? întrebă ea, răsucindu-se din faţa aragazului.

— Aşa cred. Le-am fiert de mama focului. Nu-s sigur că-s perfect uscate, dar dacă le mai las afară, au să-ngheţe. După cină le verificăm şi, dacă nu s-au uscat, le agăţăm în faţa focului.

Se spălă pe mâini la chiuvetă, care strălucea lună pe lângă cum arătase. Se aşezară să mănânce la masa curăţată de Rusty. Cooper zâmbi, când despături un fost ciorap care acum juca rolul de şervet şi şi-l aşternu pe genunchi, dar nu-i comentă inventivitatea. Chiar dacă observase borcanul cu un aranjament de frunze de toamnă, pe post de vază cu flori, nu spuse nimic. Mâncă două porţii de ciorbă, însă nu scoase o vorbă despre ea.

Rusty era zdrobită. Ar fi putut spune ceva frumos – un singur cuvânt de încurajare. Până şi un căţelandru mai are nevoie să fie mângâiat pe cap din când în când.

Abătută, duse vasele de tablă la chiuvetă. În timp ce pompa apă peste ele, Cooper veni în spatele ei.

— Azi ai muncit pe brânci.

Glasul îi era scăzut şi blând, răsunând exact de deasupra creştetului ei. Stătea foarte aproape.

Simpla lui prezenţă fizică o covârşea. Îi venea să tremure.

— Şi tu la fel.

— Cred că meritǎm o tratație, nu? Stomacul lui Rusty se ridică şi coborî la loc, imponderabil ca un balon. Amintirea sărutării pe care i-o dăruise de dimineaţă îi năpădi mintea, câtă vreme prin vene i se revărsa o puternică dorinţă de a o repeta. Încet, se răsuci şi-şi ridică privirea spre el. Întrebă, cu răsuflarea tăiată:

— Ce ţi-ai pus în gând, Cooper?

— O baie.

Capitolul 6

— O… baie?

Nici Dorothy n-ar fi putut spune „Oz?” cu mai multă uimire şi dor.

— Una adevărată. Tot tacâmul. Apă caldă, săpun.

Se duse la uşă, o deschise şi reveni împingând o

albie de spălat mare.

— Am găsit-o în spatele barăcii şi am curăţit-o.

Rusty nu-şi amintea să se fi simţit la fel de recunoscătoare când desfăcuse cadoul de la tatăl ei şi găsise mantoul lung de vulpe roşie, împachetat în hârtie de mătase. Îşi împreună mâinile sub bărbie:

— O, Cooper, îţi mulţumesc.

— Nu te repezi, replică el arţăgos. Vom ajunge la fel de greţoşi ca acei Gawrylow, dacă nu ne îmbăiem. Totuşi, nu în fiecare zi.

Nu-l lăsa să-i strice buna dispoziţie. Cooper nu le permitea oamenilor să se apropie de el nici măcar atâta cât să-i poată mulţumi. Ei bine, treaba lui. Făcuse pentru ea un lucru plin demn de consideraţie. Îi mulţumise. Mai mult de-atât, ce putea face? Probabil ştia cât de mult însemna pentru ea baia.

Umplu mai multe oale şi ibrice cu apă de la pompă. Cooper le duse la maşina de gătit să le încălzească, alimentând focul pentru a grăbi procesul. Apoi, târî cada peste podele şi o plasă drept în faţa căminului. Metalul era rece ca gheaţa, dar în câteva minute focul avea să-l încălzească.

Rusty îl privi cum făcea toate aceste pregătiri, mai întâi cu nerăbdare, apoi tot mai îngrijorată:

— Ce fac cu…

Fără să spună nimic, inexpresiv, Cooper desfăşură unul dintre cearceafurile aspre de muselină pe care le fiersese şi le aerisise în aceeaşi zi. Plafonul cabanei era format din grinzi goale. Se părea că Quinn şi Reuben Gawrylow agăţaseră carne de ele, pentru că în lemnul închis la culoare erau înşurubate mai multe cârlige metalice.

Cooper se urcă pe un scaun şi înfipse unul din cârlige prin colţul cearceafului. Mutând scaunul de câteva ori, curând atârnă cearceaful ca pe o perdea în

dreptul căzii.

— Mulţumesc, spuse Rusty.

Se bucura să aibă cearceaful acolo, dar nu putu să nu observe că, focul din vatră arzând în spatele lui, devenea translucid. Umbra căzii se profila ca pe un ecran. Şi la fel avea să se întâmple şi cu a oricui stătea în cadă.

Probabil că şi Cooper observase în acelaşi timp, căci îşi mută ochii în altă parte şi-şi trecu nervos mâinile peste pantaloni.

— Cred că apa e gata.

Rusty îşi adună preţioasa provizie de articole de toaletă – un calup de săpun parfumat, o sticluţă de plastic cu şampon, aparatul de ras – pe tăblia scaunului de lângă cadă.

În timpul zilei, sortase puţinele haine care le mai rămăseseră şi le împăturise în ordine pe rafturi separate, unul pentru ea, celălalt pentru Cooper. Acum luă de pe raftul ei o pereche de colanţi curaţi şi un maiou şi le puse pe spătarul scaunului.

Când totul fu gata, se opri stângace, în timp ce Cooper căra cu grijă prin cameră oalele grele pline cu apă clocotită şi le turna în cadă. Se ridicau aburi, dar în ceea ce-o privea pe Rusty, nu putea fi prea fierbinte. Avea de scos de pe ea murdărie şi oboseală acumulate timp de patru zile. În plus, era obişnuită de-acasă să petreacă în fiecare zi câteva minute în baia caldă.

— Cu ce mă şterg? întrebă.

Cooper îi aruncă un prosop aspru şi jerpelit din grămada de rufe pe care le adusese în casă.

— Am găsit vreo două de-astea agăţate în cuie, afară. Le-am fiert şi pe ele. N-au cunoscut niciodată înmuietori textili, dar sunt mai mult decât nimic.

Prosopul se simţea într-adevăr mai mult ca şmirghelul decât ca pluşul, dar Rusty îl acceptă fără

comentarii.

— Aşa, acum ar trebui să fie bine, spuse cu bruscheţe Cooper, deşertând în cadă conţinutul ultimului ibric. Bagă-te cu grijă. Să nu te opăreşti.

— Bine.

Stăteau faţă în faţă, de-o parte şi de alta a căzii. Ochii li se întâlniră prin aburii ce se înălţau. Umezeala făcea deja părul lui Rusty să se ineleze, iar tenul îi arăta trandafiriu şi înrourat.

Cooper îi întoarse brusc spatele şi plesni nervos perdeaua în lături. Imediat, cearceaful căzu la loc. Rusty îi auzi bocancii tropăind pe podelele denivelate. Ieşi şi trânti uşa după el.

Rusty oftă resemnată. Era prost dispus şi nimic mai mult. Şi, în timp ce se lăfăia în prima ei baie după patru zile, fără-ndoială că nu intenţiona să mediteze la metehnele lui. N-avea să-l lase să-i strice cheful, oricât de dezagreabil devenea.

Întrucât încă evita să-şi lase greutatea pe picior, avu de furcă până să se dezbrace. Când termină, efortul de a se vârî în cadă fu şi mai mare. În sfârşit, reuşi să se aşeze încet, rezemată în braţe şi trăgându-şi după ea piciorul rănit.

Era o senzaţie mai paradisiacă decât îndrăznise să se aştepte. Cooper avusese dreptate s-o prevină; apa era fierbinte dar delicioasă. Fundul zgrunţuros al căzii se simţea neobişnuit sub fese şi avu nevoie de timp ca să se obişnuiască, dar nu peste mult, desfătarea de a se cufunda în apa caldă şi liniştitoare îi îndepărtă din minte acest inconvenient minor.

Se scufundă cât de mult posibil, rezemându-şi capul de margine. Ochii i se închiseră. Era atât de relaxată încât nici măcar nu tresări, auzindu-l pe Cooper că revenea în casă. Se încruntă doar uşor, când ajunse la ea o adiere de aer rece, înainte de a închide

uşa după el.

În cele din urmă, întinse un braţ ud şi luă bucata de săpun de pe tăblia scaunului. Era tentată să se săpunească din belşug, necontrolat, fără zgârcenie. Dar se gândi mai bine. Calupul acela de săpun poate trebuia să-i ajungă pentru mult timp. Mai bine să nu-l irosească, hotărî ea, în timp ce forma cu măsură spumă şi se săpunea peste tot.

Proptindu-şi picioarele unul câte unul pe marginea căzii, şi le rase, manevrând cu grijă aparatul în jurul cusăturilor lui Cooper. Cu groază, îşi dădu seama ce cicatrice hidoasă avea să-i rămână, dar se ruşina de propria-i vanitate. Avea noroc că rămăsese în viaţă. De cum ajungea înapoi în Beverly Hills, avea să-i ceară unui chirurg plastic să remedieze manopera bine intenţionată, dar neatrăgătoare, a lui Cooper.

În acel moment, observă că era îngrozitor de zgomotos.

— Cooper, ce faci?

— Fac paturile, răspunse el, mormăind de efort. Tăbliile astea-s făcute din stejar masiv şi cântăresc o tonă.

— Ard de nerăbdare să mă culc într-unul.

— Nu te aştepta să fie mult mai grozav decât pe pământ. N-au saltele. Doar nişte platforme de prelată, ca priciurile. Saltelele, însă, ar fi fost pline de purici, aşa că-i mai bine fără.

Lăsând alături aparatul de ras, luă sticla de şampon şi, după ce-şi băgă capul în apă, stoarse un cocoloş. Şamponul trebuia să fie raţionalizat şi mai economic decât săpunul. Şi-l infiltră prin părul des, frecând nemilos de la rădăcină până la capetele firelor. Îşi clăti capul sub apă, apoi stoarse părul cât putu de mult.

Rezemându-se din nou cu ceafa de marginea

căzii, îşi răsfiră părul în spate pentru a începe să se usuce. Avea să picure pe jos, dar probabil că apa era cea mai puţin inofensivă substanţă care cursese vreodată pe-acolo.

Din nou, ochii i se închiseră în timp ce se delecta cu căldura apei, cu parfumul de flori al şamponului şi al săpunului, şi voluptatea de a fi din nou curată.

În cele din urmă, apa începu să se răcească şi ştiu că era timpul să iasă. Oricum, se îndoia că Landry avea să se culce înaintea ei. Era desigur epuizat, după tot ce făcuse din zori şi până atunci. Habar n-avea cât era ceasul. Prăbuşirea le oprise pe ale amândurora. Măsurau timpul după răsăritul şi apusul soarelui. Zilele erau scurte, dar cea care tocmai trecuse fusese lungă – istovitoare atât fizic, cât şi emoţional.

Îşi opinti mâinile pe marginea căzii şi încercă să se ridice. Spre deznădejdea ei, braţele i se înmuiară ca două macaroane fierte. Stătuse prea mult timp în apa fierbinte; muşchii nu-i mai erau de niciun folos. Încercă de mai multe ori, dar degeaba. Pur şi simplu n-o ţineau braţele. Făcu şi alte planuri, dar niciunul nu era aplicabil, datorită piciorului, pe care nu-şi putea lăsa greutatea.

În cele din urmă, tot mai înfrigurată şi ştiind că inevitabilul nu putea fi amânat la nesfârşit, îl strigă pe nume, ruşinată.

— Poftim?

Răspunsul lui iritat nu era prea încurajator, dar n-avea de ales.

— Nu pot să ies.

După o tăcere destul de lungă ca să încapă în ea un stâlp de telegraf, Cooper întrebă:

— Hai?

Rusty închise strâns ochii, repetând:

— Nu pot ieşi din cadă.

— Ieşi la fel cum ai intrat.

— M-a slăbit prea mult apa caldă. Nu mă susţin braţele destul timp ca să păşesc afară.

Blestemele lui fură atât de pârjolitoare, încât Rusty se miră că cearceaful-perdea nu lua foc. Când îi auzi paşii apropiindu-se, îşi încrucişă braţele peste sâni. Aerul rece îi scăldă spatele gol şi umed, când Cooper dădu perdeaua la o parte. Rusty rămase cu privirea fixată spre cămin, simţindu-i ochii aţintiţi asupra ei în timp ce se apropia de cadă.

Timp îndelungat, se mulţumi să stea pe loc, fără o vorbă. Plămânii lui Rusty erau aproape gata să pocnească de presiunea aerului, atunci când el spuse:

— Am să te-apuc de subsuori. Ridică-te pe piciorul stâng. Apoi, cât timp te ţin eu, scoate-l din cadă şi pune-l pe podea. O.K.?

Glasul îi era scăzut şi cu aceeaşi textură ca prosopul pe care i-l dăduse ca să se şteargă – o asprime de glass-papier.

— O.K.

Îşi îndepărtă puţin braţele de trup. Cu toate că se aşteptase, primul contact al degetelor lui pe pielea ei umedă şi alunecoasă îi produse un şoc. Nu fiindcă s-ar fi simţit groaznic, ci dimpotrivă.

Iar din acel moment, totul nu făcu decât să meargă spre mai bine. Încrezătoare şi puternice, mâinile lui Cooper i se strecurară în adânciturile de sub braţe şi le cuprinseră cu siguranţă. Rusty îşi trase acut respiraţia.

— Ce e?

— Mă… mă dor subsuorile, îi spuse ea, cu sufletul la gură. Din cauza cârjelor.

Cooper bombăni o înjurătură. Era atât de obscenă, încât Rusty speră că nu auzise bine.

Mâinile sale lunecară în jos pe pielea ei udă, apucându-i coastele.

— Să încercăm aşa. Gata?

Rusty, conform instrucţiunilor lui, se sprijini pe piciorul stâng, lăsându-l pe cel rănit să atârne în gol, pe când Cooper o ridica din apă.

— E bine pân-aici?

Dădu din cap.

— Gata?

Rusty răspunse în acelaşi mod tăcut. Cooper îi susţinu cu mâinile toată greutatea, în timp ce ea îşi ridica piciorul stâng peste marginea căzii şi îl lăsa pe podea.

— Au!

— Ce mai e?

Fusese gata să-i dea drumul, când Rusty ţipase, aplecându-se uşor înainte. Cu reflexe fulgerătoare, braţul lui o cuprinse, apucând-o chiar de sub sâni.

— Podeaua e rece.

— Christoase, nu mă mai speria aşa.

— Iartă-mă. A fost un şoc.

Amândoi spuseră în gând: „Mie-mi spui?”

Rusty dibui după spătarul scaunului, rezemându-se, şi-şi acoperi grăbită cu prosopul partea din faţă a trupului. Evident, spatele îi rămânea tot dezgolit în faţa ochilor lui, dar spera că, fiind un gentleman, nu profita de asta.

— E bine aşa?

— Da.

Mâinile lui se retraseră, din faţă pe coastele ei, dar fără să-i dea drumul complet.

— Sigur?

— Da, răspunse ea cu voce groasă, stau bine.

Cooper îşi desprinse mâinile. Oftă uşurată – prematur, după cum avea să reiasă.

— Ce naiba-i asta?

Rusty icni, când mâna lui îi cuprinse şoldul. Degetul mare descrise o curbă prelungă şi înceată pe fesă, ştergând apa. Apoi şi fesa cealaltă fu examinată la fel.

— Ce dracu’ ţi s-a-ntâmplat? Credeam c-ai zis că nu ţi-a făcut nimic.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Sufocată şi ameţită, îşi întoarse capul, privindu-l pe Cooper peste umăr. Sprâncenele i se îmbinaseră într-un V accentuat, iar mustaţa se arcuise în jos de nemulţumire.

— Eşti plină de vânătăi.

Rusty se uită în jos peste umăr, de-a lungul spatelui. Primul lucru pe care-l observă, fu faptul că mâinile închise la culoare ale lui Cooper, în contrast cu pielea ei palidă, alcătuiau o imagine foarte senzuală. Abia când degetul mare făcu încă o mişcare plină de solicitudine, văzu vânătăile.

— A, alea. Sunt de la drumul pe travois.

— Ochii lui se ridicară spre ai ei, sfredelind-o cu dogoarea lor. Rămase cu mâinile pe pielea ei. Glasul îi era la fel de blând ca atingerea.

— Trebuia să spui ceva.

Mişcările mustăţii lui, în timp ce gura articula cuvintele, o fascinau. Poate că din acest motiv şopti, răspunzând:

— Schimbam cu ceva situaţia dacă spuneam?

O şuviţă de păr i se agăţă în ţepii de pe bărbia lui. Îi uni ca un filament de lumină. Nu că ar fi avut nevoie. Privirea dintre ei era aproape palpabilă. Dură o veşnicie şi nu se întrerupse decât când un buştean de pe vatră trosni sonor. Tresăriră amândoi, cu vinovăţie.

Cooper îşi relua expresia posomorâtă şi mârâi:

— Nu. N-ai fi schimbat nimic.

Peste câteva secunde, cearceaful căzu la loc în urma lui, fâlfâind. Rusty tremura. De *frig,* îşi impuse ea. O ţinuse acolo, în picioare, destul timp ca să îngheţe. Îşi înfăşură prosopul pe trup şi se şterse repede. Materialul era atât de aspru, încât o mânca pielea. Îi irita regiunile delicate ale trupului, în special sfârcurile. Când fu uscată, acestea erau anormal de înroşite şi ascuţite. Dureroase. Şi înfierbântate. Şi pulsau.

— Din cauza *prosopului,* murmură ea, trăgându-şi colanţii de mătase.

— Acum ce mai e? se auzi un glas certăreţ de dincolo de cearceaf.

— Ce?

— Te-am auzit zicând ceva.

— Am zis că prosopul ăsta ar fi o piatră ponce excelentă.

— Altul mai bun n-am găsit.

— N-am vrut să te critic.

— Unde să scriu?

Rusty bombăni printre dinţi unde să scrie, asigurându-se că de data asta n-o mai auzea, întrucât era un epitet sfruntat de dezavantajos pentru obârşia şi personalitatea lui.

Enervată, îşi trase violent maioul peste cap. Sfârcurile împungeau ţesătura aderentă, materialul mătăsos neputând să-i aline usturimea sfârcurilor; părea chiar că îi irită şi mai mult

Strângând toate articolele de toaletă, le băgă în geanta pe care o lăsă să cadă pe scaun. Aplecându-se, înfăşură prosopul în jurul capului, apoi cu o mişcare bruscă începu să-şi usuce părul.

Peste cinci minute, cu părul semiuscat revărsându-i-se pe umeri în valuri roşcate, se simţea curată şi mai relaxată, ceea ce însemna un progres

categoric.

Abia când puse peria de cap la loc în trusa cu cosmetice, observă în ce hal îi erau unghiile. Se rupseseră. Gemu sonor.

Într-o clipă, perdeaua zbură în lături, apărând Cooper.

— Ce s-a-ntâmplat? Te doare piciorul? Te…

Se întrerupse, când îşi dădu seama că pe Rusty n-o durea nimic. Însă, chiar dacă înţelegerea acestui lucru nu i-ar fi închis gura, imaginea ei profilată pe lumina aurie a focului, cu un halou de păr ondulat, ca scorţişoara, învăluindu-i capul precum o aureolă, ar fi reuşit cu siguranţă să-l amuţească. Purta un maiou care mai mult ispitea decât să ascundă. Umbrele sfârcurilor îi atrăgeau ochii ca doi magneţi. Chiar şi acum, încă îi simţea greutatea sânilor pe antebraţe, unde i se rezemaseră cu câteva minute în urmă.

Sângele se transformă în lavă topită, fierbinte, gros şi necontrolat. Se repezi spre sex, unde se adună şi produse reacţia firească, deşi în acel moment nedorită. Era de o intensitate dureroasă.

Şi întrucât nu şi-o putea potoli, îşi descărca tensiunea sexuală pe altă cale: a furiei. Chipul i se înnegură, ameninţător. Sprâncenele groase, mai mult aur decât şatene în lumina focului, se coborâseră crunt peste ochi. De vreme ce cu limba n-o putea gusta – cum murea de poftă s-o fi făcut – şi-o folosi pentru a o biciui verbal.

— Te văicăreai din cauza unghiilor ăstora nenorocite? strigă el.

— Sunt complet roase şi rupte, răcni Rusty la rându-i.

— Mai bine ele decât gâtul, tâmpito.

— Nu-mi mai zice aşa, Cooper. Să nu crezi că-s tâmpită.

— N-ai fost în stare nici măcar să te prinzi că mitocanii aia voiau să te violeze.

Gura lui Rusty se bosumflă înciudată, ceea ce nu făcu decât să-l aprindă şi mai mult, căci îi trezea o puternică pofta de a o săruta. Dorinţa de nestăvilit îl îndemna să spună vorbe urâte, dureroase.

— Ai făcut tot ce puteai ca să-i întăriţi, aşa-i? Te-ai aşezat lângă foc, când ştii ce efect are asupra ochilor şi tenului tău. Ţi-ai periat parul până a-nceput să trosnească. Ştii ce păţeşte un bărbat în situaţia asta, nu? Ştii că-şi iese din minţi de dorinţă.

Apoi, dându-şi seama că tirada sa era de-a dreptul o confesiune, mârâi:

— Mă mir că n-ai apărut aseară în echipamentul ăsta, să te fâţâi prin faţa jigodiei ăleia nenorocite de Reuben.

Pe Rusty o usturau ochii de lacrimi. Părerea lui despre ea era cu mult mai proastă decât crezuse. Nu numai că o considera bună de nimic, dar o mai şi credea nici mai mult nici mai puţin decât o curvă.

— N-am făcut nimic intenţionat. O ştii bine, orice-ai spune.

Instinctiv, se apără acoperindu-şi pieptul cu braţele.

Deodată, Cooper căzu în genunchi în faţa ei şi-i smuci mâinile în lături. Din aceeaşi mişcare, îşi smulse de la centură cuţitul ucigător. Rusty scânci de spaimă, când Cooper îi apucă strâns mâna stângă şi ridică spre ea lama lucitoare. Rapid, eficient, îi pili unghiile la acelaşi nivel cu vârfurile degetelor. Când lăsă să-i cadă mâna, Rusty şi-o privi cu remuşcare.

— Arată groaznic.

— Ei bine, sunt singurul care să le vadă şi puţin îmi pasă. Dă-mi mâna cealaltă.

Rusty se supuse. Nu avea încotro. Într-un meci

de *fer-à-bras,* nu prea ar fi avut şanse să-l învingă. Iar acum, sânii îi căzuseră din nou pradă privirii lui acuzatoare. Când, însă, ochii lui Cooper se ridicară dinspre bizara şedinţă de manichiură, nu mai erau ostili. Nici reci şi dispreţuitori. Îi încălzise un interes pur masculin. Mult interes. Atât de mult, încât stomacul lui Rusty mai făcu încă un drum din acelea cu liftul care niciodată nu-l duceau nici sus, nici jos, ci doar îl smuceau încoace şi-ncolo undeva la mijloc.

Cooper îi pili pe îndelete unghiile de la mâna dreaptă, de parcă ar fi avut nevoie de mai multă îngrijire şi atenţie decât cele de la stânga. Chipul îi stătea la înălţimea pieptului ei. În ciuda lucrurilor îngrozitoare pe care i le spusese cu doar câteva momente în urmă, lui Rusty îi venea să-şi treacă degetele prin părul lui lung şi în neorânduială.

Privindu-i buzele, strânse ferm, posomorât, nu putu să nu-şi amintească felul cum se înmuiaseră în sărutare – cât de calde şi de umede deveniseră – şi cât de minunat îi simţise mustaţa atingând-o. Dacă aceea fusese o senzaţie atât de plăcută, pe buza ei de sus, ce-ar fi simţit dacă o atingea în alte părţi ale trupului? Pe gât? Pe ureche? Pe areolă – în timp ce buzele îi trăgeau de sfârc cu blânda poftă a unui bebeluş flămând să sugă lapte?

Cooper termină cu unghiile şi-şi vârî cuţitul în teacă. Dar nu-i eliberă mâna. I-o ţinu, privind-o, după care i-o puse pe coapsă, apăsând-o acolo cu mâna lui. Rusty crezu că avea să-i explodeze inima, strivită de presiunea dinăuntrul pieptului.

Rămânând cu capul plecat, Cooper privea locul unde mâna lui o acoperea pe a ei, peste coapsă. Din unghiul lui Rusty, ochii săi păreau închişi. Aveau gene dese, în formă de semilună. Observă că şi ele, la fel ca mustaţa şi sprâncenele, erau aurii în vârf. Vara, părul îi

era probabil decolorat inegal de soare, cu şuviţe blonde.

— Rusty.

Îi rostise numele. În voce i se ghicea o uşoară întretăiere, un geamăt de protest la adresa emoţiei crude din spatele cuvântului. Rusty nu se mişcă, dar inima îi bătea atât de repede şi nebuneşte, încât propaga un freamăt prin mătasea care încerca fără prea mare succes s-o acopere.

Cooper îşi luă mâna de pe a ei, punându-şi-le pe amândouă în lateralele scaunului, pentru a-i cuprinde şoldurile. Nodurile degetelor lui le apăsau contururile arcuite. Rămase privindu-i fix mâna, care încă mai stătea lăsată pe coapsă. Părea gata să-şi coboare capul şi să-şi rezeme obosit obrazul de ea, sau să se aplece şi s-o sărute tandru, ori să muşte uşor aceleaşi degete cărora le tăiase unghiile.

Dacă o dorea, Rusty n-avea să-l oprească. O ştia fără putinţă de tăgadă. Trupul îi era cald, umed şi receptiv la această idee. Era gata pentru orice s-ar fi întâmplat.

Ba nu era.

Fiindcă se întâmplă altceva: Cooper se ridică grăbit în picioare.

— Mai bine culcă-te.

Rusty rămase năucită de întoarcerea lui cu o sută optzeci de grade. Starea se sfărâmase, intimitatea era risipită. Simţi imboldul de a se opune, dar n-o făcu. Ce-ar fi putut spune? „Sărută-mă din nou Cooper”? „Atinge-mă”? Asta n-ar fi făcut decât să-i confirme proasta părere despre ea.

Simţindu-se respinsă, îşi adună lucrurile, inclusiv grămada de haine murdare pe care le lăsase lângă cadă, şi ieşi de după perdea. Ambele paturi fuseseră aşternute cu cearceafuri şi pături. La

picioarele fiecăruia era lăsată câte o blană. Acasă, patul ei era acoperit cu cuverturi de la casa de mode şi plin cu perne de puf, dar niciodată nu arătase mai atrăgător decât acesta.

Îşi lăsă lucrurile deoparte şi se aşeză pe pat. Între timp, Cooper făcuse câteva drumuri afară, cu găleţi de apă din baie. Când nivelul apei scăzu suficient, târî cada pe podea, până pe verandă, unde o înclină şi vărsă restul. Apoi, o aduse înapoi în cameră, punând-o la loc după perdea, şi începu să umple iarăşi oalele şi ibricele cu apă de la pompa din chiuvetă.

— Faci şi tu baie?

— Ai vreo obiecţie?

— Nu.

— A trecut un timp de când am tăiat ultima oară lemne şi mă doare spatele. În plus, cred că încep să put.

— N-am observat.

O privi tăios, dar când văzu că era sinceră, aproape zâmbi.

— Ai să observi acum, când eşti curată.

Ibricele dăduseră în clocot. Ridică două de pe plită şi porni spre cadă.

— Vrei să ţi-l masez? întrebă cu nevinovăţie Rusty.

Cooper se împiedică, vărsându-şi pe picioare apa fiartă, şi înjură.

— Ce?

— Să ţi-l masez?

O privi de parcă l-ar fi pocnit cu un par în frunte.

— Spatele.

— Aa…

Ochii lui se plimbară peste ea. Maioul îi lăsa gâtul şi umerii goi, învăluiţi într-o masă de bucle castanii-roşcate.

— Nu, refuză el scurt, ţi-am spus să te culci. Mâine, avem alte treburi.

Şi-şi văzu de ale lui, ursuz.

Politeţea nu numai că-i era imposibilă, dar nici nu lăsa pe nimeni altcineva să se poarte frumos cu el. Ei bine, din partea ei, n-avea decât să se ducă dracului!

Rusty îşi aruncă furioasă picioarele între cearceafurile reci şi se culcă, dar nu închise ochii. În schimb, îl privi pe Cooper cum se aşeza pe marginea patului şi-şi desfăcea şireturile, în timp ce aştepta să mai fiarbă apă. Îşi aruncă ciorapii pe grămada de haine murdare şi începu să se descheie la cămaşă. În ziua aceea, purta numai una, fiindcă muncise atât de greu afară. Îi scoase poalele din pantaloni şi o dezbrăcă.

Rusty sări în capul oaselor.

— Ce ţi s-a-ntâmplat?

Cooper îşi azvârli cămaşa pe maldărul de rufe pentru spălat. Nu era nevoie s-o întrebe la ce se referea. Dacă arăta la fel de rău pe cât se simţea, însemna că vânătaia era vizibilă chiar şi în lumina slabă.

— Umărul meu a intrat în contact cu ţeava puştii lui Reuben. A trebuit s-o abat în felul ăsta, ca să am mâinile libere pentru a-mi ridica propria puşcă.

Rusty se strâmbă. Pata mare cât pumnul din capătul exterior al claviculei era vineţie-negricioasă şi arăta cumplit de dureroasă.

— Te doare?

— Ca toţi dracii.

— Ai luat o aspirină?

— Nu. Trebuie să le păstrăm.

— Dar dacă te doare…

— Nici tu nu le iei pentru vânătăile alea de pe fund.

Remarca îi tăie graiul. Dar nu pentru mult timp. După un moment, spuse încăpăţânată:

— Eu cred totuşi că două aspirine ţi-ar ajuta.

— Vreau să le economisesc. S-ar putea să ai din nou febră.

— A, înţeleg. Nu mai ai aspirine pentru umăr, fiindcă le-am consumat eu cu febra mea.

— N-am spus că tu le-ai consumat. Am spus, of…

Şi adăugă un cuvânt descriind o acţiune pe care niciunul din ei n-avea chef s-o facă, un cuvânt ce nu trebuia pronunţat niciodată în compania unor persoane politicoase.

— Acuma dormi odată, da?

Numai cu blugii pe el, se duse la maşina de gătit, părând să fi tras concluzia că apa era destul de fierbinte chiar dacă încă nu clocotea şi o goli pe toată în cadă. Rusty se întinsese la loc, dar îi privi umbra mişcându-se pe perdea, în timp ce-şi scotea pantalonii şi păşea, gol, în baie. Imaginaţia nu-i fu solicitată, căci umbra nu lăsa nimic în seama acesteia, mai ales din profil.

Auzi o înjurătură, când Cooper se lăsă în apă. Nu începea la fel de uşor ca Rusty. Cum îi pretindea să adoarmă, cu toate acele plescăieli, nu putea pricepe. Până se ridică să se şteargă, vărsase pe jos mai multă apă decât rămăsese pe fundul căzii.

Lui Rusty i se uscă gâtlejul, privindu-i conturul. Cooper se aplecă din talie, dându-şi pe trup în repetate rânduri cu apă pentru a se clăti de săpun, Când ieşi, se şterse cu neglijenţă tipic masculină. Nu-i acordă părului mai multă atenţie frământându-l cu prosopul, apoi cu degetele. Termină înfăşurându-şi prosopul pe mijloc.

Reluă laboriosul proces de golire a căzii. După

ultimul drum pe verandă, lăsă cada afară. Rusty observă că tremura când reveni la foc şi mai adăugă câţiva butuci. Urcându-se pe scaun ca pe o scară, desprinse cearceaful la fel cum îl agăţase. Îl împături, punându-l pe unul dintre numeroasele rafturi de pe pereţi, apoi suflă în felinarul de pe masă. Ultimul lucru pe care îl făcu înainte de a se strecura în pat fu să-şi smulgă prosopul de pe mijloc.

În tot acest timp, nu privi niciun moment spre Rusty. O durea că nu-i spusese măcar noapte bună. Dar, în fond, n-ar fi fost în măsură să-i răspundă.

Avea gura în continuare uscată.

*

Număratul oilor nu-i ajută.

Recitarea de poezii nu-i ajută, mai ales de vreme ce singurele versuri pe care le cunoştea pe de rost erau limerick-uri de natură licenţioasă.

Aşadar, Cooper rămase culcat pe spate, cu mâinile împreunate sub cap, privind în tavan şi întrebându-se când avea de gând bărbăţia lui ţeapănă să nu mai ridice pătura ca un cort, pentru a se relaxa destul ca să-l lase să adoarmă. Era extenuat. Muşchii suprasolicitaţi ţipau de nevoie să se odihnească. Sexul, însă, nu asculta.

Spre deosebire de restul făpturii sale, acesta se simţea extraordinar. El simţea cu toată fiinţa semnalul stingerii, dar respectivul parc-ar fi fost la ora deşteptării: vioi, însufleţit şi fericit. Prea fericit.

În disperare de cauză, îşi strecură o mână sub pătură. Poate… Şi-o smuci înapoi. Nnţ. N-n. Nu face asta. Încercarea de a-l apăsa nu făcuse decât să-i agraveze problemele.

Furios pe Rusty că-i făcea una ca asta, se

întoarse pe o parte. Până şi această mişcare creă fricţiuni nedorite. Slobozi un geamăt involuntar pe care îl transformă grăbit într-o tuse.

Ce putea face? Nimic care să nu fie umilitor. Aşa că nu-i rămânea decât să se gândească la altceva

Dar, fir-ar al dracului, încercase. Ore întregi, tot încercase. Iar gândurile, în cele din urmă, îi reveneau către ea.

Buzele ei: moi.

Gura ei: vulnerabilă, dar curioasă; apoi flămândă, deschizându-i-se lui.

Strânse din dinţi, gândindu-se cum i se închisese gura împrejurul limbii lui sfredelitoare. Dumnezeule, ce gust bun avea. Ar fi vrut să continue la nesfârşit să-şi repeadă limba înăuntrul lui Rusty de fiecare dată împingând-o puţin mai mult în gura ei, până hotăra exact ce gust avea. Ar fi fost o sarcină imposibilă şi, prin urmare, nesfârşită - fiindcă avea propriul ei gust unic.

Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a o săruta – nici chiar ca să-l înşele pe bătrân. Cine pe cine păcălise? se întrebă Cooper, în derâdere. O sărutase pentru că aşa voise el şi *ştiuse* ce făcea. Bănuise că un singur sărut n-avea să-l satisfacă, iar acum o ştia cu certitudine.

Ce naiba? De ce era atât de aspru cu el însuşi? Îl chinuia insomnia fiindcă Rusty era singura femeie prin apropiere. Mda, asta era tot. Probabil. Posibil. Poate.

Dar rămânea faptul că avea o faţă doborâtoare. Un păr sexy foc. Un trup care cerşea împerecherea. Sâni plămădiţi pentru bucuria bărbaţilor, un fund drăgălaş, numai bun de strâns în mâini. Coapse ce inspirau erecţia imediată. Iar ceea ce stătea cuibărit între ele…

Nu! îl preveni propria-i minte. Nu te gândi la asta, sau va trebui să faci ceea ce, ca prin miracol şi cu o considerabilă autodisciplină, te-ai abţinut să faci în seara asta.

În regulă, ajunge. *Finis. Basta.* Sfârşit. Nu mai gândi ca un puştan înnebunit după sex în cel mai rău caz, sau ca un bădăran obsedat în cel mai bun caz, şi dormi.

Închise ochii, concentrându-se atât de aprig să rămână cu ei închişi, încât la început crezu că scâncetul ce răsuna din celălalt pat era doar o închipuire Apoi, Rusty sări din aşternut ca o păpuşă cu arc. Asta nu mai era nălucire. Şi niciun fapt pe care să-l poată ignora făcând pe mortul.

— Rusty?

— Ce-i asta?

Chiar fără a avea altă lumină decât aceea a focului mocnit, putea distinge că ochii-i erau rotunzi şi dilataţi de spaimă. Bănui că o trezise un coşmar.

— Culcă-te la loc. Totul e-n regulă.

Rusty respira dezordonat şi-şi strângea pătura la piept.

— Ce-a fost zgomotul ăla?

Făcuse el vreun zgomot? Nu reuşise să-şi camufleze gemetele?

— Care?

Dar, chiar când dădea să întrebe, sunetul tânguitor, de jale, se auzi din nou. Rusty îşi acoperi urechile, ghemuindu-se.

— Nu suport! ţipă ea.

Cooper aruncă acoperitoarea de pe pat şi ajunse la ea într-o secundă.

— Lupi, Rusty. Lupi de pădure. Atâta tot. Nu sunt atât de aproape pe cât par şi nu ne pot face niciun rău.

Cu blândeţe, o ridică şi o aşează pe pat, culcând-o la loc. Faţa ei, însă, era departe de a se fi liniştit. Ochii îi săgetau cu teamă prin interiorul întunecos al cabanei, ca şi cum ar fi fost invadată de demonii nopţii.

— Lupi?

— Au mirosit…

— Cadavrele.

— Da, confirmă el cu regret.

— O, Doamne!

Rusty îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Şşt, şşt. Nu pot ajunge la ele, pentru că am acoperit mormintele cu bolovani. În cele din urmă vor pleca. Acum taci şi dormi.

Fusese atât de nefericit cu propria-i problemă, încât nu prea dăduse atenţie lătrăturilor haitei ce pândea prin pădurile dimprejurul cabanei. Îşi dădea însă seama că frica lui Rusty era autentică. Ea îi apucă mâna şi i-o trase sub bărbie ca un copil strângându-şi ursuleţul pentru a alunga spaimele unui coşmar recent.

— Urăsc locul ăsta, şopti ea.

— Ştiu.

— Am încercat să fiu curajoasă.

— Ai fost.

Rusty clătină din cap îndărătnică.

— Ba nu, sunt o laşă. Tatăl meu a observat. El a propus să mă întorc acasă mai devreme.

— Mulţi oameni nu suportă să vadă animale omorâte.

— Azi, am cedat şi am plâns în faţa ta. Tot timpul ai ştiut că nu-s bună de nimic. Nu mă pricep la aşa ceva. Şi nici nu vreau să mă pricep.

Vocea îi era sfidătoare, nepotrivită cu lacrimile ce-i scăldau obrajii.

— Mă consideri o persoană îngrozitoare.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Nu, sincer.

— Atunci, de ce mă acuzi că i-am aţâţat pe oamenii ăia doi?

— Eram furios.

— De ce?

„Fiindcă mă aţâţi şi pe mine şi nu vreau să fiu aţâţat.” Nu i-o spuse. În schimb, murmură:

— Nu contează.

— Vreau să mă duc acasă. Unde totul e sigur, cald şi *curat.*

Ar fi putut argumenta că străzile din Los Angeles nu puteau fi considerate întotdeauna sigure, dar ştia că nu era momentul s-o tachineze – nici măcar blând.

Îi venea peste mână să-i facă vreun compliment, însă consideră că îl merita.

— Te-ai descurcat excepţional de bine.

Ochii plini de lacrimi ai lui Rusty se ridicară spre el.

— Ba nu m-am descurcat deloc.

— Mult mai bine decât m-aş fi aşteptat vreodată.

— Serios? întrebă ea cu speranţă.

Sufocarea din voce şi atracţia feminină a feţei sale erau aproape insuportabile.

— Serios. Acum, lasă lupii în pace şi culcă-te la loc.

Îşi desprinse mâna din strânsoarea ei şi se răsuci. Înainte, însă, de a apuca să facă un pas, urlă din nou un lup. Rusty ţipă şi întinse încă o dată braţele spre el, aruncându-se la pieptul lui când Cooper se întoarse iarăşi spre ea.

— Nu-mi pasă că sunt laşă. Îmbrăţişează-mă, Cooper. Te rog, ţine-mă în braţe.

Instinctiv, braţele lui o cuprinseră. La fel ca data trecută când o luase în braţe în timp ce plângea, se simţi cuprins de aceeaşi senzaţie neajutorată. Era o dementă s-o îmbrăţişeze, indiferent de motiv, dar ar fi fost abominabil de crud să-i întoarcă spatele. Aşa că, prin tot atâta agonie cât şi extaz, o strânse la piept şi-şi îngropă buzele în bogăţia părului ei.

Când le rosti, cuvintele îi fură sincere. Îi părea rău ca se întâmplase asta. Dorea mult să fie salvaţi. Voia ca Rusty să ajungă nevătămată acasă. Regreta că se speriase. Dacă putea face ceva ca să scape din acel calvar, ar fi făcut-o.

— Ai făcut tot ce era omeneşte posibil. Dar mai ţine-mă aşa doar un minut, îl imploră ea.

— Bine.

Continuă să o strângă la piept. Braţele lui rămaseră împrejurul ei. Mâinile, însă, nu şi le mişcă. N-avea încredere în el însuşi să şi le plimbe pe spatele ei şi să se oprească la atât. Dorea s-o atingă peste tot. Dorea să-i frământe sânii şi să-i cerceteze locul cald şi gingaş dintre coapse. Iar dorinţa îl făcea să se înfioare.

— Ţi-e frig, îşi trecu Rusty mâinile peste pielea-de-găină a braţelor lui.

— N-am nimic.

— Vino sub pătură.

— Nu.

— Nu fi prost. Ai să răceşti. Ce mare lucru? Dormim împreună de trei nopţi. Haide.

Şi dădu cuverturile la o parte.

— M-m.. Mă întorc în patul meu.

— Ai spus că mă ţii în braţe. Te rog. Numai până adorm.

— Dar, sunt…

— Te rog, Cooper.

Înjură, dar se vârî sub pătură, lângă ea. Rusty se cuibări alături, îngropându-şi faţa în adăpostul pieptului său. Trupul îi deveni maleabil lângă al lui. Cooper scrâşni din dinţi.

La câteva secunde după ce se relaxase, lipită de el, se desprinse.

— Auleo! exclamă ea încet. Uitasem că eşti…

— Gol. Exact. Dar acum e prea târziu, iubito.

Capitolul 7

De-acum înainte, îl guvernau imboldurile masculine. Gura i se mişca peste a ei într-o sărutare prelungă, adâncă, iscoditoare, pe când trupul i se îndesa greu într-al ei. Înclinându-şi capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, limba lui lacomă făcea cu gura ei dragoste fierbinte.

Prima reacţie a lui Rusty fu aceea de şoc. Minunata lui goliciune era o surpriză năucitoare. Apoi, înainte de a apuca să-şi revină, fu absorbită în sărutarea lui furtunoasă.

Reacţia următoare a constat într-o dorinţă spontană. I s-a repezit prin talie, copleşindu-i inima şi mintea, nimicind orice altceva în afară de bărbatul care îi prăda gura atât de expert. Braţele ei îi încercuiră gâtul, trăgându-l şi mai aproape. Instinctiv, se arcui spre el, aducându-şi trupul în contact cu carnea lui tare, rigidă.

Gemând, aproape cu durere Cooper îşi afundă faţa în gâtul ei.

— Doamne, e atât de plin încât stă să plesnească.

— Ce-ai vrea, Cooper?

Râse aspru.

— E evident, nu?

— Ştiu; dar ce-ai vrea să fac?

— Fie să mă atingi peste tot, fie să nu mă atingi deloc.

Respiraţia lui îi lovea faţa în rafale fierbinţi şi repezi.

— Dar, orice-ai hotărî, hotărăşte-te acum.

Rusty ezită doar o fracţiune de secundă, înainte de a-şi trece degetele unei mâini prin părul lui. Cu cealaltă mână, îi mângâie părul aspru de pe piept, masând muşchii ce-o ispiteau.

Buzele li se întâlniră într-un nou sărut rapace. Cooper îşi mişcă limba peste buza ei de jos, după care i-o cuprinse între ale lui şi o supse uşor. Sexualitatea pură a acestui gest o electriză. Luându-i drept încurajare geamătul scâncit, începu să-şi coboare sărutările peste gâtul şi pieptul ei. Nu era omul care să ceară permisiunea. Îndrăzneţ, îşi coborî mâna pe sânul lui Rusty, cuprinzându-l şi îl împinse în sus.

— Mi-am pierdut minţile de cât te doresc, scrâşni. Credeam că ajung la balamuc până să te ating, să te gust.

Îşi descrise gura peste pielea netedă de deasupra maioului ei O sărută cu aprindere, sugând îndeajuns pentru a o trage între dinţi. O gâdilă cu limba, în acelaşi timp plimbându-şi fără grabă degetul mare încoace şi-ncolo peste sfârc. Când începu să-i răspundă, întărindu-se, acceleră oscilaţia mângâietoare până ce Rusty aproape intră în delir.

— Opreşte, Cooper, gâfâi ea Nu pot să respir.

— Nu vreau să poţi respira.

Îi coborî capul şi, prin materialul maioului, săgetă cu limba peste sfârcul înălţat, înghiontindu-l jucăuş. Călcâiele lui Rusty se înfipseră în pat, sub ea, iar capul i se ridică. Însă nici chiar acest răspuns limpede nu-l mulţumi.

— Zi că mă doreşti, spuse el cu glas scăzut, vibrant.

— Da, te doresc. Da, da.

Împinsă de o foame sălbatică, incontrolabilă, fără a-i mai păsa de consecinţe, îl împinse înapoi, devenind ea agresoarea. Buzele i se mişcau peste gâtul, pieptul şi abdomenul lui, lovind la fel de întâmplător ca stropii de ploaie peste un pământ ars de soare. De fiecare dată când gura ei îi atingea pielea spuzită cu păr, Rusty îi şoptea numele. Devenise ca o rugăciune, crescând în ardoare cu fiecare sărut.

— Eşti frumos, atât de frumos, şopti ea, peste ombilicul lui; apoi, coborându-şi şi mai mult capul şi frecându-şi obrazul de părul ce creştea des şi negru, spuse cu un oftat: Cooper.

Pasiunea dezlănţuită de Rusty îl năucea. Îşi înălţă capul, privind-o. Părul i se revărsase peste abdomenul lui. Respiraţia ei îi fremăta prin părul trupului. Cuvintele drăgăstoase pe care le rostea aveau un ritm erotic cum niciodată nu auzise. Buzele ei… Dumnezeule, buzele ei… îi lăsau pe piele pete ca de rouă.

Capul ce se mişca peste el oferea cea mai erotică, cea mai minunată imagine ce-o văzuse vreodată. Şi îl sperie de mama focului. O împinse de lângă el şi se rostogoli jos din pat. Ridicându-se în picioare alături, cu un tremur vizibil, înjură printre dinţi.

Era în stare să stăpânească o împreunare dură, pătimaşă, necugetată, dar nu aşa ceva. Nu asta. Nu

dorea să se implice. Făcuse toate faptele senzuale fiziceşte posibile cu o femeie. Însă nicio femeie nu manifestase vreodată o dorinţă atât de sinceră. Ceea ce făcuse Rusty sugera între ei o intimitate depăşind cu mult nivelul fizic.

Nu avea nevoie de una ca asta. Fără romantisme. Fără iubire. Nu, mulţumesc.

Era temporar responsabil de supravieţuirea lui Rusty Carlson, dar mai mult ca sigur că n-avea să-şi asume răspunderea pentru stabilitatea ei emoţională. Dacă dorea să se împerecheze, perfect, însă nu voia să se amăgească în a crede că însemna mai mult decât o satisfacţie fiziologică Putea face cu trupul lui orice avea chef. Avea să-i permită, cu bucurie chiar, să-şi domolească cele mai carnale dorinţe. Dar până aici. Nimeni nu avea voie să-i cotropească emoţiile.

Rusty îşi ridică privirea spre el, uimită şi lezată.

— Ce s-a-ntâmplat?

Redevenită pudică, îşi trase cearceaful până la bărbie.

— Nimic.

Traversă încăperea şi mai aruncă un lemn pe foc. Acesta iscă o jerbă de scântei ce luminară scurt, dar viu, camera. În lumina lor, Rusty văzu că încă mai era excitat complet.

Cooper îi distinse ochii întrebători şi deziluzionaţi.

— Dormi, spuse el ursuz. Lupii au plecat. În plus, ţi-am spus că nu-ţi pot face niciun rău. Acum, termină cu bâzâiala şi nu mă mai deranja.

Revenind la patul lui, îşi trase pătura până peste urechi. În câteva secunde, ajunse leoarcă de sudoare. Lua-o-ar dracu’! Trupul continua să-i ardă ca un cuptor.

Lua-o-ar dracu’ şi mama lui, de ce reacţionase

în felul acela? Atât de deschis. Fără sfială. Fără prefăcătorie. Gura ei fusese aşa de receptivă. Sărutările, atât de generoase. Sânii, cât de moi, şi ce tari sfârcurile…!

Strânse din dinţi, încercând să alunge amintirile. Era bătut în cap? Un idiot nenorocit, să nu accepte ceea ce-i oferise ea fără nicio condiţie?

Dar tocmai aici era buba. Nimic nu era necondiţionat. Altminteri, în clipa asta ar fi stat între coapsele ei mătăsoase, nu în băltoaca propriei lui năduşeli. Expresia aceea uluită de pe faţa ei îi indicase că era vorba de mai mult decât o simplă împreunare. Rusty avea în vedere lucruri pe care el ştia că n-avea să i le poată oferi niciodată.

A, se putea afunda adânc în acel dulce trup feminin, reuşind să le producă amândurora nespuse plăceri fizice. Dar nu putea *simţi* nimic, iar ea asta dorea. Poate chiar o şi merita. Nu el o avea, spre a i-o dărui. Inima lui era Sahara tuturor pustiurilor emoţionale.

Nu, mai bine s-o facă să sufere acum şi să termine. Mai bine să fie acum un ticălos, decât să profite de situaţie. Nu se angaja în relaţii pe termen lung. Cu siguranţă, nu în ceva mai mult de-atât. După ce erau salvaţi, n-ar mai fi fost posibilă nicio legătură între ei.

Până atunci, urma să supravieţuiască. Spre deosebire de mitul atât de popular, niciun bărbat nu putea muri de erecţie perpetuă. N-avea să-i fie comod, dar putea trăi şi aşa.

*

A doua zi dimineaţă, ochii lui Rusty erau atât de umflaţi de plâns încât abia şi-i putea deschide. Cu mari

eforturi, îşi dezlipi pleoapele şi observă că patul celălalt al cabanei era gol. Aşternutul fusese deja netezit cu grijă.

Perfect. N-avea să-i observe ochii cât cepele înainte de a apuca să şi-i spele cu apă rece. Slăbiciunea demonstrată în timpul nopţii o făcea să fie furioasă pe ea însăşi. În chip iraţional, urletele lupilor o speriaseră. Personificau toate ameninţările din jurul ei şi făceau caracterul precar al situaţiei să devină foarte real.

Din cine ştie ce motiv inexplicabil, groaza i se manifestase sub forma dorinţei. Cooper reacţionase. Apoi, răspunsese şi ea. Slavă Cerului că-şi venise în fire înainte de a se fi întâmplat ceva grav.

Rusty nu-şi dorea decât să fi fost ea prima căreia să-i fi venit minţile-n cap. Cooper putea crede, în mod eronat, că îl dorise pe *el* – când ea de fapt dorise pe *cineva.* Atâta numai că el era singurul prin apropiere. Iar dacă-şi închipuia altceva, se înşela amarnic.

Făcându-şi patul la fel cum procedase Cooper – să nu se poată spune că era un supravieţuitor mai talentat – se duse la chiuvetă şi pompă destulă apă pentru a se spăla pe faţă şi pe dinţi, îmbracă aceeaşi pereche de pantaloni din ajun – cu aer condiţionat, graţie lui Jack Spintecătorul, îşi spuse ea răutăcioasă – dar îşi puse o bluză de flanelă nouă. Se pieptănă şi-şi legă părul la spate cu un şiret de ghete. Abia când îşi trase şosetele, observă că umblase prin casă fără ajutorul cârjelor. Piciorul nu o mai durea decât foarte puţin. N-or fi fost ele frumoase, dar cusăturile lui Cooper ajutaseră la vindecarea rănii.

Nedorind să aibă niciun sentiment bun faţa de el, se duse la maşina de gătit şi băgă în ea câteva lemne scurte. Umplu cu apă un ibric, apoi puse în el

cafea cu linguriţa, gândindu-se tristă la filtrul automat cu cronometru digital încorporat, din bucătăria ei de-acasa.

Învingându-şi cu forţa un val de dor, începu să prepare micul dejun din păsat de ovăz. Citind instrucţiunile de pe cutia cilindrică pe care o găsise printre proviziile de hrană, se bucură să descopere că păsatul nu cerea niciun alt talent culinar pe lângă fiertul apei şi turnarea porţiei potrivite de ovăz.

Din păcate, calculase pe-alături.

Cooper intră tropăind şi întrebă fără nicio introducere:

— Ai făcut odată micul dejun?

Fără pic de bunăvoinţă, Rusty replică:

— Da. Stai jos.

Dorea să-i servească un blid cu păsat de ovăz lăptos, aburind, cum văzuse în reclamele de la televizor. Când colo, ridicând capacul cratiţei, dădu cu ochii de o porcărie cleioasă, cam de aceeaşi consistenţă şi culoare cu cimentul în curs de a se usca, doar că mai plină de gogoloaie.

Deznădăjduită, dar hotărâtă să nu se trădeze, îşi îndreptă umerii şi scoase două linguri pline. Când le trânti în vasele de tablă, conţinutul ateriză pe fundul acestora ca plumbul. Aduse străchinile pe masă, le puse pe tăblia de lemn negeluit cu dispreţ forţat şi se aşeză în faţa lui Cooper.

— Cafea? întrebă el.

Îşi muşcă buza, consternată, dar se ridică, turnă cafeaua şi reveni la masă fără un cuvânt. Îşi lăsă limbajul trupului să-i exprime neplăcerea faţă de acele atitudini ale lui de a se lăsa servit.

Cooper culese o bucată de păsat şi o cântări în lingură, privind sceptic spre Rusty. În tăcere, îl sfidă să-i critice cu ceva opera. Cooper duse lingura la gură.

Parcă pentru a-l instrui ce avea de făcut după ce îmbucătura ajunsese înăuntru, Rusty luă şi ea o gură. Nu lipsi mult s-o scuipe imediat. În schimb, ştiind că era pândită cu ochi de vultur, începu să mestece. În loc de a se micşora, boţul părea să se întindă şi mai mult. Într-un târziu, nu mai avu încotro decât să-l înghită, ca să scape odată. Probabil stomacul ei credea că mânca mingi de golf. Îşi turnă pe gât o înghiţitură de cafea clocotită.

Lingura lui Cooper clănţăni lângă castron.

— Asta-i maximum de ce eşti capabilă?

Rusty ar fi vrut să-i trântească. „Chestia de azi-noapte a fost maximum de ce eşti *tu* capabil?” Judecă, însă, că aruncarea unei asemenea insulte faţă de capacităţile amoroase ale unui bărbat putea fi un motiv justificat de omucidere, aşa că spuse cu diplomaţie:

— Acasă, nu prea gătesc.

— Eşti prea ocupata să zburzi dintr-un restaurant scump şi fantezist în altul, presupun.

— Exact.

Făcând o mutră teribilă, Cooper îşi mai împinse pe gât o înghiţitură din oribila materie.

— Asta nu-i păsat sărat şi îndulcit dinainte, care se vinde în pacheţele drăgălaşe, cu ursuleţi şi iepuraşi pe ele; e ovăz adevărat. Data viitoare, să pui sare în apă. Foloseşte cam jumătate din ovăzul de-acum, şi pe urmă presară zahăr deasupra Dar nu prea mult. Trebuie să ne raţionalizăm rezervele.

— Dacă te pricepi atât de bine la gătit, domnule comandant de cercetaşi, de ce nu te ocupi tu? întrebă ea dulce.

Cooper îşi împinse strachina în lături şi se rezemă cu coatele pe masă.

— Fiindcă am de vânat, pescuit şi tăiat lemne.

Dar, dacă stau să mă gândesc, gătitul e mult mai uşor. Vrei să facem schimb? Sau plănuieşti să fac eu *toate* treburile, în timp ce tu stai tolănită şi te uiţi cum îţi cresc unghiile la loc?

Fulgerător, cu un scrâşnet de lemn pe lemn, Rusty sări din scaun, aplecându-se peste masă:

— Nu mă deranjează să fac muncile care-mi revin şi-o ştii foarte bine. Ceea ce mă *deranjează* este ca tu să-mi critici străduinţele.

— Dacă asta înseamnă ceva despre străduinţele tale, într-o săptămână am muri amândoi de foame.

— Am să învăţ! strigă ea.

— E cam încet, pentru mine.

— Uf!

Se răsuci pe călcâie şi, cu acest prilej, bluza de flanelă, pe care şi-o lăsase descheiată, i se desfăcu. Mâna lui Cooper se repezi s-o apuce de braţ.

— Ce-i asta?

Vârând mâna în deschizătura cămăşii îi trase în jos breteaua maioului.

Rusty îi urmări direcţia privirii, până la uşoara decolorare de pe curba superioară a sânului. Privi vânătaia rotundă, apoi îşi ridică ochii spre el.

— Acolo m-ai… sărutat…

Incapabilă să continue, făcu un gest neputincios cu mâinile.

— Azi-noapte, adăugă ea răguşită.

Cooper îşi retrase mâna ca ars, vinovat precum Adam când fusese prins gustând din fructul oprit. Rusty îşi simţea roşeaţa înălţându-i-se pe gât. Se întindea uniform şi complet, în timp ce ochii lui o măsurau de sus şi până jos. Cooper observă rosăturile roşiatice pe care bărbia lui ţepoasă i le făcuseră în jurul feţei şi de-a lungul gâtului. Cu o strâmbătură de regret, îşi ridică mâna la bărbie. Când şi-o frecă,

foşnetul sec umplu tăcerea ce se lăsase.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic.

— Te-a… te doare?

— Nu prea.

— Dar, ştii, atuncea când…?

Rusty clătină din cap.

— Atunci, n-am remarcat.

Se grăbiră să-şi mute privirile în altă parte.

Cooper se duse la fereastră. Afară burniţa. Din când în când, câte un bob de lapoviţă lovea geamul.

— Cred că-ţi datorez o explicaţie pentru azi-noapte, spuse el cu glas scăzut, îngroşat.

— Nu. Nu e necesară nicio explicaţie, serios.

— Nu vreau să mă crezi impotent, sau mai ştiu eu cum.

— Ştiu că nu eşti impotent.

Capul i se răsuci brusc, iar privirile li se ciocniră.

— Nu cred c-aş putea să ţin secret faptul că eram pregătit şi apt.

Rusty înghiţi cu dificultate şi-şi coborî capul.

— Nu.

— Mai rămâne voinţa.

Ea rămase cu bărbia în piept.

— Ei, nu eşti curioasă să ştii de ce n-am mers până la capăt? o întrebă el, după un lung răstimp.

— N-am spus că nu sunt curioasă. Am spus numai că nu e nevoie să-mi explici. Suntem doi străini, în fond. Nu ne datorăm unul altuia explicaţii.

— Dar te-ai întrebat, îndreptă Cooper spre ea un deget acuzator. Să nu negi că te-ai întrebat de ce n-am terminat treaba.

— Am presupus că ai pe cineva acasă. O femeie.

— N-am nicio femeie, se răsti el; la vederea

expresiei ei şocate, zâmbi strâmb. Şi nici vreun bărbat.

Rusty râse stingherită.

— Nu mi-a trecut prin minte aşa ceva.

Interludiul de umor nu dură mult. Zâmbetul lui Rusty se arcui în jos, întunecat.

— Nu-mi iau angajamente sexuale.

Rusty îşi ridică bărbia cu un centimetru.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut vreunul.

— Nu era nevoie. Dacă noi. Dacă eu… Fiind aici singuri, în doi, pentru Dumnezeu ştie cât timp, la asta am ajunge. Deja depindem unul de altul din toate celelalte puncte de vedere. Nu e nevoie să complicăm situaţia şi mai mult decât e deja.

— Nici n-aş putea fi de altă părere, spuse ea cu nepăsare; niciodată nu suportase foarte bine refuzurile, dar nici nu lăsase să i se vadă amărăciunea. Azi-noapte, mi-am pierdut capul. Eram speriată. Mai extenuată decât credeam. Ai fost alături, ai făcut ceea ce era omenesc şi m-ai mângâiat. În consecinţă, am scăpat hăţurile din mână. Asta a fost tot.

Ridurile ce încadrau gura lui Cooper se adânciră şi mai mult.

— Exact. Dacă ne-am fi întâlnit în oricare alt loc, nu ne învredniceam unul pe altul cu o a doua privire.

— Cam greu, se forţă ea să râdă. Nu te prea încadrezi în găştile mele cosmopolite. Ai ieşi în evidenţă ca un deget umflat.

— Iar tu, cu hainele tale trăsnite, ai face toţi munţii mei să se prăpădească de râs.

— Atunci e perfect, spuse ea iritată.

— Perfect.

— Ne-am înţeles.

— Just.

— N-avem nicio problemă.

S-ar fi putut întreba, însă, de ce se priveau ca

doi pugilişti în gardă. Aerul trosnea de animozitate. Ajunseseră la o înţelegere, în sens figurativ, semnaseră un tratat de pace. Însă, după toate aparentele, continuau să se afle în război.

Cooper întoarse cel dintâi capul, cu o smucitură nervoasă a umerilor. Îşi puse haina şi luă puşca.

— Merg să văd ce are pârâul de oferit în materie de peşti.

— Intenţionezi să-i împuşti? dădu Rusty din cap spre armă.

Sarcasmul ei îl făcu să se încrunte.

— Am meşterit o undiţă, azi dimineaţă pe când tu leneveai în pat.

Nu-i lăsă timp să contracareze, adăugând:

— Şi am aprins şi focul sub cazan, afară. Spală rufele.

Rusty îi urmări privirea până la grămada înaltă de haine murdare, privind-o cu uimire nedisimulată. Când se răsuci înapoi spre Cooper, locul unde stătuse el era gol. Alergă la uşă pe cât de repede îi permitea şchiopătatul.

— Aveam de gând să spăl rufele şi fără să mi-o spui tu! strigă ea după spatele lui care se îndepărta.

Dacă o auzise, nu dădu niciun semn.

Blestemând, Rusty trânti uşa. Strânse masa. Îi luă aproape o jumătate de oră să cureţe cratiţa în care fiersese ovăzul. Data viitoare, n-avea să mai uite să toarne apă fierbinte de cum o golea de conţinut.

Apoi, atacă înverşunată mormanul de haine murdare. Voia ca, la întoarcerea lui Cooper, să fi terminat treaba ce-i fusese atribuită fără alte comentarii. Era obligatoriu să-i demonstreze că scăparea din timpul nopţii fusese o anomalie.

După ce-şi puse canadiana, cără afară primul braţ de rufe şi le aruncă în cazan. Până atunci, crezuse

că asemenea oale negre de fontă agăţate deasupra tăciunilor fumegânzi nu existau decât în filme. Învârti rufele prin apă cu un băţ neted. Când ajunseră cât de curate considera posibil, le ridică din cazan cu băţul şi le trânti într-un coş pe care Cooper îl spălase în ajun.

La terminarea spălatului prin această metodă arhaică, braţele îi erau moleşite de oboseală. Iar după ce le stoarse şi le întinse la uscat pe sârma legată între colţul casei şi cel mai apropiat copac credea că mâinile aveau să-i cadă din încheieturi în orice clipă. Ba mai mult, erau ude şi aproape îngheţate, la fel ca nasul, ce-i curgea încontinuu. Piciorul începuse şi el s-o doară din nou.

Răsplata unui sentiment de izbândă o ajută să-şi mai învingă cât de cât nefericirea. Se consolă la gândul că făcuse o treabă bună. Revenită în baracă, îşi încălzi mâinile la foc. După ce sângele se puse din nou în mişcare, îşi scoase cizmele şi se vârî în pat, obosită. Dacă merita cineva un pui de somn înaintea cinei, ea era aceea.

*

Se părea că dormise mult mai adânc decât plănuise. Când Cooper dădu buzna înăuntru, strigând-o pe nume, sări în sus atât de brusc încât capul i se învârti ameţit, iar înaintea ochilor îi explodară pete galbene.

— Rusty! strigă el. Rusty, ai… La dracu, ce cauţi în pat?

Avea haina descheiată şi părul răvăşit. Obrajii i se înroşiseră. Răsufla greu, semn sigur că fugise.

— Ce caut în pat? întrebă ea, cu un căsca enorm. Dormeam.

— Dormeai! *Dormeai!* N-ai auzit avionul?

— Avionul?

— Nu mai repeta naibii tot ce spun! Unde-i pistolul cu rachete?

— Pistolul cu rachete?

Aproape că făcea spume la gură.

— Unde-i pistolul? Bâzâie un avion pe deasupra.

Tălpile lui Rusty căzură pe podea.

— Pe noi ne caută?

— De unde dracu’ să ştiu eu?

Începu să umble de-a valma prin cabană, răsturnând tot ce-i cădea sub mână, în căutarea pistolului de semnalizare.

— Unde-i porcă… Uite-l!

Agitând pistolul, se repezi afară şi scrută cerul. În şosete, Rusty şonticăi după el.

— Îl vezi?

— Gura!

Îşi înclină capul într-o parte, ascultând atent. Murmurul inconfundabil al motorului ajunse la urechile amândurora în acelaşi timp. Se întoarseră simultan, pentru a vedea o privelişte tristă.

Era un avion, nici vorbă. Evident, un avion de recunoaştere, căci zbura la joasă altitudine. Dar se îndrepta în direcţia opusă. Dacă trăgeau acum cu rachetele, n-ar fi făcut decât să le irosească. Două perechi de ochi rămaseră aţintite spre punctul ce se micşora, până nu se mai văzu, iar zumzetul motorului se stinse. Lăsă în urma lui o linişte asurzitoare. Odată cu zgomotul, se risipiseră şi speranţele unei probabile salvări.

Cooper se răsuci încet. Ochii îi erau reci şi incolori şi atât de încărcaţi cu intenţii criminale, încât Rusty făcu un pas înapoi.

— De ce *naiba* dormeai?

Ar fi preferat să răcnească. Ştia cum să înghită

şi să răspundă la răsteli şi urlete. Glasul acela scăzut, şuierător, sinistru-ca-un-şarpe, o înfricoşa.

— Am.. Terminasem de spălat, răspunse ea în grabă; cuvintele se poticneau unele de altele Eram frântă. Trebuie să ridic…

Deodată, îi trecu prin minte că nu-i datora nicio scuză bâlbâită. De la bun început, Cooper îşi asumase răspunderea pistolului de semnalizare Nu se mai despărţise de el de când părăsiseră avionul prăbuşit.

Bătăioasă, îşi propti mâinile în şolduri.

— Cum îndrăzneşti să dai vina *pe mine!?* De ce-ai plecat fără pistol?

— Fiindcă dimineaţă când am plecat eram furios ca toţi dracii. L-am uitat.

— Deci e vina ta că n-a tras nimeni cu rachete, nu a mea!

— Era vina ta că mă înfuriasem atât de rău când am plecat.

— Dacă tu nu eşti în stare să-ţi stăpâneşti nervii, cum ai pretenţia asta de la mine?

Ochii lui Cooper se întunecară.

— Chiar dacă aveam la mine pistolul şi semnalizam, se putea să nu observe. E-al dracului de sigur, însă, c-ar fi văzut fumul ieşind pe coş. Dar nu. Ţie ţi-a trebuit o odihnă de înfrumuseţare. Aşa că te-ai culcat şi ai lăsat focul să se stingă.

— De ce n-ai făcut tu un foc de semnalizare, unul mare, care nu putea să-i scape unui posibil salvator?

— N-am crezut că voi avea nevoie. Nu când avem o casă cu horn. Normal că nu contasem pe siestele tale de după-amiază.

Rusty ezită, apoi spuse pe un ton defensiv:

— Fumul din horn oricum nu le-ar fi atras atenţia. Nu e cu nimic ieşit din comun.

— Ba este, atât de departe de cărările bătute. Cel puţin, ar fi făcut un ocol să vadă mai bine.

Se agăţă de un alt alibi valid.

— Bate prea tare vântul ca să se formeze o coloană de fum. Chiar dacă ardea focul, tot nu ne-ar fi zărit fumul.

— Exista măcar o *şansă.*

— Nu la fel de bună ca aceea de a vedea racheta, dacă aveai pistolul la tine.

Ar fi fost mai prudent să nu-i atragă în acel moment atenţia asupra propriei lui abdicări de la datorie. Buza de jos îi dispăru sub mustaţă şi făcu un pas ameninţător înainte.

— Te-aş omorî cu uşurinţă pentru că ai lăsat să treacă avionul ăla.

Rusty îşi azvârli capul înapoi.

— Şi de ce n-o faci? Prefer asta, decât să mă tot împungi pentru nepriceperile mele.

— Şi ce vrei, dacă-mi oferi o asemenea bogăţii de material? Faci atâtea prostii, încât dacă am rămâne aici ani de zile nici n-aş avea când să ţi le înşir pe toate.

Obrajii ei se înroşiră de indignare.

— Recunosc! Nu-s calificată să trăiesc într-o cocioabă rustică, în plină pustietate. Nu mi-am ales singură stilul ăsta de viaţă.

Bărbia lui Cooper se repezi în sus.

— Nici să găteşti nu eşti în stare.

— Niciodată n-am vrut, nici n-a trebuit. Sunt o femeie de carieră, declară ea, teribil de mândră.

— Da. Şi mare pustiu de bine îmi face mie acum cariera ta.

— Ţie, ţie, ţie, strigă Rusty. Numai la tine te gândeşti, de când a început calvarul ăsta.

— Ha! Puteam să zic că am avut noroc. Când

colo, m-am ales cu tine pe cap. N-ai fost decât o belea.

— Nu-s eu de vină că m-am rănit la picior.

— Şi probabil acum ai să spui că n-ai fost tu de vină nici că ăia doi au căpiat după tine.

— *N-am* fost.

— Nu? mârâi el cu răutate. Ei bine, n-ai încetat niciun moment să lansezi semnale că tare-ai mai vrea să-ţi intru în nădragi.

Mai târziu, lui Rusty nici nu i-a venit să creadă că o făcuse într-adevăr. Nu bănuise niciodată că avea o trăsătură violentă ascunsă. Încă din copilărie, întotdeauna cedase faţă de ceilalţi copii pentru a evita conflictele. Din fire, era o pacifistă. Nicicând nu fusese agresivă fizic.

Dar, la auzul cuvintelor intenţionat jignitoare ale lui Cooper, se aruncă asupra lui, cu degetele încovoiate ca nişte gheare, ochindu-i chipul afectat. Nu-l ajunse. Călcase cu toată greutatea pe piciorul rănit. I se îndoi sub trup. Urlând de durere, căzu pe pământul îngheţat.

Cooper ajunse lângă ea într-o clipă. O ridică. Rusty se zbătu cu atâta râvnă, încât fu nevoit s-o blocheze într-un simplu-Nelson.

— Încetează, sau îţi dau una de aici rămâi.

— Ai fi-n stare, nu? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată de efort.

— Pe dracu’ că da. Şi mi-ar face plăcere.

Zbaterea i se potoli, mai mult de slăbiciune şi de durere, decât capitulând. Cooper o duse în casă şi o aşeză pe scaunul de lângă foc. Aruncându-i o privire de reproş, îngenunche pe vatra rece şi reaprinse cu chiu cu vai focul.

— Te mai doare piciorul?

Clătină din cap că nu. O durea ca toţi dracii, dar mai curând şi-ar fi tăiat limba înainte s-o recunoască.

N-avea de gând să-i mai adreseze vreo vorbă, nu după toate neadevărurile patentate pe care le spusese. Refuzul ei de a mai vorbi era copilăresc, însă se agăţă de hotărârea de a n-o face, chiar şi în timp ce Cooper îi desfăcu tăietura pantalonului, îi suflecă şoseta şi examină incizia în zig-zag de pe gambă.

— Nu mai călca pe el până mâine. Dacă circuli, foloseşte cârjele.

Îi potrivi hainele la loc şi se ridică.

— Mă duc să iau peştii, l-am scăpat pe jos când am dat buzna încoace. Sper să nu fi cinat deja cu ei vreun urs.

La uşă, se întoarse.

— Şi-i gătesc eu, dacă n-ai nimic împotrivă. Par peşti buni, iar tu probabil i-ai face praf.

Şi trânti uşa după el.

*

Erau peşti buni. Delicioşi. Îi prăjise într-o tigaie, până li se desprinsese singură carnea de pe oase, crocanţi la suprafaţă şi frăgeziţi pe dinăuntru. Rusty îl refuză cu regret pe al doilea, dar nu intenţiona să-l devoreze ca o hămesită, cum făcuse cu primul. Pe lângă pagubă, Cooper mai adăugă umilinţa, mâncându-l el în locul ei. Îi dori să se înece cu un os şi să crape. În schimb, Cooper îşi linse tacticos degetele, plescăind sonor, şi se bătu pe burtă.

— Mamă, ce-am mai băgat în mine.

Excelente replici mai avea pentru textul ăsta introductiv. Îşi menţinu, însă, tăcerea împietrită.

— Strânge gunoiul, ordonă el scurt, lăsând în seama ei masa şi plita murdare.

Se supuse. Dar nu fără a face un tămbălău straşnic, reverberând din toate grinzile După ce

termină, se trânti pe pat, cu ochii în tavan. Nu ştia dacă era mai furioasă sau mai jignită. Oricum însă, Cooper Landry o storsese de mai multe emoţii decât oricare alt bărbat. Emoţii acoperind toată gama de la gratitudine la dezgust.

Era cel mai meschin şi mai pizmaş individ pe care avusese vreodată ghinionul să-l întâlnească şi îl ura cu o patimă care-o copleşea.

Adevărat, în noaptea trecută se milogise să vină în patul ei. Dar pentru consolare, nu pentru sex! Nu ea i-l ceruse, nu-l dorise. Se întâmplase pur şi simplu. Ar fi trebuit să-şi dea şi singur seama. Numai orgoliul lui colosal de umflat îl împiedica s-o recunoască.

Ei bine, un lucru era cert: de-acum încolo avea să fie pudică ca o călugăriţă. Cooper urma să-i vadă pielea feţei, eventual a gâtului, cu siguranţă mâinile, dar atâta tot. N-avea să-i fie uşor. Nu când locuiau împreună în…

Şirul gândurilor i se întrerupse brusc, văzând în faţa ei soluţia ideală a problemei. Deasupra patului se găseau cârlige, exact ca acelea de care agăţase Cooper cearceaful în faţa căzii.

Pradă unei inspiraţii neaşteptate, coborî repede din pat şi luă încă o pătură de pe raftul de la perete. Ignorându-l complet pe Cooper, despre care ştia că o urmărea pe furiş, trase un scaun pe podea şi îl plasă sub un cârlig.

Urcându-se pe scaun, trebui să-şi întindă muşchii pulpelor – mai mult decât şi-i întinsese la orele de aerobic – în scopul de a ajunge la cârlig, dar în cele din urmă reuşi. Mutând scaunul sub un alt cârlig, repetă procedeul. Când termină, avea în jurul patului un fel de perdea care urma să-i asigure discreţia.

Îi aruncă o privire înfumurată colegului de cameră înainte de a se ascunde după pătură, lăsând-o

să cadă în urma ei. Poftim! S-o mai acuze el că „o” căutase cu lumânarea!

Se cutremură la amintirea grosolăniei pe care i-o spusese. *Mitocan,* pe lângă toate celelalte defecte. Se dezbrăcă şi se strecură în pat. Datorită siestei, nu putu adormi imediat. Chiar şi după ce îl auzi pe Cooper culcându-se, şi după ce respiraţia lui regulată îi dădu de înţeles că adormise adânc, rămase trează, privind miriadele de forme pâlpâitoare pe care le proiecta focul pe plafon.

Când începură să urle lupii, se răsuci pe o parte, îşi acoperi capul cu pătura şi încercă să nu asculte. Vârându-şi degetele între dinţi, şi le muşcă feroce, ca să nu plângă, să nu se simtă singură şi pierdută şi să nu-l mai implore pe Cooper s-o ţină în braţe cât trop dormea.

Capitolul 8

Cooper stătea aşezat absolut încremenit, ca un vânător de cerbi. Nemişcat, cu picioarele larg desfăcute, coatele proptite pe genunchii depărtaţi şi bărbia rezemată în mâini. De deasupra, ochii lui o priveau fără să clipească.

Aceasta a fost prima imagine văzută de Rusty a doua zi dimineaţă, trezindu-se. Fu surprinsă, dar reuşi să-şi stăpânească tresărirea. Observă imediat că paravanul pe care-l gândise cu atâta ingeniozitate şi îl suspendase în jurul ei fusese smuls. Pătura zăcea la picioarele patului.

Se săltă într-un cot, dându-şi iritată părul la o

parte din ochi.

— Ce faci?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Despre ce?

— Azi-noapte a nins, zăpadă de câteva degete.

Îi studie un moment chipul lipsit de expresie după care spuse, cu mult arţag:

— Dacă vrei să facem un om de zăpadă, n-am chef.

Ochi lui nu şovăiră, deşi îşi dădea seama că făcea un efort de voinţă pentru a-şi stăpâni amarnica pornire de a o sugruma.

— Zăpada e importantă, spuse el calm. După ce se instalează iarna, şansele de a fi salvaţi de-aici se reduc considerabil.

— Înţeleg, răspunse Rusty pe un ton serios, potrivit cu observaţia lui. Ceea ce nu înţeleg, este de ce are implicaţii atât de grave chiar în clipa asta.

— Fiindcă, înainte de a mai petrece o zi împreună, trebuie să lămurim nişte lucruri, să stabilim nişte reguli de bază. Dacă urmează să stăm imobilizaţi aici toată iarna – ceea ce pare a fi o posibilitate foarte reală – atunci trebuie să ajungem la o înţelegere asupra câtorva probleme.

Rusty se ridică în capul oaselor, ţinându-şi însă pătura ridicată până la bărbie.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, terminăm cu bosumflările. Sprâncenele i se împreunaseră într-o linie dreaptă şi severă, mustrătoare.

— N-am să-ţi înghit asemenea puştisme.

— A, nu? întrebă ea dulce.

— Nu, n-am să-nghit. Nu eşti un copil. Nu te purta aşa.

— Tu ai dreptul să mă insulţi, dar eu ar trebui să

întorc şi obrazul celălalt, asta e?

Pentru prima oară, Cooper îşi mută privirea, părând întristat.

— Probabil n-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus ieri.

— Aşa e, n-ar fi trebuit. Nu ştiu ce gânduri rele ţi-ai cultivat în mintea aia a ta îngustă şi rea, dar nu mă acuza pe mine pentru ele.

Cooper îşi roase un colţ al mustăţii.

— Mă înfuriasem ca dracu' pe tine.

— De ce?

— În primul rând, fiindcă… nu te prea plac. Dar vreau totuşi să mă culc cu tine. Şi, prin „culcat", nu înţeleg numai culcatul.

Dacă îi trăgea o palmă, n-ar fi putut să fie mai uimită. Buzele i se despărţiră, inspirând neaşteptat, dar Cooper nu-i lăsă timp să spună nimic.

— Nu e momentul să ne-ascundem după deget, nici să menajăm cuvintele, aşa-i?

— Aşa-i, răspunse ea cu voce răguşită.

— Sper că poţi să-mi apreciezi sinceritatea.

— Pot.

— Bine, să acceptăm un lucru. Suntem atraşi fizic unul de altul. Spus pe şleau, vrem să ne tăvălim. N-are niciun rost, dar e o realitate.

Privirea lui Rusty coborî în poală. Cooper aşteptă până ajunse la capătul răbdării.

— Ei?

— Ei, ce?

— Zi ceva, pentru Dumnezeu.

— Recunosc ambele afirmaţii.

Expiră prelung.

— Bine, deci, ştiind-o, şi ştiind că e ilogic să facem ceva în sensul ăsta, şi mai ştiind şi că o să fie o iarnă a dracului de lungă, trebuie să clarificăm câteva

lucruri. De acord?

— De acord.

— Mai întâi, nu ne mai împroşcăm cu noroi.

Ochii ei căprui-roşcaţi îi aruncară cu o privire îngheţată. Adăugă, morocănos:

— Recunosc că în sensul ăsta am fost mai vinovat decât tine. Hai doar să ne promitem că de-acum încolo terminăm cu agresiunile verbale.

— Promit.

Cooper dădu din cap.

— Vremea va fi duşmanul nostru. Unul înfricoşător. Va trebui să-i acordăm toată atenţia şi energia. Nu ne putem permite luxul certurilor între noi. Supravieţuirea noastră depinde de felul cum cooperăm. Facultăţile noastre mentale depind de modul paşnic în care o facem.

— Ascult.

Tăcu un moment, să-şi adune gândurile.

— Din câte înţeleg eu, vom juca două roluri tradiţionale.

— Tu Tarzan, eu Jane.

— Într-un fel. Eu fac rost de mâncare. Tu o găteşti.

— După cum ai subliniat, cu o asemenea lipsă de tact, nu-s o bucătăreasă prea grozavă.

— Vei progresa.

— Am să-ncerc.

— Să nu intri în defensivă dacă-ţi dau sfaturi.

— Atunci, să nu faci remarci răutăcioase despre lipsa mea de talent. La altele, mă pricep.

Ochii lui Cooper coborâră spre buzele ei.

— Nu te pot contrazice.

După un lung moment de tăcere, se ridică.

— Nu-ţi pretind să roboteşti pentru mine.

— Nici eu ţie. Vreau să-mi aduc contribuţia.

— Te voi ajuta la curăţenia cabanei şi a hainelor.

— Mulţumesc.

— Te voi învăţa să ocheşti mai bine, ca să te poţi apăra în lipsa mea.

— În lipsă? întrebă ea cu voce slabă, având senzaţia că tocmai îi fugise pământul de sub picioare.

Cooper ridică din umeri.

— Dacă vânatul se răreşte, dacă pârâul îngheaţă, s-ar putea să plec în căutare de hrană.

Avea să înfrunte cu spaimă şi groază perioadele pe care le va avea de petrecut singură în cabană, poate zile de-a rândul. Până şi un Cooper vulgar şi jignitor era preferabil unui Cooper complet absent.

— Iar acum urmează lucrul cel mai important.

Aşteptă până-i captă din nou toată atenţia, ochii ei tulburaţi oprindu-se din nou spre el.

— Eu sunt şeful, spuse, bătându-se cu degetul în piept. Să nu ne amăgim. Suntem într-o situaţie pe viaţă şi pe moarte. Oi fi ştiind tu tot ce e de ştiut despre proprietăţile funciare rezidenţiale, şicul Californiei şi stilurile de viaţă ale celor bogaţi şi celebri. Dar aici, toate cunoştinţele astea nu fac o para chioară. Pe terenul tău, poţi face tot ce naiba pofteşti, iar eu spun, spre cinstea ta, „Ai făcut cale lungă, puişor”, şi-aşa mai departe. Aici, însă, mă asculţi.

O ustura insinuarea lui că domeniul ei de specialitate nu avea prea mare valoare altundeva decât în Beverly Hills.

— Din câte-mi amintesc, n-am încercat să-ţi uzurp poziţia de furnizor macho.

— Vezi numai să n-o faci nici de-acum încolo. În sălbăticie, nu există egalitatea între sexe.

Se ridică şi întâmplător, zări pătura căzută la picioarele patului.

— Încă un lucru: gata cu paravanele astea tâmpite. Cabana e prea mică şi stăm prea aproape unul de altul ca să ne mai jucăm de-a ruşinoşii. Ne-am văzut goi. Ne-am atins goi. Nu mai avem secrete. În plus, adăugă el, petrecând-o cu privirea, dacă te-aş dori destul de tare, nicio pătură nenorocită nu m-ar ţine departe de tine. Iar dacă îmi stătea mintea la viol, aş fi făcut-o pân-acum de mult.

Privirile li se întâlniră şi se susţinură. În sfârşit Cooper îi întoarse spatele.

— E timpul să te scoli. Am şi pus cafeaua la fiert.

În dimineaţa aceea, păsatul de ovăz a fost considerabil mai bun decât fusese cu-o zi în urmă. Cel puţin, nu se mai lipi de cerul gurii ca un sandviş cu unt de arahide vechi. Era asezonat suficient cu sare şi zahăr. Cooper îşi mâncă porţia până la ultima înghiţitură, dar n-o învrednici pe Rusty cu niciun compliment.

Nu se simţi ofensată, cum ar fi făcut altădată. Lipsa oricărei critici echivala cu o laudă. Îşi promiseseră doar să nu se mai atace verbal; nu-şi făgăduiseră să se bombardeze cu laude.

După micul dejun, Cooper ieşi din casă, iar când reveni la un prânz de biscuiţi şi supă din conservă, îşi făcuse o pereche de schiuri pentru zăpadă, din mlădiţe verzi şi viţe uscate împletite. Şi le legă de ghete şi umblă prin cabană, făcându-i o demonstraţie:

— Cu astea, ne va fi mult mai uşor să navigam prin ravină, de-aici şi până la pârâu.

Fu plecat toată după-amiaza. Rusty făcu ordine în cabană, dar gospodăria nu-i luă mai mult decât o jumătate de oră. Astfel, rămase fără nicio ocupaţie, până îl văzu pe fereastră, la asfinţit, apropiindu-se greoi cu schiurile artizanale.

Se repezi pe verandă să-i ureze bun-venit cu o ceaşcă de cafea fierbinte şi o încercare de zâmbet, simţindu-se cam prost pentru că o bucura atât de mult să-l vadă revenind teafăr şi nevătămat.

Scoţându-şi schiurile şi rezemându-le de peretele cabanei, Cooper o privi ciudat şi luă cafeaua pe care i-o oferea.

— Mulţumesc.

O studie prin aburii fierbinţi, în timp ce lua o sorbitură.

Rusty observă, când duse ceaşca la buze, că acestea erau cojite şi că avea mâinile aspre şi roşii, în pofida mănuşilor de cârlan pe care le purta tot timpul afară. Vru să-l compătimească, dar se gândi mai bine. Predica lui din acea dimineaţă descuraja orice, în afară de toleranţa reciprocă.

— Ai avut noroc la pârâu? îl întrebă. Cooper arătă spre coşul de peşte, care aparţinuse celor doi Gawrylow.

— E plin. Lăsăm câţiva aici să îngheţe, pentru zilele când nu voi putea coborî râpa. Şi ar trebui să umplem vase cu apă, în eventualitatea că pompa îngheaţă.

Dând din cap, Rusty duse coşul cu peşte înăuntru, mândră de aroma apetisantă a fierturii pe care o făcuse. O preparase din carne de vită uscată, din provizia de conserve. Mireasma umplea toată cabana. Cooper mâncă două castroane pline şi o ferici pe toată ziua spunând, la sfârşitul mesei:

— Bunicel.

*

Zilele urmau acelaşi program de bază. El îşi făcea treburile lui, ea pe ale ei. O ajuta. Îl ajuta şi ea.

Se purtau cu o politeţe scrupuloasă, deşi distantă.

Dar, câtă vreme îşi puteau umple zilele tot mai scurte cu activitate, serile păreau nesfârşite. Se întuneca mereu mai devreme. Mai întâi, soarele cobora dincolo de liziera copacilor, cufundând într-o umbră adâncă zona din jurul cabanei, ceea ce făcea ca muncile în exterior să devină riscante şi a se mute înăuntru.

În clipa când soarele era înghiţit de orizont, se lăsa întunericul, deşi în principiu încă ar mai fi fost după-amiază. După ce mâncau de cină şi spălau vasele, nu mai prea aveau mare lucru de făcut. Nu existau destule treburi în casă pentru a-i ţine ocupaţi şi despărţiţi. Nu aveau altceva de făcut decât să se uite în foc, evitând să se privească unul pe celălalt – ceea ce necesita o concentrare supremă din partea amândurora.

Prima zăpadă s-a topit a doua zi, dar în noaptea următoare a nins din nou, continuând şi în timpul zilei. Datorită scăderii constante a temperaturii şi a viscolului, Cooper s-a întors la cabană mai devreme ca de obicei, astfel seara prelungindu-se insuportabil de mult.

Rusty, cu ochii oscilându-i încoace şi-ncolo ca două pendule gemene, îl privea cum se plimba prin cabană ca un leu în cuşcă. Cei patru pereţi îi trezeau şi ei sentimente claustrofobice, iar agitaţia lui nu făcea decât s-o irite şi mai mult. Când îl văzu scărpinându-şi bărbia, lucru pe care observase de mai multe ori că-l făcea, îl întrebă cu asprime:

— Ce e?

Cooper se răsuci în loc, parcă dornic de harţă şi încântat că în sfârşit cineva îi dădea prilejul.

— Cu ce?

— Cu tine.

— Ce vrei să zici?
— De ce-ţi tot scarpini bărbia?
— Fiindcă mă mănâncă.
— Te mănâncă?
— Barba. E în faza de mâncărime.
— Ei bine scărpinatul ăsta mă scoate din minţi
— Nasol.
— De ce nu te razi, dacă te mănâncă?
— Fiindcă n-am lamă, de-aia.
— Eu…

Se întrerupse, dându-şi seama că era pe punctul să facă o mărturisire. Apoi, observând că ochii i se îngustaseră bănuitor, spuse îngâmfată:

— Eu, da. Am una. Am luat-o cu mine şi acum mă bucur c-am adus-o.

Părăsindu-şi scaunul de lângă foc, se duse la raftul unde-şi pusese obiectele de toaletă. Le preţuia la fel cum îşi preţuieşte un avar punga cu galbeni. Îi aduse lui Cooper aparatul de ras din plastic, de unică folosinţă.

— Şi mai e ceva. Dă-ţi cu ăsta pe buze, zise, întinzându-i tubul de strugurel. Am observat că ţi-au crăpat.

Cooper îi luă din mână tubul şi scoase prin deşurubare batonul de balsam. Părea dispus să facă vreo câteva comentarii, dar nu spuse nimic. Rusty râse, văzându-i modul stângaci cum îşi aplica strugurelul. Când termină, îi înapoie tubul cu capacul pus. Ea îi dădu aparatul de ras.

— Poftiţi, vă rog.

— Mulţumesc, zise Cooper, răsucind aparatul în mână, studiindu-l din toate unghiurile. Întâmplător, n-ai şterpelit şi puţină loţiune pentru mâini?

Rusty şi le ridică. La fel ca ale lui, erau deteriorate de apă, vânt şi ger.

— Arată astea a mâini care să fi văzut vreun strop de loţiune în ultima vreme?

Zâmbetele lui erau atât de rare, încât inima i se topi sub cel pe care i-l aruncă acum. Apoi cu un gest ce părea reflex, Cooper îi captură o mână şi-i sărută uşor dosurile degetelor, cu buzele înmuiate de balsamul lucios.

Mustaţa lui îi gâdilă degetele. Şi, printr-o corelaţie bizară care nu avea absolut niciun sens, îi gâdilă şi ceafa. Stomacul lui Rusty execută o serie de salturi mortale.

Dându-şi deodată seama ce făcuse, Cooper îi lăsă mâna să cadă.

— Voi folosi aparatul de ras dimineaţă.

Rusty nu dorise să-i elibereze mâna. De fapt, fusese tentată s-o întoarcă şi să-i acopere cu palma mustaţa şi buzele. Dorea să le simtă mângâierea în locul acela vulnerabil. Inima îi bătea atât de tare încât îi era greu să vorbească.

— De ce nu te razi acum?

— N-am oglindă. Cu ţepii ăştia, m-aş umple de tăieturi.

— Te-aş putea bărbieri eu.

Un moment, niciunul nu spuse nimic, umplând numai spaţiul îngust dintre ei cu arcuri luminoase de electricitate sexuală. Rusty nu ştia de unde ţâşnise impulsul. Răsărise doar de nicăieri şi i se supusese pe negândite – poate fiindcă trecuseră zile în şir de când se atinseseră, din cine ştie ce motiv. Se simţea frustrată. La fel cum trupului i se trezeşte pofta pentru o anumită mâncare când are nevoie de vitaminele şi mineralele.pe care le conţine aceasta, îşi exprimase şi ea inconştient dorinţa de a-l atinge.

— Bine, îi acordă Cooper permisiunea, cu glas scrâşnit.

Nervoasă, acum când propunerea ei fusese aprobată, Rusty îşi încleştă mâinile pe mijloc.

— Ce-ar fi… ce ar fi să te-aşezi acolo lângă foc. Aduc eu ce trebuie.

— În regulă.

— Îndoaie-ţi gulerul cămăşii înăuntru şi agaţă pe sub el un prosop, spuse ea peste umăr, în timp ce turna apa din ibricul de pe plită într-un castronaş întins. Trase un scaun lângă al lui şi puse pe tăblia acestuia vasul şi aparatul de ras. Mai luă calupul de săpun de pe raft şi încă un prosop.

— Mai bine să-l umezesc întâi, înmuie Cooper al doilea prosop în apa fiartă. Au, fi-ţi-ar, sudui el când încercă să-l stoarcă.

— E fierbinte.

— Nu, pe bune?

Jonglă cu prosopul opărit dintr-o mână în alta, înainte de a şi-l trânti în sfârşit peste partea de jos a feţei, scoţând cu acest prilej un ţipăt. Şi-l ţinu acolo, deşi Rusty nu pricepea cum era în stare să-l suporte.

— Nu te arde?

Fără a dezlipi prosopul, Cooper dădu din cap solemn.

— Îl ţii ca să înmoi ţepii, nu?

Confirmă din nou.

— Încerc să fac un clăbuc bun.

Nesigură, îşi umezi mâinile în vasul cu apă fierbinte şi luă bucata de săpun. Cooper îi urmărea fiecare mişcare, pe când frământa săpunul în mâini până i se acoperiră cu spumă mirosind a trifoi alb. Clăbucul părea bogat şi gros ca smântâna, cum şi-l freca între palme. I se prelingea printre degete, cu un aspect intens de sexy, deşi nu ştia exact din ce motiv.

— Oricând eşti gata, spuse, venind în spatele lui.

Treptat, Cooper dădu jos prosopul. La fel de treptat, Rusty îşi ridică mâinile spre faţa lui. Privindu-l din unghiul ei de vedere, în spate şi deasupra capului său, trăsăturile feţei lui păreau şi mai aspre, şi mai pronunţate. Genele lui, însă, inspirau o vulnerabilitate care-i dădu suficient curaj ca să-şi pună palmele pe obrajii lui ţepoşi.

Îl simţi încordându-se ca reacţie la atingerea ei. În primul moment, nu-şi mişcă mâinile, ţinându-le în schimb neclintite, în timp ce aştepta să vadă dacă avea să-i spună că n-o găsea o idee foarte bună. Era sortit să nu fie o idee foarte bună. Se întreba numai care dintre ei avea s-o recunoască primul şi să oprească procedurile. Cooper, însă, nu spuse nimic, şi nici ea nu dorea să se întrerupă, aşa că începu să-şi rotească mâinile pe obrajii lui.

Senzaţia acelei suprafeţe aspre pe palmele ei o ispitea. Îşi mişcă mâinile astfel încât să acopere o zonă mai întinsă. Bărbia lui pătrată avea în mijloc o mică brazdă. Îşi introduse înăuntru marginea unghiei, dar fără s-o exploreze nici pe departe atât de îndelungat pe cât ar fi dorit.

îşi coborî simultan mâinile pe gâtul lui, netezind cu acest prilej spuma. Degetele îi lunecară peste mărul lui Adam, spre baza gâtului, unde îi simţi pulsul bătând cu putere. Trăgându-şi-le înapoi în susul gâtului şi din nou peste bărbie, îi întâlni buza de jos şi, deasupra acesteia, peria mustăţii.

Încremeni şi inspiră scurt, sperând că nu era auzită.

— Scuză-mă, murmură.

Desprinzându-şi mâinile, le înmuie în apă ca să le clătească. Se aplecă înainte şi-şi cercetă manopera dintr-un alt unghi. Cooper avea pe buza de jos o bucăţică de săpun, iar puţină spumă îi rămăsese

agăţată în firele blonde de păr ale mustăţii.

Cu degetul umed, şterse scama de săpun, apoi îi frecă mustaţa până când spuma dispăru.

Din pieptul lui Cooper emană un sunet slab. Rusty înlemni, iar ochii i se repeziră spre ai lui.

— Continuă, mârâi el.

Cu chipul acoperit parţial de spuma albă, n-ar fi trebuit să reprezinte nicio ameninţare. Ochii, însă, i se aprinseseră. Scăpărau în lumina focului. Putea distinge jocul flăcărilor în adâncurile lor şi simţea o violenţă încordată, pe care Cooper şi-o controla cu mare efort. O îndemnă să se retragă din nou în spatele lui, la adăpost.

— Să nu mă tai, o preveni Cooper, când Rusty îi ridică la bărbie aparatul de ras.

— Nu te tai, dacă stai nemişcat şi-ţi ţii gura.

— Ai mai făcut vreodată aşa ceva?

— Nu.

— De-asta mă temeam.

Se opri din vorbit, când Rusty îi trase pentru prima oară lama peste obraz.

— Pân-aici, toate bune, spuse ea încet, înmuind aparatul în apă.

Cooper bombăni ceva, încercând să-şi ţină gura nemişcată, dar Rusty nu-i înţelese spusele. Se concentra prea tare să-l bărbierească bine fără a-i ciupi pielea. Când jumătatea de jos a feţei lui fu curată, lăsă să-i scape un oftat adânc de uşurare şi de satisfacţie.

— Neted ca un fund de bebeluş.

Din adâncurile pieptului lui Cooper se rostogoli un râs profund. Rusty nu-l mai auzise niciodată râzând cu amuzament sincer. De obicei, rarele lui râsete erau îngheţate de cinism.

— Încă nu te umfla în pene. N-ai terminat. Nu-

mi uita gâtul. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă cu lama aia.

— Nu-i chiar atât de ascuţită.

— Asta-i cel mai rău.

Agită aparatul prin apă ca să-l ude, apoi îi duse o mână sub bărbie.

— Lasă capul pe spate.

Şi-l lăsă. I se rezemă de sâni, greu. Rusty, incapabilă un moment să se mişte, rămase cu briciul în dreptul beregăţii lui. Mărul lui Adam îi tresări, într-o înghiţitură involuntară, convulsivă. Ca să-şi alunge din minte poziţia în care se aflau, îşi concentră atenţia spre ceea ce avea de făcut, lucru care nu reuşi decât să înrăutăţească situaţia. Trebuia să se înalţe pe vârfuri şi să se aplece înainte, ca să vadă mai bine. Când îi termină de bărbierit gâtul, capul lui Cooper îi stătea cuibărit între sâni.

Lucru de care erau amândoi acut conştienţi.

— Gata.

Făcu un pas înapoi şi lăsă aparatul să cadă de parcă ar fi fost singurul corp delict incriminator într-un proces de omucidere.

Cooper îşi smulse prosopul de la gât, îngropându-şi faţa în el. Un răstimp ce păru să dureze câteva ore, nu se mişcă, nici nu coborî prosopul.

— Cum te simţi? îl întrebă ea.

— Extraordinar. Mă simt minunat.

Apoi, se ridică brusc şi aruncă prosopul pe scaun. Smulgându-şi haina din cuiul de lângă uşă, o îmbrăcă, împingându-şi îndârjit braţele prin mâneci.

— Unde te duci? se nelinişti Rusty.

— Afară.

— De ce?

Cooper îi aruncă o privire pârjolitoare, deloc în ton cu viforniţa ce sufla dincolo de uşa deschisă:

— Crede-mă, e mai bine să nu ştii.

*

Continuă să se comporte în acelaşi mod volatil până a doua zi la amiază. Toată dimineaţa vremea fu rea, aşa că stăteau blocaţi în cabană. În majoritatea timpului, Cooper n-o luă în seamă. Rusty răspunse cu aceeaşi monedă. După câteva încercări nereuşite de a face conversaţie, renunţă, cufundându-se într-o tăcere posacă, potrivită cu a lui.

Fu o uşurare când viscolul îşi încetă urletul necontenit, iar Cooper anunţă că se ducea să arunce o privire. Rusty era îngrijorată pentru siguranţa lui, dar se abţinu să-l reţină în casă. Aveau nevoie de spaţiu ca să respire, departe unul de altul.

În plus, îi trebuia puţină intimitate. Cooper nu era singurul care avusese mâncărimi în ultima vreme. Incizia de pe picior o sâcâia încontinuu. Pe măsură ce începea să se sutureze, pielea de întindea, uscată. Hainele nu făceau decât să-i agraveze situaţia. Ajunse la concluzia că trebuia să-şi scoată firele. Mai decise şi că prefera să şi le smulgă singură, decât să-l mai amestece pe Cooper, mai ales din moment ce relaţia lor era atât de zguduită, iar el îşi schimba atât de imprevizibil stările de spirit.

Plecase doar de câteva minute, când Rusty se dezbrăcă de tot, hotărând să profite de ocazie pentru a se spăla pe tot trupul. După ce termină, se aşeză în faţa focului, înfăşurată într-o pătură, ca să se încălzească. Îşi propti piciorul rănit pe genunchiul celuilalt, examinându-l. Cât de greu îi putea fi să taie acele fire şi să le scoată?

Altădată gândul i-ar fi dus în gât noduri cât ouăle de gâscă, acum abordă problema pragmatic.

Primul obstacol constă în găsirea unui obiect cu care să reteze firele de mătase. Cuţitul pe care i-l dăduse Cooper era prea masiv. Singurul destul de tăios şi delicat din toată baraca era aparatul de ras.

Păruse o idee bună, dar când potrivi lama de-a curmezişul primei cusături, gata să muşte din fir, îşi dădu seama că mâna îi transpira de frică. Trăgând adânc aer în piept, atinse firul se mătase cu tăişul.

Uşa zbură de perete şi Cooper dădu buzna, cu tot cu schiurile în picioare. Îşi acoperise capul cu o blană şi era încotoşmănat, de la gât pân-la bocanci. Propria respiraţie îi îngheţase în mustaţă, albind-o fantomatic. Rusty scoase un ţipăt de surpriză şi de scurtă spaimă.

Mirarea ei, însă, nu se putea compara cu a lui. Şi ea era o apariţie la fel de supranaturală ca el, deşi într-un cu totul alt sens. Profilată pe focul din cămin, prin păr i se distingea strălucirea flăcărilor. Ţinea un picior peste celălalt, expunându-şi ispititor coapsa goală, pe toată lungimea. Pătura cu care se învelise după baie îi alunecase de pe umeri, dezvăluind aproape complet un sân. În timp ce ochii lui Cooper se aţinteau asupra acestuia, sfârcul se întări de frigul intrat pe uşă. Închise uşa.

— Ce naiba te-a apucat să şezi aici aşa?

— Credeam că plecaseşi pentru mai multă vreme.

— Putea să intre oricine! mugi el.

— Ca de pildă?

— Ca.. Ca…

La naiba, nu-i putea trece prin minte nicio altă persoană care ar mai fi putut năvăli în casă aşa cum făcuse el, fără a bănui că avea să găsească o asemenea privelişte stupefiantă într-o cabană grosolană din sălbăticiile canadiene. Îşi simţi pantalonii

întinşi de erecţia instantanee. Fie lui Rusty efectiv nu-i trecea prin minte ce efect avea asupra lui, fie ştia şi profita răutăcioasă ca să-l scoată din minţi. Oricum, rezultatul era acelaşi.

Nervos, îşi smulse blana de pe cap şi o scutură de zăpadă. Mănuşile zburară care-ncotro. Trase de şireturile schiurilor din picioare.

— Revenind la întrebarea iniţială, ce dracu' făceai?

— Îmi scoteam firele.

Haina se agăţă de cârligul într-a cărui direcţie fusese azvârlită.

— *Ce?*

Poziţia lui – acea atitudine atotştiutoare, arogantă, condescendentă, masculină – o râcâia ca o piatră ponce. Ca să nu mai vorbească şi de tonul superior al glasului. Îl privi direct în ochi.

— Mă mănâncă. Rana s-a închis. E timpul să le tai.

— Cu lama de ras?

— Şi ce propui?

Cooper traversă podeaua din trei paşi furioşi, scoţându-şi din mers cuţitul de la cingătoare. Când îngenunche în faţa ei, Rusty se chirci, trăgându-şi strâns pătura pe trup.

— Nu le poţi tăia cu *ăla!*

Cu o expresie neînduplecată, Cooper deşurubă mânerul cuţitului şi scutură afară câteva instrumente despre a căror prezenţă acolo Rusty n-avusese idee. Printre ele se afla şi o forfecuţă mică. În loc de a fi bucuroasă, se înfurie.

— Dacă le-ai avut pe astea tot timpul, de ce mi-ai tăiat unghiile cu satârul ăla?

— Aşa mi-a venit. Acum, dă-mi piciorul, întinse el mâna.

— Mi le tai eu.

— Dă piciorul încoace.

Enunţă fiecare cuvânt cu dicţiune pedantă, privind-o pe sub sprâncenele încruntate.

— Dacă nu mi-l dai, bag mâna sub pătura aia şi-l scot singur.

Glasul îi coborî într-o tonalitate seducătoare.

— Fără să mai zic ce s-ar putea să întâlnesc până dau de el.

Grăbită, Rusty îşi aruncă piciorul gol afară de sub pătură.

— Mulţumesc, replică el sarcastic.

— Îţi picură mustaţa pe mine.

Promoroaca începea să se topească. Cooper se şterse cu mâneca, dar nu-i dădu drumul piciorului. Arăta mic şi palid, în mâna lui largă. Pe Rusty o încânta nespus senzaţia, dar înfruntă plăcerea. Se angaja într-un război lăuntric, când Cooper îi potrivi călcâiul în locul dintre coapsele lui. Rusty căscă gura, simţind umflătura solidă ce-i umplea golul din talpă.

Ochii lui se ridicară spre ea, sardonici:

— Care-i treaba?

O provoca să-i spună. Mai curând murea, decât să-i dea de înţeles că observase.

— Nimic, răspunse ea cu nonşalanţă. Ai mâinile reci, atâta tot.

Licărul din ochii lui îi demonstră că-i descoperise minciuna. Zâmbind, îşi înclină capul spre ceea ce avea de făcut. Tăierea firelor de mătase nu le creă probleme nici unuia dintre ei. Rusty se gândea că ar fi putut-o face la fel de uşor ea însăşi. Când, însă, Cooper luă o mică pensetă şi apucă primul fir tăiat, îşi dădu seama că greul abia începea.

— N-o să te doară, dar s-ar putea să te usture puţin, o avertiză el.

Trase scurt, scoţând firul. Instinctiv, piciorul lui Rusty se încorda, împingându-l.

— Of, Doamne, gemu el. Nu face asta.

Nu, n-avea s-o facă. Categoric, nu. Din acel moment, urma să-şi ţină piciorul neclintit ca un bolovan, chiar de-ar fi trebuit să-i smulgă firele cu dinţii.

Când penseta scoase ultimul fir, ochii lui Rusty se umpluseră cu lacrimi de tensiune şi nelinişte. Cooper procedase cât putea de blând, şi-i era recunoscătoare, dar nu fusese deloc plăcut. Îi puse mâna pe umăr.

— Îţi mulţumesc, Cooper.

El îi dădu mâna la o parte.

— Îmbracă-te. Şi grăbeşte-te cu cina, ordonă el, cu graţia unui om al cavernelor. Mor de foame.

Nu peste mult timp, începu să bea.

Capitolul 9

Ulcioarele cu whisky se număraseră printre proviziile lui Quinn şi Reuben Gawrylow. Cooper le descoperise în ziua când făcuseră curăţenie în cabană. Plesnise din buze, cu nerăbdare. Asta se întâmplase înainte de a gusta din whisky. Dăduse peste cap o duşcă zdravănă şi înghiţise pe nemestecate – lichidul arăta destul de vâscos ca să-l fi putut mesteca. Era fulger alb, rază de lună, basamac, şi se prăbuşise în stomacul lui, arzător ca un meteorit.

Rusty râsese de tusea lui spasmodică. Cooper însă nu fusese amuzat. După ce-şi regăsise uzul

coardelor vocale, o informase sumbru că faptul de a-şi fi ars esofagul nu era deloc comic.

Până acum, nu se mai atinsese de ulcioarele cu whisky. De astă dată, băutul nu mai avu nimic distractiv.

După ce înteţi focul, destupă un vas cu lichidul mirositor. Rusty se miră, dar nu spuse nimic, în timp ce Cooper lua o înghiţitură, cu titlu de încercare. Apoi, încă una. La început, crezu că bea ca să se încălzească. Expediţia lui afară fusese scurtă, dar suficientă pentru ca mustaţa să-i îngheţe. Fără-ndoială, frigul îl pătrunsese până-n măduva oaselor.

Această scuză, însă, nu fu mult timp valabilă. Cooper nu se opri la primele două înghiţituri. Luă ulciorul cu el, în faţa căminului, şi bău o cantitate egală cu câteva cocktail-uri, înainte ca Rusty să-l cheme la masă. Spre iritarea ei, aduse şi ulciorul şi-şi turnă o cantitate aberantă de whisky în ceaşca de cafea. Sorbi din ea printre îmbucături din tocana de iepure pe care i-o preparase.

Rusty cântări posibilitatea de a-l preveni să nu bea prea mult dar, după un timp, se simţi constrânsă să spună ceva; regularitatea cu care bea din cana de tablă o neliniştea.

Dacă leşina? Ar fi trebuit să rămână acolo unde cădea, ea neputându-l ridica în veci. Îşi aminti cu cât efort îl târâse afară din fuzelajul sfărâmat al avionului. Atunci, o mare parte din putere i se datorase adrenalinei. Dar dacă se aventura afară şi se rătăcea? O mie de posibilităţi îngrozitoare se înghionteau prin mintea ei. Într-un târziu, spuse:

— Credeam că nu puteai să bei poşirca aia.

Cooper nu-i înţelese just îngrijorarea. O luă drept reproş.

— Nu mă crezi destul de bărbat?

— Cum? întrebă ea uimită. Nu. Vreau să zic, da. Cred că eşti un bărbat adevărat. Credeam că nu-ţi place gustul.

— Nu beau fiindcă mi-ar plăcea gustul. Beau pentru că mi s-a terminat tot ce-i bun şi asta-i tot ce am.

Avea sămânţă de scandal. Îi distingea în ochi invitaţia, o auzea în inflexiunile mârâite ale glasului. Rusty era destul de isteaţă ca să nu tragă leul de coadă, chiar dacă-i atârna afară printre gratiile cuştii. Şi avea atâta minte ca să nu-i arate lui Cooper steguleţul roşu, când chipul acestuia dădea cele mai flagrante semne de pericol.

În actuala lui stare de spirit, era mai bine să-l lase în pace, fără a-l provoca, deşi trebuia să facă eforturi pentru a tăcea. Tare-ar mai fi vrut să-i arate ce prostie făcea bând ceva ce nu-i plăcea, numai fiindcă avea chef să se îmbete.

Ceea ce era evident că dorea. Aproape că-şi răsturnă scaunul, când se ridică de la masă. Numai nişte reflexe antrenate, repezi şi sigure, împiedicară scaunul să cadă la podea. Reveni spre vatră. Acolo, continuă să bea posomorât, în timp ce Rusty spăla vasele.

Când termină, mătură pe jos – mai mult ca să aibă o ocupaţie, decât fiindcă ar fi fost nevoie. Oricât părea de incredibil, ajunsese să fie mândră cu ordinea şi curăţenia pe care le menţinea în cabană.

În cele din urmă, toate treburile se terminară iar Rusty rămase stângace în mijlocul încăperii, întrebându-se ce să facă mai departe. Cooper stătea ghemuit în scaun, bând statornic, cu privirea mohorâtă spre foc. Cel mai cuminte lucru ar fi fost să dispară din preajma lui, dar baraca lor nu avea decât o singură cameră. Nici nu putea fi vorba să iasă la o plimbare.

Nu-i era deloc somn, însă patul era singura variantă.

— Cred… că mă culc, Cooper. Noapte bună.

— Stai jos.

Deja în drum spre pat, se opri brusc. Nu atât cuvintele lui o opriseră, cât tonul pe care le rostise. Ar fi preferat un ordin strident, în locul acelei cereri ucigător de calme.

Răsucindu-se, îl privi întrebătoare.

— Stai jos, repetă el.

— Voiam să…

— Stai jos.

Autoritatea lui îi declanşă un răspuns rebel, dar Rusty se stăpâni. Nu era o cârpă de şters pe jos, dar nici bătută-n cap nu era. Numai o tâmpită s-ar fi luat de piept cu Cooper când se afla într-o asemenea dispoziţie. Ursuză, străbătu odaia şi se trânti pe scaunul din faţa lui.

— Eşti beat.

— Exact.

— Perfect. Fii ridicol. Fă-te de râs. Puţin îmi pasă. Dar e un spectacol jenant. Aşa că, dacă nu te superi, prefer să mă culc.

— Mă supăr. Stai unde eşti.

— De ce? Ce importanţă are? Ce vrei?

Cooper luă o înghiţitură din ceaşcă privind-o peste buza îndoită a acesteia.

— Când mă turtesc, am chef să stau aici şi să mă uit la tine şi să mi te imaginez…

Bău încă o duşcă, apoi spuse, cu o râgâială suculentă:

— Goală.

Rusty sări de pe scaun ca şi cum ar fi catapultat-o un arc automat. Se părea că niciun nivel al beţiei nu putea moleşi reflexele lui Cooper. Braţul lui se repezi. O apucă de mânecă, o trase la loc şi o aşeză

pe scaun.

— Ţi-am spus să stai unde eşti.

— Dă-mi drumul.

Rusty îşi smulse braţul. Acum era atât furioasă, cât şi temătoare. Aceea nu era o farsă prostească de beţiv, sau incapacitatea certăreaţă a omului beat de a fi rezonabil. Încercă să se convingă că nu i-ar fi făcut niciun rău, dar, la o adică, n-avea de unde să ştie, nu? Poate că alcoolul era catalizatorul care-i descătuşa violenţa până atunci controlată.

— Lasă-mă-n pace, spuse ea, cu curaj prefăcut.

— Nu intenţionez să te ating.

— Atunci?

— Zi-i un soi de… autoîmplinire masochistă coborî el pleoapele, sugestiv. Sunt convins că-i poţi atribui denumirea corectă.

Rusty se înroşi toată de ruşine.

— Ştiu denumirea *ta* corectă. Ba chiar, mai multe.

Cooper râse.

— Păstrează-le. Le-am auzit pe toate. În loc să găseşti epitete pe care să mi le arunci, continuă el, după ce sorbi din ceaşcă, hai mai bine să vorbim despre tine. Despre părul tău, de exemplu.

Rusty îşi încrucişă braţele peste mijloc şi privi spre tavan, imagine vie a supremei plictiseli.

— Ştii ce mi-am spus prima oară când ţi-am văzut părul?

Spiritul ei necooperant şi refuzul de a răspunde nu-l descurajau. Îndoindu-se din mijloc, şopti:

— M-am gândit ce plăcut ar fi să mi se întindă peste burtă.

Rusty îşi coborî ochii din nou spre ai lui. Aceştia erau sticloşi şi nu numai datorită alcoolului. Nu aveau expresia vidă a băutorului înveterat. Centrele lor,

întunecate, scânteiau aprig. Şi glasul i se limpezise deja. Nu mai lungea cuvintele. I-ar fi fost imposibil să-l înţeleagă greşit – sau chiar să se prefacă.

— Stăteai în lumina soarelui, pe pistă. Vorbeai cu un bărbat… cu tatăl tău. Pe-atunci, însă, nu ştiam că ţi-era tată. Te-am privit îmbrăţişându-l, sărutându-l pe obraz. Mi-am zis: „Ticălosul ăla băftos ştie cum e să te joci cu părul ei în pat.”

— Termină, Cooper.

Pumnii i se încleştaseră lângă trup. Se îndreptase de spate cât era de înaltă, rigidă ca o rachetă în pragul lansării.

— Când ai urcat în avion, am vrut să întind mâna şi să te-ating pe păr. Îmi venea să-l apuc în ambele mâini, să trag de el ca să-ţi mişc capul la înălţimea şoldurilor mele.

— Încetează!

Cooper se întrerupse brusc, pentru a mai trage o duşcă de whisky. Dacă era cu putinţă, ochii îi deveniră şi mai întunecoşi, şi mai siniştri.

— Îţi place s-auzi aşa ceva, nu?

— Nu.

— Îţi place să ştii că ai o asemenea putere asupra bărbaţilor.

— Te înşeli. Amarnic. Mă simţeam extrem de prost că eram singura femeie din avionul acela.

Cooper murmură o obscenitate şi mai bău o înghiţitură.

— La fel ca azi?

— Azi? Când?

Îşi puse ceaşca deoparte fără a vărsa o singură picătură. Coordonarea mişcărilor, la fel ca reflexele, îi era încă impecabilă. Era rău şi vulgar la beţie, dar nu împiedicat. Se aplecă înainte, până dincolo de marginea scaunului, apropiindu-şi faţa la câţiva

centimetri de a ei.

— Când am intrat şi te-am găsit ghemuită goală sub pătura aia.

— N-am făcut-o cu intenţie. A fost o eroare de calcul. N-aveam de unde să ştiu că te întorceai atât de repede. Niciodată n-ai mai făcut-o. De obicei, lipseşti ceasuri în şir. De-asta m-am hotărât să mă spăl pe trup în lipsa ta.

— Încă din clipa când am intrat pe uşă am ştiut că te spălaseşi, spuse el cu glas scăzut, trepidant. Ţi-am simţit mirosul de săpun pe piele.

Ochii îi coborâră peste ea, ca şi cum i-ar fi văzut pielea dezgolită, nu puloverul tricotat în fir gros.

— Mi-ai dăruit o imagine a sânului, nu-i aşa?

— Nu!

— Pe dracu’.

— Nu-i adevărat! Când mi-am dat seama că pătura alunecase, am…

— Prea târziu. Ţi-l văzusem. Sfârcul. Roz. Tare.

Rusty inspiră de câteva ori, întretăiat. Discuţia aceea bizară avea un efect ciudat asupra ei.

— Nu mai spune nimic. Ne-am promis unul altuia să nu mai vorbim agresiv.

— Nu sunt agresiv. Decât cu mine, poate, dar nu cu tine.

— Ba da, ba da, eşti. Te rog, Cooper, să terminăm odată. Nici nu ştii…

— Ce spun? Ba ştiu. Ştiu exact ce spun.

O privi drept în ochi.

— Ţi-aş putea săruta sfârcurile o săptămână încheiată şi tot nu m-aş sătura.

Răguşeala alcoolică a glasului său făcea cuvintele să răsune abia auzit, dar Rusty le distinse. O intoxicau. Se clătină nesigură sub impactul lor. Scânci, închizând ochii, cu speranţa de a reteza vorbele

scandaloase şi imaginile pe care i le inspirau în minte.

Limba lui mişcându-i-se peste piele, moale şi umedă, tandră şi arzătoare, aspră şi excitantă.

Ochii i se deschiseră brusc, privindu-l încruntaţi, în defensivă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa.

— De ce?

— Nu-mi place.

Cooper îi adresă un zâmbet îngâmfat şi sceptic.

— Nu-ţi place să-ţi spun cât de mult am vrut să-ţi pun mâinile peste tot. Cum mi-am închipuit coapsele tale deschizându-se pentru mine? Cum mă culc în patul ăla nenorocit noapte de noapte, ascultându-ţi respiraţia şi dorind să intru în tine atât de adânc încât...

— Gata! sări Rusty de pe scaun, împingându-se pe lângă el, într-o încercare de a fugi afară pe uşa cabanei. Ar fi supravieţuit mai uşor în gerul amarnic, decât în căldurile lui Cooper.

Fu prea rapid pentru ea. Nu apucă să ajungă la uşă. Înainte de a fi făcut doi paşi, o cuprinsese într-o îmbrăţişare imposibil de desfăcut. Îi arcui spatele, aplecându-se peste ea. Respiraţia lui îi scălda fierbinte faţa înfricoşată.

— Dacă destinul meu a fost să naufragiez în pustietatea asta uitată de Dumnezeu, de ce-a trebuit să ajung cu o femeie care arată ca tine? Hm? o zgudui el încet, ca şi cum ar fi aşteptat o explicaţie logică. De ce-a trebuit să fii atât de-al dracului de frumoasă? De sexy? Să ai o gură concepută spre a iubi un bărbat?

Rusty încerca să se elibereze.

— Nu vreau. Dă-mi drumul.

— De ce n-am putut rămâne blocat aici cu una urâtă şi cuminte? O femeie pe care s-o pot avea la pat, fără a rămâne cu regretul. Una care să-mi fie

recunoscătoare că-i dau atenţie. Nu cu o curviştină superficială, care-şi face de cap scoţând bărbaţii din minţi. Nu cu o mondenă. Nu cu *tine.*

— Te previn, Cooper, scrâşni ea din dinţi, zbătându-se lipită de el.

— Una mult mai neatrăgătoare, dar *folositoare.* O femeie care ştie să gătească, zâmbi Cooper cu răutate. Pariez că găteşti grozav. În pat. Acolo găteşti tu. Fac prinsoare că acolo-ţi serveşti specialităţile cele mai gustoase.

Îşi strecură mâinile sub fesele lui Rusty, ridicând-o cu putere şi repezindu-şi şoldurile înainte, pentru a intra în contact cu partea inferioară a trupului ei.

— Simţi vreun fior, ştiind că ai efectul ăsta asupra mea?

O treceau fiori, dar nu de genul la care se referea el. Intimitatea aceea cu duritatea lui îi tăia răsuflarea. I se agăţă de umeri să nu cadă. Privirea i se ciocni cu a lui. Câteva secunde, se înfruntară astfel.

Apoi, Rusty rupse legătura, împingându-l. Îl dispreţuia profund pentru că o făcea să treacă prin aşa ceva. Dar mai era şi ruşinată de propria ei reacţie involuntară faţă de tot ceea ce-i spusese. Fusese fugitivă, însă, un moment, ar fi putut alege oricare dintre căi.

— Nu te mai apropia de mine, spuse ea cu o voce tremurând de hotărâre. Vorbesc serios. Dacă mai faci un pas, încerc pe tine cuţitul ăla pe care mi l-ai dat. Auzi ce-ţi spun? Niciodată să nu mai pui mâna pe mine.

Trecu pe lângă el cu paşi mari şi se trânti pe pat cu faţa în jos, răcorindu-şi cu cearceaful aspru obrajii înfierbântaţi.

Cooper rămase în mijlocul camerei. Îşi ridică

ambele mâini şi-şi greblă cu ele părul lung, trăgându-şi-l dureros înapoi din jurul feţei. Apoi, se prăbuşi la loc în scaunul din faţa căminului, luând ulciorul şi cana de tinichea.

Când Rusty îndrăzni să privească spre el, încă mai stătea mohorât acolo, bând whisky.

*

A doua zi dimineaţă, intră în panică, văzând că patul lui nu era desfăcut. Ieşise în timpul nopţii? I se întâmplase cumva ceva îngrozitor? Dând în lături pătura – nu-şi amintea când se acoperise cu ea seara – o luă la goană spre uşă şi o deschise.

Se rezemă de tocul uşii, uşurată, când îl văzu pe Cooper. Spărgea lemne. Cerul era senin. Soarele strălucea. Ţurţurii care în ajun atârnaseră sub streşini picurau acum neîncetat. Temperatura era relativ moderată. Cooper nici măcar nu-şi luase pufoaica. Avea poalele cămăşii scoase din pantaloni şi, când se întoarse, Rusty văzu că era descheiată.

O zări, dar nu spuse nimic, în timp ce arunca alţi câţiva butuci pe grămada crescândă de lângă verandă. Chipul lui avea o tentă verzuie şi avea cearcăne vinete sub ochii injectaţi.

Rusty se retrase în casă, lăsând însă uşa deschisă, să intre aer curat. Era totuşi cam frig, dar razele soarelui aveau un efect purificator. Păreau să risipească ostilitatea ce pândea prin umbrele cabanei.

În grabă, Rusty îşi spălă faţa şi se pieptănă. Focul de sub plită se stinsese complet. Între timp, dobândise dibăcia de a pune surcele şi a aprinde unul nou. Peste câteva minute, plita era destul de încinsă pentru a fierbe cafeaua.

În mod excepţional, deschise o cutie de şuncă şi

prăji feliile într-o tigaie. Aroma cărnii de porc o făcea să-i lase gura apă; spera să-i stimuleze şi apetitul lui Cooper. În loc de ovăz, fierse orez. Şi-ar fi oferit propria virtute în schimbul unui pachet de margarină. Din fericire, nu avea posibilitatea de a încheia târgul, aşa că se mulţumi să scurgă unsoarea şuncii peste orez, care, ca prin minune, ieşise tocmai bun.

Cu gânduri mari, desfăcu o cutie de piersici, le puse într-un castron şi duse toată mâncarea pe masă. Nu mai auzea trosnetele lemnelor sparte, bănuind astfel că şi Cooper avea să vină curând.

Avu dreptate. Intră peste câteva momente. Avea pasul mult mai stângaci decât de obicei. În timp ce se spăla pe mâini la chiuvetă, Rusty luă din trusa sanitară două tablete de aspirină şi i le puse pe farfurie.

Când ajunse la masă, Cooper le privi, după care le luă cu paharul de apă aflat lângă tacâmul lui.

— Mulţumesc.

Cu mişcări atente, se instală pe scaun.

— N-ai pentru ce.

Rusty avu atâta minte să nu râdă, stilul grijuliu al mişcărilor lui indicând gravitatea mahmurelii. Îi turnă o ceaşcă de cafea neagră tare şi i-o dădu. Când mâna lui se întinse s-o ia, văzu că tremura. Gimnastica spartului de lemne fusese o pedeapsă autoimpusă pentru dezmăţul cu whisky. Se bucura că nu-şi tăiase un deget. Sau chiar mai rău.

— Cum te simţi?

Fără să-şi mişte capul, Cooper o privi.

— Mă dor genele.

Rusty îşi stăpâni zâmbetul. Mai rezistă şi imboldului de a întinde mâna peste masă pentru a ridica de pe frunte şuviţele de păr transpirat.

— Poţi mânca?

— Aşa cred. Ar trebui să pot. Am stat câteva ore, am impresia, în… în spate. Dacă mai am în burtă pereţii stomacului, oricum, ei sunt tot ce mi-a rămas.

În timp ce se aşeza, adus de umeri şi ţinându-şi atent mâinile de-o parte şi de alta a farfuriei, unde şi le pusese, Rusty servi mâncarea. Îi tăie până şi şunca în bucăţele mici, înainte de a readuce farfuria în faţa lui. Inspirând adânc, Cooper luă furculiţa şi îmbucă nesigur. Când se încredinţă că dumicatul avea să-i rămână în stomac, mai luă unul, apoi încă unul, ajungând curând să mănânce normal.

— E bună, spuse, după câteva minute de tăcere.

— Îţi mulţumesc. Mai bună decât păsatul de ovăz, în mod excepţional.

— Mda.

— Am observat că s-a mai încălzit afară.

De fapt, ceea ce observase era că exerciţiul fizic îi făcuse părul de pe piept să se cârlionţeze de umezeală. Îşi încheiase majoritatea nasturilor de la cămaşă, înainte de a fi venit la masă, dar era deschisă destul de larg ca să-i poată întrezări pieptul acela impresionant.

— S-ar putea să avem noroc şi s-o mai ţină câteva zile aşa, până la următoarea furtună.

— Ar fi plăcut.

— Hmm. Aş putea face multe treburi pe-aici.

Nu mai purtaseră niciodată o conversaţie convenţională şi politicoasă. Acel schimb de sporovăieli inutile era mai penibil decât fuseseră toate certurile lor, aşa că renunţară amândoi. Într-o tăcere atât de adâncă încât se auzea apa picurând afară de pe streşini, îşi terminară masa şi băură fiecare cea de-a doua ceaşcă de cafea.

Când Rusty se ridică să strângă masa, Cooper

spuse:

— Cred că aspirina mi-a ajutat. Aproape mi-a trecut durerea de cap.

— Mă bucur.

Îşi drese glasul sonor, trebăluind cu cuţitul şi furculiţa pe care le lăsase în farfuria goală.

— Ascultă, pentru aseară, nu… n-am nicio scuză.

Rusty îi zâmbi cu înţelegere.

— Dacă puteam suporta gustul whiskyului ăluia, poate că şi eu m-aş fi îmbătat. Am avut multe momente, de la prăbuşire încoace, când mi-am dorit o evadare de acest gen. Nu e nevoie să-ţi ceri scuze.

Revenind la masă, întinse mâna după farfuria lui. Cooper i-o prinse. Gestul, spre deosebire de toate celelalte fapte ale lui de când se cunoscuseră, era nesigur, ezitant.

— Încerc să-mi cer iertare pentru lucrurile pe care ţi le-am spus.

Privindu-i creştetul capului, unde părul îi creştea în jurul unui vârtej băieţesc, Rusty întrebă încet:

— Ai vorbit serios, Cooper?

Ştia ea ce făcea. Îl invita să facă împreună dragoste. Îl dorea. Nu mai avea niciun sens să se amăgească. O atrăgea cum nu i se mai întâmplase cu niciun bărbat. Şi se părea că atracţia era reciprocă.

N-aveau să rămână cu niciun chip întregi la minte, dacă nu-şi satisfăceau acea arzătoare dorinţă fizică. Puteau răzbi prin iarnă fără a deveni amanţi, dar până-n primăvară aveau să ajungă doi maniaci în delir. Dorinţa lor pasională, oricât de nerezonabilă era, nu mai putea fi reprimată.

O relaţie între ei ar fi fost imposibilă în împrejurări normale. Circumstanţele lor, însă, se aflau cu mult în afara normalului. Pur şi simplu nu era

practic să examineze eventuala compatibilitate între stilurile, politicile sau filosofiile lor de viaţă. Nu contau. Ceea ce conta – şi încă foarte mult – era nevoia omenească fundamentală de intimitate cu sexul opus.

Cooper ridică încet capul.

— Ce-ai zis?

— Te-am întrebat dacă ai vorbit serios – cu tot ce mi-ai spus.

Ochii lui nici nu clipiră.

— Da. Foarte serios.

Era un om de acţiune, nu al vorbelor. Întinse mâinile şi-şi încovoie degetele pe după ceafa ei, trăgându-i capul în jos s-o sărute. Scoase un sunet ca al unui animal sălbatic ospătându-se, în timp ce-şi folosea buzele pentru a le despărţi pe ale ei. Limba lui îi pătrunse în gură, iscoditoare. Rusty o primi cu bucurie.

Cooper se ridică, poticnindu-se dezechilibrat. De astă dată, scaunul se răsturnă de-a binelea. Căzu pe podea cu o bufnitură. Nu observă niciunul dintre ei. Braţele lui îi cuprinseră talia, ale ei gâtul. Îi lipi strâns trupul de al său. De unde ea şi-l arcuia, el şi-l potrivea pe deasupra.

— O, Doamne!

Îşi smulse gura de pe a ei, apăsându-i-o pe gât. Degetele unei mâini îi răvăşeau părul, răsfirându-l şi răsucindu-l printre ele. Se încâlci fără speranţă în strânsoarea lui, adică exact ceea ce dorea. Îi trase capul îndărăt şi o privi în ochi. Chipul lui era încordat de dorinţă.

Rusty îi înfruntă privirea, fără sfială.

— Mai sărută-mă, Cooper.

Gura lui i-o cotropi din nou, fierbinte, flămândă. Îi absorbea respiraţia. În timp ce o săruta, mâna îi cobora spre pantalonii ei. Bâjbâi cu nasturele şi

fermoarul până le descheie. Când mâna se strecură în elasticul chiloţilor, Rusty icni. Crezuse că avea să fie o creştere de senzualitate, o progresie, un preludiu prelungit.

Nu regretă lipsa acestora. Îndrăzneala lui şi nerăbdarea erau afrodisiace la fel de puternice. Îi declanşau înlăuntru, adânc, explozii ale dorinţei. Îşi înclină şoldurile înainte, umplându-i palma cu moliciunea ei.

Cooper murmura trivialităţi excitante în sine, dat fiind că îi transmiteau atât de explicit intensitatea excitaţiei. Ca un cântec de-al lui Rod Stewart, aveau o sexualitate viscerală; nu le puteai auzi, fără să te gândeşti la împerecherea dintre mascul şi femelă.

Se luptă cu prohabul blugilor până când bărbăţia i se eliberă – tare, fierbinte, plină, împungând-o între coapse.

— Îţi simt părul lipit de mine, îi scrâşni el la ureche. E atât de moale.

Eroticul mesaj o slei complet pe Rusty. Se rezemă de marginea mesei, coborându-şi mâinile pe şoldurile lui, în interiorul pantalonilor.

— Te rog, Cooper, acum.

O singură mişcare rapidă şi sigură îl înfipse solid în ea. Rusty ţipă, sub imperiul splendidei plăceri-dureri. Cooper îşi ţinu respiraţia. Rămaseră agăţaţi împreună ca doi supravieţuitori dintr-o catastrofă – ceea ce, de fapt, şi erau – ca şi cum însăşi existenţa lor ar fi depins de a nu se mai desprinde niciodată. Uniunea era esenţială pentru victoria vieţii.

Ar fi fost imposibil de spus cine s-a mişcat primul. Poate că au făcut-o simultan. După acea primă clipă de voluptate pură a totalei posesiuni, Cooper începu să se adâncească şi mai mult. Îşi frecă şoldurile de ale lui Rusty, întinzându-se, extinzând-o, părând să

aibă ţelul de a ajunge până în însuşi nucleul sufletului ei.

Rusty îşi azvârli capul pe spate. El îi săruta la întâmplare gâtul expus, apoi îşi coborî gura peste sâni, deşi încă mai avea pe ea puloverul.

Însă jocurile amoroase nu erau necesare. Nimic nu putea aţâţa mai mult acel foc. Corpul afundat al lui Cooper devenea tot mai dur şi mai încins cu fiecare spasm sălbatic.

După care, nu mai avu încotro.

*

— Eşti o femeie foarte frumoasă.

Rusty îşi privi iubitul, ţinându-şi un braţ îndoit sub cap, iar cu celălalt petrecut peste umărul lui. Avea o poziţie provocatoare. Aşa o dorea. N-o deranja că sânii îi stăteau complet dezvăluiţi, ca o invitaţie depravată. Dorea să şi-i arate, pentru încântarea lui. Îi plăcea să-i vadă ochii aprinzându-se ca doi tăciuni de fiecare dată când le priveau vârfurile ascuţite.

Poate Cooper avusese tot timpul dreptate. Manifestase o vizibilă lipsă de pudoare, de când îl cunoscuse. Poate că fusese intenţionat seducătoare, fiindcă îl dorise de la bun început. Dorise acel... acel epilog languros al acuplării care o lăsase secătuită.

— Mă găseşti frumoasă? întrebă ea ştrengăreşte, plimbându-şi degetele prin părul lui şi zâmbind ca pisica imediat după ce-a mâncat smântâna.

— Ştii bine că da.

— Nu e cazul să te înfurii aşa.

Degetele lui îi coborâră pe şanţul dintre coaste, până la ombilic.

— Totuşi, am motive destule. N-am vrut să

cedez farmecelor tale. Am pierdut lupta cu propria mea dorinţă.

— Mă bucur.

Săltă capul şi-l sărută uşor pe gură.

Cooper îi mângâie abdomenul cu degetele.

— Pentru moment, mă bucur şi eu.

Rusty nu voia să fie restrânşi de limite temporale.

— De ce „pentru moment”?

Nu le luase mult timp să se dezbrace şi să-şi întindă culcuşul în faţa focului. Lungită pe grămada de blănuri, goală, cu părul ca o claie dezordonată de bucle roşcate, cu buzele trandafirii şi umede după sărutările nenumărate, ochii adumbriţi de sex, Rusty arăta ca prada în bătălie a vreunui cuceritor vandal. Cooper nu devenea niciodată poetic – şi, cu siguranţă, nu imediat după amor. Acest gând îi aduse un zâmbet involuntar pe buze.

Îi privi trupul ispititor.

— N-are importanţă.

— Spune-mi.

— E ceva în legătură cu tine, cu mine şi cu cine suntem. Dar zău că nu vreau să vorbesc acum despre asta.

Îşi înclină capul, sărutându-i cârlionţii roşcovani dintre coapse. Erau umezi. Aveau mirosul şi gustul lui însuşi şi-şi simţi trupul răspunzând. Geamătul ei scăzut acţionă la fel de sigur ca mângâierea unui pumn în mănuşă de catifea peste sexul ce i se înălţa. Oftă cu voluptate.

— Ştiai că eşti foarte mică? îi şopti în delta scărmănată. Coapsele ei se relaxară, desfăcându-se. Cooper îşi strecură degetele în ea.

— Aşa sunt?

— Da.

— N-am prea multă experienţă.

O privi cu îndoială, dar faţa ei era nevinovată. Întrebă brusc;

— Câţi?

— Ce nedelicateţe!

— Câţi?

Rusty stătu în cumpănă dacă să-i spună sau nu. În cele din urmă, cu ochii evazivi, răspunse calmă:

— Mai puţini decât degetele de la o mână.

— Pe an?

— În total.

Cooper o privi, căutându-i în ochi vreo urmă de duplicitate. Dumnezeule, cât mai dorea s-o creadă, dar nu putea! Mângâierea lui sfredelitoare îi spunea lucrul pe care mintea nu era gata să-l accepte, cel pe care ar fi trebuit să-l ştie din momentul când o penetrase, dar nu putea să-l împace cu imaginea pe care şi-o formase despre ea.

— Mai puţin de cinci?

— Da.

— Mai puţin de trei?

Rusty privi în altă parte.

— Doar unul?

Dădu din cap. Inima lui execută un ciudat dans mărunt, emoţia ce-l năpădi dându-i senzaţia că era fericire. Dar cunoscuse atât de puţină, încât nu putea fi sigur.

— Şi n-ai locuit împreună cu el, nu-i aşa, Rusty?

— Nu.

Îşi aruncă într-o parte capul, muşcându-şi buzele sub efectul mângâierilor indolente ale degetului său mare. Papila bătătorită a acestuia era înzestrată cu un fler intuitiv şi magic care omagia trupul de femeie.

— De ce?

— Tatăl şi fratele meu n-ar fi fost de acord.

— Tot ceea ce faci trebuie să aibă aprobarea tatălui tău?

— Da… Nu… Eu… eu… Cooper, te rog, opreşte, gâfâi ea sufocată. Nu pot gândi când îmi faci asta.

— Atunci, nu gândi.

— Dar nu vreau să… să, ştii… o, te rog… nu…

*

După ce ultima rază de lumină pâlpâitoare se stinse în sfârşit, deschise ochii, pentru a-i întâlni surâsul tachinător.

— N-a fost rău, aşa-i?

Descoperi că îi mai rămăsese exact atâta energie cât să-i răspundă la zâmbet şi să întindă mâna, atingându-i mustaţa cu degetele.

— N-am vrut s-o facem atât de curând. Voiam să mă mai uit puţin la tine.

— Cred că asta pune capăt discuţiei despre tine şi tatăl tău.

Rusty se încruntă.

— E o situaţie foarte complexă, Cooper. A fost distrus la moartea lui Jeff. Şi eu la fel. Jeff era…

Căută un cuvânt atotcuprinzător.

— Era minunat. Putea face orice.

Cooper fi frecă buzele cu mustaţa.

— Nu orice, spuse el misterios. Nu putea…

Se aplecă şi şopti ceea ce n-ar fi putut Jeff să-l facă, folosind un termen de stradă care o făcu pe Rusty să roşească până la rădăcina părului. Roşise, însă, de plăcere, nu ofensată.

— Deci, vezi? N-ai niciun motiv să te simţi inferioară fratelui tău.

Înainte ca Rusty să poată dezvolta subiectul, îi pecetlui buzele cu un sărut devorator, excitant.

— Acum, ce era cu uitatul ăla la mine?

Respiraţia nu-i mai ajungea. Trase adânc, prelung, aer în piept, înainte de a-i răspunde:

— Încă nu te-am privit după pofta inimii.

Ochii ei, strălucind viu ca două monede de aramă, îi cutreierară pieptul. Ridică mâna să-l atingă, privindu-l ca pentru a-i cere permisiunea, după care îşi puse degetele pe părul lui sârmos.

— Haide, laşo. Nu muşc.

Privirea pe care i-o aruncă Rusty era de o elocventă senzualitate. Cooper râse:

— *Touché.* Muşc. Dar nu tot timpul.

Se aplecă, şoptindu-i:

— Numai când sunt îngropat în cea mai dulce mătase pe care am găsit-o vreodată între două coapse.

În timp ce-l explora, el îi ronţăi uşurel urechea, muşcând-o apoi drăgăstos de gât. Când degetele ei îi fulgerară peste sfârc, trase aer printre dinţi. Rusty îşi retrase repede mâna. Cooper i-o prinse din nou şi şi-o apăsă la loc pe piept.

— N-a fost nici alarmant, nici dureros, explică el cu glas gros, aspru. Parcă ai cupla două fire neizolate. Nu eram pregătit pentru şoc. Mai fă. Cât vrei.

Făcu. Şi făcu. Şi continuă să se joace cu el până când respiraţia îi deveni întretăiată.

— Mai are nevoie şi altceva de atenţiile tale, dar mai bine nu, spuse el, oprindu-i mâna din lunecarea în jos. Mai ales dacă vrem ca pe-asta s-o luăm încet şi uşurel.

— Lasă-mă să te-ating.

Împotriva unei cereri atât de adânc şoptite, nu mai avu pic de voinţă. Închise ochii strâns, suportându-i mângâierile curioase până nu mai fu în stare. Atunci, îi ridică mâna de pe trupul lui şi-i satisfăcu pe amândoi

cu un sărut fierbinte.

— E rândul meu.

Unul dintre braţele lui Rusty încă mai stătea îndoit sub cap. Sânii i se înălţau pe piept, ca două cupole perfecte încununate cu creste delicate, roz. Îi acoperii pe amândoi cu câte o mână şi strânse

— E prea tare? întrebă el, ca răspuns la schimbarea de expresie a lui Rusty.

— E prea minunat, oftă ea.

— În noaptea aia când te-am sărutat… aici… îi atinse Cooper moliciunea arcuită a sânului.

— Da?

— Am vrut anume să-ţi las semnul.

Ochii ei somnoroşi se deschiseră larg.

— Ai vrut? De ce?

— Fiindcă-s rău, de-aia.

— Ba nu eşti. Vrei doar ca toată lumea să te creadă rău.

— Şi reuşesc, nu?

Rusty zâmbi.

— Câteodată. Câteodată, te-am crezut rău de tot. Alteori, ştiam că simţeai multă durere şi că răutăţile deliberate erau singurul tău mod de a o înfrunta. Cred că totul datează din zilele tale ca prizonier de război.

— Poate.

— Cooper?

— Hmm?

— Mai fă-mi un semn, dacă vrei.

Ochii lui săgetară spre ai ei. Apoi, trecu deasupra şi îi sărută pe îndelete gura, în timp ce cu mâinile continua s-o maseze pe sâni. Îi frecă buzele umede şi umflate cu mustaţa, înainte de a şi-o trece peste gâtul ei, muşcând-o uşor, cu dinţii. Îşi croi drum de sărutări peste claviculă, în josul pieptului, până

ajunse la curbura de sus a sânului.

— Răspund pentru vânătăile tale de pe fund. Apoi, de semnul patimii. Cred că, într-un mod primitiv, voiam să te stigmatizez ca aparţinându-mi. Acum nu mai e nevoie să-ţi las semne, mai spuse, plimbându-şi gingaş buzele peste pielea ei. Îmi aparţii. Pentru un scurt timp, oricum.

Rusty vru să se agaţe de cuvintele pe care le alesese, spunându-i că avea să-i aparţină pentru cât de mult timp o dorea, dar buzele lui lacome îi goliră mintea de toate frazele corecte. Îi sărută fiecare centimetru de piele a sânilor, evitând sfârcurile. Apoi, le linse complet şi dintr-o dată, ca un copil lacom cu un cornet de îngheţată ce se topeşte prea repede. Când nu se crezu în stare să mai suporte, Rusty îl apucă de păr şi-i trase gura direct deasupra unuia dintre piscurile rigide şi chinuite de dor.

Limba lui prinse să-i fulgere pe deasupra, uşor, agil, până când Rusty începu să azvârle din cap într-o parte şi-n alta. O gâdilă şi o sâcâia cu mustaţa. Când îi cuprinse sfârcul între buze şi-l înconjură cu apăsarea opărită, absorbantă, a gurii, Rusty îi ţipă sonor numele.

— O, ce dulce eşti, îşi mişcă el capul dintr-o parte a trupului ei în cealaltă. Gura îi era devoratoare, dar tandră.

— Cooper?

— Mmm?

— Cooper?

— Mmm?

— *Cooper?* îşi arcui ea degetele pe după urechile lui, ridicându-i capul în dreptul feţei sale. De ce-ai făcut-o?

— De ce-am făcut ce?

Evita s-o privească, fixând un loc de deasupra creştetului ei.

— Ştii tu ce, îşi umezi Rusty buzele, neliniştită. De ce te-ai… retras… înainte…?

Era tematoare şi dezamăgită, la fel ca adineauri când, în ultima fracţiune de secundă posibilă, îi răpise supremul extaz, acela de a îl simţi slobozindu-se în trupul ei.

Cooper rămase absolut nemişcat. Un moment, Rusty se temu că-l supărase şi avea să plece de pe culcuş. După câteva clipe lungi, încordate, îşi forţă ochii să revină spre ai ei.

— Cred că ţi se cuvine o explicaţie.

Ea nu spuse nimic. Cooper îi rosti numele, cu un oftat.

— S-ar putea să rămânem mult timp aici. Nu cred că vreunul dintre noi vrea sau are nevoie de încă o gură de hrănit.

— Un copil?

Glasul îi era pierit de uimire. Cochetând cu ideea de a avea un copil, n-o găsi deloc respingătoare. Ba chiar buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

— Nu m-am gândit la asta.

— Ei bine, eu da. Amândoi suntem adulţi, tineri, sănătoşi. Ştiu că nu foloseşti contraceptive, deoarece cunosc toate obiectele pe care le-am adus cu noi în cabana asta. Am dreptate?

— Da, răspunse ea timidă, ca un copil mărturisind o mică scăpare.

— N-am împachetat nimic ca să iau cu mine la cabana vânătorească.

— Dar probabil nici măcar nu se va întâmpla.

— Nu putem fi siguri. Nu vreau să risc. Aşa că…

— Dar dacă e cazul, îl întrerupse ea surescitată, am fi găsiţi înainte de a se naşte copilul.

— Poate, dar…

— Şi chiar dacă nu suntem găsiţi, eu aş fi cea

răspunzătoare cu hrănirea lui.

Acea discuţie despre un copil îi crease lui Cooper un gol în stomac. Gura i se strânsese în familiara linie fermă şi aspră. Acum se îmblânzi când văzu cât de candidă era Rusty. Aproape naivă.

— Tocmai asta e, spuse el răguşit, apropiindu-şi gura de sânii ei. Nu suport gândul de a te mai împărţi cu altcineva.

— Dar…

— Scuză-mă. Aşa e dat să fie.

Vru să protesteze, continuând discuţia. Însă Cooper îşi folosi mâinile, buzele şi limba cu un talent atât de lasciv, încât amândoi se dizolvară într-un orgasm reciproc, simultan, înainte ca Rusty să-şi dea seama că din nou se retrăsese din ea tocmai la timp.

Se saturau atât de bine unul pe altul cu sexul, încât nu mai simţeau foamea, frigul sau oboseala. Au făcut dragoste toată ziua, până spre noapte. În sfârşit, epuizaţi, s-au înfăşurat cu blănurile şi unul cu celălalt, şi au adormit.

Numai răpăitul neaşteptat al unei elice de elicopter le-ar fi putut tulbura visele.

Capitolul 10

Avea să piardă elicopterul. O ştia. Întotdeauna îl pierdea. Dar continua totuşi să alerge. Şi pe-asta o făcea întotdeauna. Frunzişul junglei îi tăia calea. Îşi croia drum prin el cu ghearele, spre luminiş. Fugea atât de tare încât parcă-i luaseră plămânii foc. Îşi auzea respiraţia asurzitoare în propriile-i urechi.

Dar, totuşi, putea auzi şi elicea elicopterului rotindu-se. Aproape. Atât de aproape. Zgomotoasă.

De data asta trebuie să ajung, ţipă în sinea lui. Trebuie să ajung, sau iarăşi voi fi capturat.

Însă ştia că n-avea să ajungă, deşi fugea în continuare. Fugea. Fugea...

Ca de obicei, după coşmar, Cooper se ridică în capul oaselor, cu pieptul palpitându-i de efort, scăldat în sudoare. Dumnezeule, de data asta fusese adevărat. Vacarmul palelor de elicopter păruse...

Deodată, îşi dădu seama că auzea în continuare elicopterul. Era treaz? Da, se trezise. Rusty zăcea alături, dormind liniştită. Nu se afla în Nam; era în Canada. Şi, pe toţi sfinţii, auzea un elicopter!

Sări în picioare şi traversă în goană podeaua rece a cabanei. Din ziua când rataseră avionul de recunoaştere, pistolul cu rachete rămăsese pe un raft, lângă uşă. Îl înhăţă în drum spre ieşire. Când se repezi peste verandă şi sări la pământ, era încă gol, dar cu pistolul de semnalizare ţinut strâns în mâna dreaptă.

Punându-şi-o pe stânga streaşină la ochi, scrută cerul. Soarele strălucea, la acelaşi nivel cu vârfurile copacilor. Ochii i se înlăcrimară de atâta lumină. Nu vedea nimic. Avea numai şase rachete. Nu trebuia să le consume fără rost. Fiecare conta. Dar continua să audă elicopterul. Aşa că se lăsă în voia impulsului şi trase două semnale direct în sus.

— Cooper, e un...

— Un elicopter.

Rusty se repezi pe verandă şi-i aruncă o pereche de blugi. Când se trezise, mai întâi ştiind intuitiv că iubitul ei nu mai zăcea alături, apoi auzind sunetul elicopterului, îşi trăsese în mare grabă pantalonii zdrenţuiţi şi puloverul voluminos. Acum îşi umbri şi ea ochii, cercetând cerul în toate direcţiile.

— Probabil c-a văzut rachetele, ţipă surescitat Cooper. Se întoarce.

— Nu-l văd. De unde ştii?

— După sunet.

Aşa se părea. În câteva secunde, aparatul trecu peste coroanele copacilor, dând ocol pe deasupra cabanei. Cooper şi Rusty începură să dea din braţe şi să strige, deşi era evident că fuseseră văzuţi de cei doi oameni din elicopter. Le distingeau chiar şi zâmbetele largi prin geamul carlingii.

— Ne văd! O, Cooper, Cooper!

Rusty se aruncă la pieptul lui. Cooper o cuprinse într-o feroce îmbrăţişare şi, ridicând-o de pe picioare, o învârti.

— Am reuşit, iubito, am reuşit!

Poiana din jurul cabanei era destul de largă pentru ca elicopterul să aibă loc. Aterizează. Ţinându-se de mână, Rusty şi Cooper alergară spre el. Nu-i mai păsa de junghiurile din picior. Pilotul de pe locul din dreapta îşi desfăcu centura şi coborî. Aplecându-se pe sub palele elicii, fugi în calea lor.

— Duduia Carlson, don’şoară?

Accentul său sudist era gros ca siropul de porumb. Rusty dădu din cap, dintr-o dată timidă şi amuţită. Se agăţă cu sfială de braţul lui Cooper.

— Cooper Landry, se prezentă el, întinzându-i mâna pilotului şi prinzând-o pe a acestuia într-o strânsoare puternică. Al dracu’ de tare ne mai bucurăm să vă vedem, băieţi.

— Şi noi ne cam bucurăm că v-am găsit. Tatăl don’şoarei Carlson ne-a angajat s-o căutăm. Nu i-a convenit cum făceau treaba autorităţile.

— E tipic pentru tata, strigă Rusty, peste duduitul elicii.

— Sunteţi singurii care scăpărăţi?

Dădură din cap, cu gravitate.

— Ei, dacă nu mai vreţi să pierdeţi vremea pe aici, ia haidem să vă ducem acas’. Tatăl dumitale o să se bucure mai mult ca sigur să vă vadă.

Menţionându-l pe tatăl tinerei, volubilul pilot îi aruncă lui Cooper o privire îngrijorată, observându-i blugii descheiaţi. Era evident că fuseseră traşi în grabă şi că omul nu mai avea nimic pe dedesubt. Rusty prezenta aspectul răvăşit şi nedormit al unei femei care a făcut dragoste toată noaptea. Pilotul deduse situaţia destul de rapid; nu era nevoie să i-o silabisească nimeni.

Reveniră la cabană doar atât cât să se îmbrace ca lumea. Cooper luă puşca scumpă de vânătoare. În rest, plecară cu mâinile goale. Când ieşi pentru ultima oară pe uşă, Rusty aruncă o privire nostalgică peste umăr. Iniţial, dispreţuise acea cabană. Acum, când o părăsea, simţea o undă de tristeţe.

Cooper nu părea să-i împărtăşească sentimentele. El şi pilotul râdeau şi glumeau, descoperind că erau veterani ai aceluiaşi război şi luptaseră în perioade suprapuse. Rusty fu nevoită să alerge pentru a-i prinde. Când ajunse, Cooper o cuprinse cu braţul pe după umeri, zâmbindu-i. Cu asta, totul era perfect. Sau, cel puţin, acceptabil.

— Io-s Mike, îi informă pilotul, ajutându-i să se aşeze pe scaune. Iar el îi frate-meu geamăn Pat.

Celălalt îi salută.

— Pat şi Mike? strigă Cooper. Glumiţi, se vede.

Acest lucru păru hilar de caraghios şi toţi trei râseră necontrolat, în timp ce elicopterul se ridica de la sol, trecând peste vârfurile copacilor înainte de a lua altitudine.

— Locul prăbuşirii a fost găsit de un avion de recunoaştere, acu’ câteva zile, le strigă Mike, arătând

în jos cu degetul.

Rusty privi panorama. Fu surprinsă că străbătuseră o asemenea distanţă pe jos, mai ales cu Cooper târând-o pe un travois improvizat. Niciodată n-ar fi supravieţuit, fără el. Dacă murea în catastrofă? Cutremurându-se la acest gând, îşi rezemă capul pe umărul lui. El o cuprinse cu braţul strângând-o. Mâna ei i se arcui pe interiorul coapsei, într-un subconştient gest de încredere.

— Ceilalţi cinci au murit la impactul cu solul, le spuse Cooper piloţilor. Rusty şi cu mine stăteam pe ultimul rând. Cred că de-asta am scăpat cu viaţă.

— Când s-a aflat că avionul nu arsese, nu nimic, domnu' Carlson a insistat să se caute supravieţuitori, spuse Mike. Ne-a angajat pe mine şi pe frate-meu, din Atlanta. Suntem specializaţi în misiuni de salvare.

Rezemându-şi cotul pe spătarul fotoliului întoarse capul să-i întrebe:

— Cum s-a întâmplat să ajungeţi la cabană?

Cooper şi Rusty schimbară o privire tulburată.

— Povestea asta o păstrăm ca s-o spunem numai o dată, răspunse Cooper.

Mike dădu din cap:

— Transmit prin radio că v-am salvat. Multă lume vă caută. A fost o vreme de tot căcatu'. Scuzaţi, don'şoară Carlson.

— Nu face nimic.

— Am stat la sol până ieri, când s-a înseninat. N-am văzut nimic. Pe urmă, azi dimineaţă am luat-o iarăşi din zori.

— Unde ne duceţi? întrebă Cooper.

— La Yellowknife.

— Tatăl meu e acolo?

Mike clătină din cap.

— E-n Los Angeles. Cred c-o să vă tragă acolo

până nu se-nserează.

Asta era o veste bună pentru Rusty. Nu putea spune de ce, dar îi fusese groază să fie nevoită a-i relata amănunţit tatălui ei calvarul prin care trecuse. Ştiind că nu trebuia să-l întâlnească imediat, se simţea mai uşurată – poate datorită celor întâmplate în timpul nopţii. Nu avusese timp să analizeze situaţia. Dorea să savureze experienţele pe care le trăise cu Cooper.

Salvarea lor fusese o intruziune. Se bucurase, desigur. Totuşi, voia să rămână singură cu gândurile ei. Singura persoană de care accepta să fie distrasă era Cooper. La acest gând, nefireasca sfială o cuprinse din nou şi se cuibări lângă el.

Păru să-i citească gândurile. Îi ridică faţa spre el, privind-o atent. Aplecându-se, o sărută apăsat pe buze, după care îi strânse capul la piept. Îi adună blând părul în pumn. Atitudinea lui era atât protectoare, cât şi posesivă.

Rămaseră în această poziţie pe tot parcursul drumului. Niciunul dintre piloţi nu mai încercă să lege vreo conversaţie, respectându-le nevoia de discreţie. Întrebările pertinente mai puteau aştepta.

— Aţi stârnit mare vâlvă, îi privi Mike peste umăr, arătând cu capul spre pământ, în timp ce se apropiau de aeroport, care era mic în comparaţie cu aerogările metropolitane, dar destul de spaţios pentru a permite manevrele avioanelor cu reacţie.

Rusty şi Cooper văzură că aeroportul de jos forfotea de oameni. Mulţimea adunată nu manifesta niciun respect faţă de zonele cu acces interzis ale pistei. Maşinile marcate drept care de reportaj ale posturilor de televiziune stăteau parcate la rând. În zona izolată a Teritoriilor de Nord-Vest, aproape că nu se mai auzise de un asemenea eveniment mass-media.

Cooper bombăni un blestem.

— Cine dracu-i vinovat de porcăria asta?

— Prăbuşirea avionului a făcut senzaţie, îi răspunse Mike, cu un zâmbet de scuză. Sunteţi singurii supravieţuitori. Socot că toată lumea vrea s-audă tot ce-aveţi de spus pe chestia în cauză.

În momentul când Pat puse aparatul pe sol, gloata de reporteri năvăli spre barierele provizorii. Poliţiştii avură mult de furcă să-i ţină pe loc. Câţiva oameni cu aspect oficial o luară la fugă înainte. Palele ce se roteau ale elicopterului le lipeau costumele de trupuri şi le fâlfâiau cravatele în faţă. În sfârşit, motorul se opri.

Mike sări pe asfalt, ajutând-o apoi pe Rusty să coboare. Ea se feri timidă lângă aparat, până apăru şi Cooper lângă ea. Apoi, după ce le mulţumiră din suflet celor doi piloţi gemeni, o luară din loc Se ţineau strâns de mână.

Cei care-i întâmpinară erau reprezentanţi ai Comisiei de Securitate Aeriană din Canada şi ai Comisiei de Siguranţă a Transporturilor Naţionale. Agenţia din S.U.A. Fusese invitată să investigheze accidentul, din moment ce toţi pasagerii implicaţi erau americani.

Funcţionarii le urară cu deferenţă lui Cooper şi lui Rusty bun-venit înapoi în civilizaţie şi-i conduseră pe lângă zidul agitat şi urlător de reporteri, al căror comportament era oricum, numai civilizat nu. Îi bombardau cu întrebări rapide ca gloanţele de mitralieră.

Cei doi supravieţuitori buimăciţi fură escortaţi printr-o intrare de serviciu a clădirii, pe un coridor, până într-o suită de birouri private care li se puseseră la dispoziţie.

— L-am anunţat pe tatăl dumneavoastră,

domnişoară Carlson.

— Vă mulţumesc foarte mult.

— A fost fericit să audă că sunteţi bine, o informă zâmbitor funcţionarul. Domnule Landry, despre dumneavoastră putem anunţa pe cineva?

— Nu.

Rusty se întorsese spre el, curioasă să-i audă răspunsul. Niciodată nu menţionase vreo familie, deci bănuia că nu avea niciuna. I se părea îngrozitor de trist că pe Cooper nu-l aştepta nimeni la întoarcere. Simţea nevoia să întindă mâna şi să i-o pună compătimitoare pe obraz. Oficialităţile însă se îmbulzeau în jurul lor.

Un funcţionar păşi înainte.

— Înţeleg că aţi fost singurii doi supravieţuitori ai catastrofei.

— Da. Ceilalţi au murit pe loc.

— Le-am anunţat rudele. Unele se află afară. Vor să discute cu dumneavoastră.

Faţa lui Rusty se albi la fel ca falangele degetelor, care încă mai stăteau înlănţuite cu ale lui Cooper.

— Dar mai putem aştepta, adăugă grăbit omul, observându-i deznădejdea. Ne puteţi da vreun indiciu cu privire la cauza prăbuşirii?

— Nu-s pilot, replică scurt Cooper. Furtuna a contribuit, sunt convins. Piloţii au făcut tot posibilul.

— Deci, nu i-aţi învinui pe ei? îl îndemnă funcţionarul.

— Pot primi un pahar cu apă, vă rog? ceru încet Rusty.

— Şi ceva de mâncare, spuse Cooper, pe acelaşi ton sacadat. Azi dimineaţă n-am mâncat nimic. Nici măcar cafeaua nu ne-am băut-o.

— Sigur, imediat.

Cineva fu expediat să le comande un mic dejun.

— Şi ar fi cazul să chemaţi autorităţile adecvate. Am de anunţat moartea a doi oameni.

— Care doi oameni?

— Cei pe care i-am ucis eu.

Toţi încremeniră. Cooper reuşise să le capteze atenţia exclusivă.

— Sunt sigur că trebuie să înştiinţăm pe cineva. Dar mai întâi, ce se-aude cu cafeaua aia?

În glasul lui Cooper se simţea autoritatea şi nerăbdarea. Modul cum îi electriza aproape pe toţi să treacă la acţiune era aproape amuzant. În următoarea oră, oficialităţile se agitară în jurul lor ca nişte găini decapitate.

Li se aduseră două porţii enorme de biftec cu ochiuri. Din tot ce se afla pe tavă, pe Rusty o bucură cel mai mult sucul proaspăt de portocale. Nu se mai sătura de el. În timp ce mâncau, răspundeau la serii nesfârşite de întrebări. Pat şi Mike au fost aduşi să confirme amplasamentul cabanei faţă de locul prăbuşirii. Cât timp condiţiile meteo încă mai erau favorabile, au fost trimise echipe să cerceteze epava şi să exhumeze cadavrele pe care le îngropase Cooper.

În mijlocul haosului, un receptor de telefon fu îndesat în mâna lui Rusty, iar glasul tatălui ei îi bubui în ureche:

— Rusty, slavă Domnului! Eşti bine?

Ochii i se umplură de lacrimi. Un moment, nu putu vorbi.

— Sunt bine. Bine. Mă simt mult mai bine cu piciorul.

— Piciorul! Ce-ai păţit la picior? Nimeni nu mi-a spus nimic despre niciun picior.

Îi explică atât de bine cât putea, în fraze scurte disparate.

— Dar acum e bine, serios.

— Nu te cred pe cuvânt. Să nu-ţi faci nicio grijă, îi spuse el. Rezolv totul de-aici. Diseară vei fi adusă la Los Angeles şi te-aştept la aeroport. E un miracol că ai supravieţuit.

Aruncându-i o privire spre Cooper, Rusty spuse încet:

— Da, un miracol.

Pe la amiază, au fost duşi vis-à-vis la un motel în care să facă duş şi să-şi schimbe hainele cu cele oferite de guvernul canadian.

La uşa camerei, Rusty se desprinse de braţul lui Cooper, fără tragere de inimă. Nu suporta să-l piardă din ochi. Se simţea înstrăinată, singură. Nimic din tot ce se întâmpla nu părea real. Toţi şi toate înotau prin faţa ei ca nişte chipuri distorsionate, într-un vis. Îi era greu să potrivească ideile şi cuvintele. Totul era ciudat – cu excepţia lui Cooper. Cooper era singura ei realitate.

Nici el nu părea mai mulţumit decât ea cu aranjamentele făcute, dar n-ar fi fost prea potrivit să ocupe aceeaşi cameră de motel. O strânse de mână, spunând:

— Sunt alături.

O privi intrând în cameră, închizând şi încuind uşa, înainte de a trece şi el într-a lui. Odată intrat, se trânti în singurul fotoliu, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— Şi-acum? întrebă el spre cei patru pereţi.

Numai de-ar mai fi rezistat încă o singură noapte. Numai de nu i-ar fi pus întrebarea aceea ieri dimineaţă, după micul dejun. Dacă n-ar fi fost, din capul locului, atât de atrăgătoare. Dacă n-ar fi călătorit cu acelaşi avion. Dacă nu se prăbuşeau. Dacă mai supravieţuia şi altcineva şi n-ar fi fost singuri.

Putea găsi mii de „dacă” -uri, iar concluzia rămânea mereu aceea că, ieri, făcuseră dragoste toată

ziua şi toată noaptea până-n zori.

N-o regreta – nici măcar o singură secundă.

Nu ştia, însă, cum naiba avea să procedeze de-acum încolo. Pe bună dreptate, ar fi trebuit să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi să ignore strălucirea din ochii ei care confirma pasiunea reciprocă. Dar tocmai asta era: nu putea să nu-i ia în seamă privirile care-l topeau.

Şi nici să-i desconsidere nesimţitor dependenţa de el nu putea. Regulile pe care le stabiliseră în cabană mai erau valabile în continuare. Rusty încă nu se aclimatizase. Era temătoare.

Abia supravieţuise dintr-o traumă. N-o putea supune atât de curând încă uneia. Ea nu era dură ca el; trebuia să fie tratată cu delicateţe şi tact. După brutalităţile la care o supusese, Cooper considera că merita măcar atâta consideraţie.

Evident, era împăcat cu necesitatea de a-i întoarce spatele. Îşi dorea ca ea să i-l întoarcă lui mai întâi. Asta l-ar fi uşurat de responsabilitatea de a o răni.

Dar, fir-ar să fie, Rusty nici n-avea de gând. Iar el nu putea. Nu încă. Nu înainte de a fi fost absolut necesar să se despartă. Până atunci, deşi ştia că era o nebunie, trebuia să fie mai departe Lancelot-ul ei, protectorul şi amantul ei.

Dumnezeule, cât îi mai plăcea acest rol!

Cu atât mai rău că era temporar.

*

Duşul fierbinte era minunat şi o ajută să se învioreze fizic şi mental. Îşi frecă de două ori părul cu şampon şi şi-l clăti până ajunse să scârţâie. Când ieşi din cadă, se simţea aproape normal.

Dar nici vorbă să fie aşa. În mod normal, n-ar fi observat cât de moi erau prosoapele motelului. Prosoapele moi ar fi fost pentru ea un lucru de la sine înţeles. Şi se schimbase şi în alte privinţe.

Când îşi ridică piciorul pe marginea căzii să şi-l şteargă, observă cicatricea urâtă şi în zig-zag care străbătea gamba. Mai avea şi alte cicatrici. Adânci. Îi erau întipărite în suflet, de neşters. Rusty Carlson n-avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Hainele pe care le primise erau ieftine şi cu câteva măsuri mai mari, dar o făceau să se simtă din nou umană şi feminină. Pantofii i se potriveau, însă şi-i simţea ciudat, neobişnuit de uşori, în picioare. Era pentru prima oară, după câteva săptămâni, că purta şi altceva decât cizme de drumeţie. Aproape o săptămână la cabană, aproape două de la prăbuşire.

Două săptămâni? Numai atât durase?

Când ieşi din camera de motel, Cooper o aştepta în faţa uşii. Făcuse duş şi se bărbierise. Părul îi era încă umed şi pieptănat cu grijă. Hainele noi păreau nelalocul lor pe trupul lui osos.

Se apropiară unul de altul, prudenţi, timizi, aproape într-o atitudine de scuză. Ochii li se întâlniră, într-o scânteiere de familiaritate. Şi încă de ceva.

— Eşti altfel, şopti Rusty.

Cooper clătină din cap:

— Ba nu sunt. S-ar putea să arăt altfel, dar nu m-am schimbat.

O luă de mână şi o trase într-o parte, aruncându-le oamenilor ce alergaseră să se adune în jurul lor o privire gen „ia căraţi-vă”. Se retraseră unde nu puteau fi auziţi. Cooper spuse:

— În toată zăpăceala asta, n-am avut timp să-ţi spun ceva.

Curat şi mirosind a săpun şi a cremă de ras, cu

gura emanând parfumul proaspăt de mentă, era foarte atrăgător. Ochii lui Rusty se plimbau flămânzi peste el, incapabili să se deprindă cu acest nou Cooper.

— Ce?

Se aplecă spre ea:

— Mi-a plăcut să-ţi simt limba mişcându-se peste buricul meu.

Rusty inspiră scurt, surprinsă. Ochii ei săgetară spre grupul adunat la o distanţă discretă. Cu toţii îi priveau curioşi.

— Eşti scandalos.

— Şi mă doare-n cot, se apropie el şi mai mult. Ia hai să le dăm un subiect de speculaţii.

Îi cuprinse gâtul cu mâna şi-şi apăsă degetul mare sub bărbia ei, ridicându-i-o.

Apoi, o sărută fără menajamente. Lua tot ce dorea şi dăruia mai mult decât ar fi îndrăznit Rusty să-i ceară. Nici grăbit nu era. Limba lui îi sonda gura încet şi delicios, într-un ritm pur sexual.

Când în sfârşit se retrase, mârâi:

— Vreau să te sărut aşa peste tot, dar – aruncă o privire în direcţia observatorilor uluiţi – asta va mai avea de aşteptat.

Au fost duşi înapoi la aeroport, însă Rusty n-a mai ţinut minte cum ieşise din hotel. Sărutul lui Cooper o vrăjise.

*

Orele după-amiezei se prelungeau interminabil. Li s-a mai adus un rând de mâncare. Rusty a comandat o salată enormă. Murea după legumele reci, proaspete şi înviorătoare, dar a constatat că nu putea mânca decât jumătate.

Lipsa poftei de mâncare se datora parţial

micului dejun pe care-l luase cu doar vreo câteva ceasuri în urmă, însă mai mult neliniştii faţă de interogatoriul căruia îi erau supuşi ea şi Cooper cu privire la moartea lui Quinn şi Reuben Gawrylow.

Un grefier de la tribunal a fost trimis să consemneze declaraţia lui Cooper. Acesta a povestit cum îi cunoscuseră pe cei doi, fuseseră găzduiţi de aceştia, li se promisese salvarea, după care au fost atacaţi.

— Ne erau vieţile în pericol, spuse el. N-am avut de ales. Am acţionat în legitimă apărare.

Rusty urmări reacţiile poliţiştilor, văzând că nu erau convinşi. Murmurau între ei şi tot aruncau priviri suspicioase spre Cooper. Au început să-l întrebe despre stagiul în Vietnam, aducând în discuţie faptul că fusese P.O.W. I-au cerut să relateze evenimentele care duseseră la evadarea lui din lagărul de prizonieri. Cooper refuză, spunând că nu aveau nicio legătură cu cazul de faţă.

— Dar aţi fost silit să… să…

— Omor? întrebă el, cu nemiloasă candoare. Da. Am omorât mulţi, în timp ce ieşeam de-acolo. Şi aş mai face-o.

Un schimb de priviri cu subînţeles. Cineva tuşi jenat.

— Cooper omite un aspect vital, interveni brusc Rusty.

Toţi ochii din încăpere se întoarseră spre ea.

— Rusty, nu, încercă el s-o oprească, sfredelind-o cu privirea, într-o rugăminte tacită de prudenţă şi discreţie. Nu e necesar.

Rusty îl privi cu drag.

— Ba este. Încerci să mă cruţi. Îţi sunt recunoscătoare. Dar nu-i pot lăsa să creadă că i-ai omorât pe oamenii ăia doi fără un motiv serios.

Se răsuci spre cei care-i ascultau.

— Cei doi Gawrylow intenţionau să-l ucidă pe Cooper şi… şi pe mine să mă reţină la ei.

Pe chipurile din jurul mesei unde erau aşezaţi Rusty şi Cooper se ivi o expresie şocată.

— De unde ştiţi, domnişoară Cooper?

— Ştie şi gata, e bine? Pe mine mă puteţi suspecta că mint, dar faţă de ea n-aveţi niciun motiv.

Rusty îl temperă, punându-i o mână pe braţ:

— Cel mai vârstnic, Quinn, m-a atacat.

Într-un limbaj simplu, le povesti tot ce-i făcuse Gawrylow în dimineaţa aceea, în cabană.

— Încă mai aveam piciorul grav rănit. Eram virtualmente neajutorată. Cooper s-a întors tocmai la timp ca să împiedice violul. Gawrylow a dus mâna la pistol. Dacă nu acţiona atunci şi în acel fel, Cooper ar fi fost omorât el în locul lui Gawrylow. Iar eu aş fi rămas la discreţia bătrânului.

Schimbă o lungă privire de înţelegere cu Cooper. Niciodată nu-i excitase intenţionat pe cei doi eremiţi. El o ştiuse tot timpul. Îi ceru tăcut iertare pentru insulte, iar ea, la fel de tăcut, îi ceru s-o ierte că se temuse vreodată de el.

Mâna lui Cooper i se întinse pe creştetul capului, trăgând-o spre pieptul lui. O cuprinse cu braţele. Neluându-i în seamă pe ceilalţi din încăpere, se îmbrăţişară strâns, legănându-se încet înainte şi-napoi.

Peste o jumătate de oră, Cooper fu exonerat de orice răspundere legală pentru moartea lui Quinn şi Reuben Gawrylow. Acum îi aştepta întâlnirea cu familiile victimelor. Grupul întunecat, în lacrimi, fu condus în birou. Timp de aproape o oră, Rusty şi Cooper oferiră toate informaţiile pe care le ştiau. Rudele îndoliate îşi găsiră o oarecare mângâiere în

faptul că cei dragi muriseră imediat, fără a suferi. Le mulţumiră printre lacrimi supravieţuitorilor pentru că le puseseră la dispoziţie datele despre catastrofă. Era o experienţă răscolitoare pentru toţi cei de faţă.

Întâlnirea cu presa a fost cu totul altceva. Când Rusty şi Cooper fură conduşi în sala mai spaţioasă care fusese pregătită pentru conferinţa de presă. Îi întâmpină o mulţime agitată. Un strat de fum de tutun ascundea plafonul.

Aşezaţi la o masă cu microfoane, răspunseră la barajul de întrebări pe cât de amănunţit, dar şi concis, posibil. Unele întrebări erau prosteşti, altele inteligente, iar altele, dureros de personale. Când un reporter făcu gafa de a o întreba cum fusese să locuiască în aceeaşi cabană cu un om complet străin, Cooper se întoarse spre unul dintre oficiali şi spuse:

— Ajunge. Scoateţi-o pe Rusty de-aici.

Funcţionarul nu se mişcă destul de repede ca să-i fie pe plac. Asumându-şi el sarcina salvării lui Rusty din atmosfera aia de bâlci, o luă de braţ şi o ajută să se ridice. În timp ce-şi croiau drum spre ieşire, un om se apropie în goană, înfigând în faţa lui Cooper o carte de vizită. Îl identifica drept reporter al unei reviste de ştiri. Ziaristul le oferi o sumă enormă de bani pentru drepturi în exclusivitate asupra poveştii lor.

— Dar dacă nu e de ajuns, se bâlbâi el grăbit, când Cooper se încruntă cu ostilitate îngheţată, mărim avansul. Cred că n-aţi făcut nicio fotografie, aşa-i?

Scoţând un mârâit de fiară, Cooper îl împinse pe reporter în lături şi-i recomandă ce putea face cu revista lui, folosind nişte cuvinte descriptive asupra cărora nu încăpea niciun dubiu.

Când se îmbarcară în turboreactorul cu destinaţia Los Angeles, Rusty era atât de epuizată

încât abia mai putea să umble. Piciorul drept o durea. Cooper trebui s-o urce la bord efectiv în braţe. O aşeză în fotoliul ei de clasa întâi, lângă fereastră, încheindu-i centura, şi ocupă locul alăturat, dinspre culoar. Ceru stewardesei să aducă imediat o cupă de brandy.

— Tu nu bei? întrebă Rusty, după ce se întremă cu câteva înghiţituri însetate.

Cooper clătină din cap.

— Am jurat să mă las de pileală pentru un timp.

Colţul gurii i se înălţă într-un uşor surâs.

— Eşti foarte chipeş, domnule Landry, remarcă ea încet, privindu-l ca şi cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

Cooper îi luă paharul dintre degetele neliniştite.

— Vorbeşte brandy-ul.

— Ba nu, tu vorbeşti, ridică ea mâna, atingându-l pe păr. Acesta i se prelinse mătăsos printre degete.

— Mă bucur că aşa crezi.

— Cina, domnişoară Carlson, domnule Landry?

Constatară surprinşi că avionul era deja în văzduh. Fuseseră atât de preocupaţi unul de altul încât nici nu remarcaseră decolarea. Ceea ce nu-i deranjă cu nimic. Călătoria cu elicopterul nu fusese prea neplăcută pentru Rusty, întrucât nu avusese timp s-o prevadă. Dar, pe măsură ce ziua se prelungea, gândul zborului până la Los Angeles îi umpluse sufletul de teamă. Avea să treacă o vreme până – dacă – avea să călătorească din nou pe calea aerului complet netulburată.

— Cina, Rusty? o întrebă Cooper.

Clătină din cap.

— Nu, mulţumim, îi spuse el stewardesei. Azi ne-au dat de mâncare în câteva rânduri.

— Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva, spuse

fata cu graţie, înainte de a se îndepărta pe coridor. Erau singurii pasageri din salonul de clasa întâi. După ce stewardesa reveni în chicinetă, rămaseră singuri pentru prima oara de când fuseseră salvaţi.

— Ştii, e ciudat, spuse gânditoare Rusty, am stat împreună atâta vreme, încât credeam că mă voi bucura când urma să ne despărţim. Credeam că mi-era dor de compania altor oameni, îi împunse ea cu degetul buzunarul cămăşii, dar azi n-am putut suferi mulţimile. Atâtea îmbrânceli şi înghionteli. Şi, de fiecare dată când te pierdeam din ochi, mă apuca panica.

— Normal, şopti el potrivindu-i o şuviţă de păr după ureche. Ai depins de mine atât de mult timp încât nu te în poţi dezbăra. O să treacă.

Rusty îşi înclină capul pe spate:

— Crezi, Cooper?

— N-o să treacă?

— Nu-s sigură că vreau.

El îi rosti încet numele, înainte de a-şi pune buzele peste ale ei. O sărută fierbinte, ca şi cum atunci ar fi avut ultima oară prilejul. În sărutul lui se simţea o anume disperare. Persistă, când Rusty îi cuprinse gâtul cu braţele şi-şi îngropă faţa în adâncitura umărului său.

— Mi-ai salvat viaţa. Ţi-am mulţumit oare? Ţi-am spus că fără tine aş fi murit?

Cooper o săruta înnebunit pe gât, pe urechi, pe păr.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Voiam să te apăr, să am grijă de tine.

— Ai avut. Bine. Foarte bine.

Se sărutară în continuare, până fură nevoiţi să se despartă, cu răsuflarea tăiată.

— Atinge-mă.

Cooper îi privi gura cum articula cuvintele.

Buzele ei încă mai sclipeau de pe urma sărutării.

— Să te-ating? Acum? Aici?

Dădu rapid din cap.

— Te rog, Cooper, mi-e frică. Am nevoie să ştiu că eşti aici – cu adevărat, cu adevărat aici.

Cooper descheie scurta oferită de guvernul canadian şi-şi strecură mâna înăuntru. Îi acoperi sânul. Se simţea cald, plin şi feminin, sub pulover.

Îşi lipi obrazul de al ei, şoptind:

— Ţi s-a şi întărit sfârcul.

— Hmm.

Degetele i se jucau încet cu micul mugur, prin tricotaj.

— Nu pari surprinsă.

— Nici nu sunt.

— Întotdeauna sunt aşa? Unde erai când aveam eu paişpe ani?

Rusty râse încet.

— Nu, nu-s întotdeauna aşa. Mă gândeam la noaptea trecută.

— Noaptea trecută a durat cât o viaţă. Zi mai exact.

— Mai ştii când…

Şopti o amintire fierbinte.

— Doamne, da, gemu el, dar nu vorbi acum despre asta.

— De ce?

— Dacă mai continui, va trebui să mi te-aşezi pe genunchi.

Rusty îl atinse.

— Ca s-o acopăr pe-asta?

— Nu, Rusty, mormăi el, printre dinţi.

Iar când îi spuse ce-aveau să facă dacă i se aşeza în poală, Rusty îşi retrase mâna, castă.

— Nu cred deloc că s-ar cuveni. La o adică, nici

ceea ce faci tu acum. Poate-ar fi mai bine să te opreşti.

Cooper îşi retrase mâna de pe pieptul ei. Între timp, ambii sâni începuseră să i se distingă pe dedesubt, tari şi ascuţiţi. Se priviră, în ochi citindu-i-se un sentiment de despărţire.

— Aş vrea să nu fi fost atât de încăpăţânaţi. Aş vrea să fi făcut dragoste şi mai devreme de aseară.

El oftă adânc.

— Şi eu m-am gândit la asta.

În gâtul lui Rusty se ridică un suspin.

— Îmbrăţişează-mă, Cooper.

O cuprinse strâns, îndesându-şi faţa în părul ei.

— Nu-mi da drumul.

— Nu-ţi dau. Nu acum.

— Niciodată. Promite-mi.

O fură somnul înainte de a auzi promisiunea dorită. Scutind-o, totodată, de a-i vedea expresia nefericită de pe chip.

*

Se părea că întreaga populaţie a oraşului îi aştepta la aterizarea pe L.A.X. Făcuseră doar o scurtă escală în Seattle, netrebuind să debarce. La clasa întâi nu mai intrase niciunul dintre pasagerii urcaţi cu acel prilej. Decolarea decursese fără evenimente.

Acum, aşteptându-se la incidente cu mulţimea, stewardesa-şefă le recomandă să aştepte până coborau toţi ceilalţi pasageri. Rusty se bucură de amânare. Era îngrozitor de nervoasă. Palmele i se umeziseră de transpiraţie. Pandaliile de genul ăsta îi erau străine. Relaxată în orice situaţie mondenă, nu putea pricepe de ce acum îi venea rău de-atâta nelinişte. Nu dorea să elibereze din strânsoare braţul lui Cooper, deşi îi tot arunca zâmbete nesincere şi

încrezătoare. Numai de şi-ar fi putut relua viaţa firească fără prea mult tapaj.

Dar n-avea să-i fie atât de uşor. În momentul când ieşi pe uşa tunelului de debarcare şi ajunse în terminal, i se împliniră cele mai negre presimţiri. Un moment, reflectoarele televiziunii o orbiră. În faţă îi fură înfipte microfoane. Cineva o lovi accidental în piciorul rănit, cu o geantă pentru cameră. Hărmălaia era asurzitoare. Din tot vacarmul însă, o strigă un glas familiar. Se întoarse într-acolo.

— Tată?

În câteva secunde, fu înăbuşită în îmbrăţişarea lui. Braţul îi fu smuls de pe al lui Cooper. Însă, în timp ce-i răspundea tatălui ei la îmbrăţişare, încă mai bâjbâia după mâna lui Cooper, dar fără s-o poată găsi. Despărţirea o umplu de panică.

— Ia să văd eu pagubele, spuse Bill Carlson, împingându-şi fiica înapoi şi ţinând-o la o lungime de braţ; reporterii lărgiră cercul în jurul lor, însă camerele foto continuau să imortalizeze instantanee ale emoţionantei reîntâlniri. N-arăţi prea rău în situaţia dată.

Îi smulse haina de pe umeri.

— Oricât de recunoscător îi sunt caritabilului guvern canadian pentru că a avut atâta grijă de tine pe ziua de azi, cred c-ai să te simţi mult mai bine în asta.

Unul dintre lacheii lui se materializă alături întinzând o enormă cutie, din care Carlson scoase la iveală un mantou lung de vulpe roşie, exact ca acela pe care-l purta când se prăbuşise avionul.

— Am auzit despre blana ta, iubito, spuse, înfăşurându-i mândru umerii cu haina, aşa că vreau s-o înlocuiesc.

Din mulţime se înălţară ooh-uri şi aah-uri. Reporterii se înghesuiră să facă fotografii. Haina era

seducătoare, dar mult prea groasă pentru îmbălsămată seară californiană. O apăsa ca o cămaşă de zale. Lui Rusty, însă, nu-i păsa, nici de blană nici de nimic, scormonind înnebunită cu ochii prin cercul de lumini ce-o înconjura, în căutarea lui Cooper.

— Tată, vreau să-l cunoşti…

— Nu-ţi face griji cu piciorul. Se vor ocupa de el medici experţi. Ţi-am rezervat un salon la spital. Mergem acolo imediat.

— Dar Cooper…

— A, da, Cooper Landry, nu? Omul care a supravieţuit şi el din prăbuşire, îi sunt recunoscător, fireşte. Ţi-a salvat viaţa. N-am să uit niciodată.

Carlson vorbea cu glas bubuitor, garantând că era auzit de ziarişti şi recepţionat în microfoane.

Diplomatic, asistentul său agită cutia mantoului, pentru a le face loc prin puhoiul reporterilor.

— Doamnelor şi domnilor, veţi fi anunţaţi dacă se mai află ceva, le spuse Carlson, în timp ce o conducea pe Rusty spre o maşinuţă de golf care-i aştepta ca să-i transporte prin terminal.

Rusty se uita peste tot, dar pe Cooper nu-l vedea nicăieri. În sfârşit, îi zări silueta cu umeri laţi, îndepărtându-se de locul revederii. Câţiva reporteri se ţineau pe urmele lui.

— Cooper!

Căruciorul electric se smuci înainte, iar Rusty se agăţă de scaun, pentru a-şi ţine echilibrul.

— Cooper! repetă ea.

În tot tărăboiul, Cooper n-o auzi..

Vru să sară din maşină şi s-o ia la fugă după el, dar aceasta se pusese deja în mişcare, iar tatăl ei îi vorbea. Încerca să-i înregistreze cuvintele şi să le înţeleagă, dar avea impresia că vorbea fără şir.

Îşi înfruntă crescânda panică, în timp ce

căruciorul de golf rula pe culoar, ferind trecătorii. Până la urmă, Cooper fu înghiţit de mulţime, Rusty pierzându-l complet din vedere.

Odată ce se aşezară în limuzină şi porniră spre spitalul particular unde obţinuse Carlson o rezervă, acesta apucă mâna rece a lui Rusty.

— Mi-a fost îngrozitor de teamă, fetiţa mea. Credeam că te-am pierdut şi pe tine.

Îşi rezemă capul de umărul tatălui ei, strângându-l de braţ.

— Ştiu. Am fost la fel de îngrijorată pentru felul cum aveai să suporţi vestea prăbuşirii avionului, ca şi pentru propria mea siguranţă.

— În legătură cu cearta noastră din ziua când ai plecat…

— Te rog, tată, nici să nu ne gândim la asta acum, îşi înălţă ea capul, zâmbindu-i. N-oi fi suportat eu spintecarea berbecului ăluia, dar am supravieţuit dintr-o catastrofă aviatică.

Carlson chicoti:

— Nu ştiu dacă mai ţii minte – erai foarte mică – dar într-o vară, Jeff a tulit-o din cabana, în tabăra de cercetaşi. Toată noaptea a stat în pădure. S-a rătăcit şi n-a fost găsit decât târziu, a doua zi. Însă micul ştrengar nu era deloc speriat. Când l-am găsit, îşi făcuse o tabără şi pescuia calm, pentru cină.

Rusty îşi lăsă capul la loc pe umărul lui, cu zâmbetul ştergându-i-se treptat.

— Şi Cooper a făcut toate astea pentru mine.

Simţi brusca tensiune din trupul tatălui ei. Aşa se burzuluia el de obicei, când nu era de acord cu ceva.

— Ce fel de om e acest Cooper Landry, Rusty?

— Ce fel?

— Veteran din Vietnam, înţeleg.

— Da. A fost şi P.O.W., dar a reuşit să evadeze

— S-a… purtat bine cu tine?

O, da, răspunse Rusty în gând. Dar îşi acoperi fântâna amintirilor pasionale ce bolboroseau în ea ca o şampanie destupată.

— Da, tată. Foarte frumos. Fără el, n-aş fi supravieţuit.

Nu voia să-i vorbească despre relaţia ei personală cu Cooper, atât de curând după înapoiere. Tatăl ei trebuia să-i afle treptat sentimentele. Putea întâmpina rezistentă, căci Bill Carlson era un om voluntar.

Dar mai era şi intuitiv. Nu putea fi tras uşor pe sfoară. Vorbind pe un ton cât mai indiferent posibil Rusty spuse:

— Încerci că mi-l găseşti, diseară?

Nu era o cerere neobişnuită. Tatăl ei avea relaţii prin tot oraşul.

— Ca să-l anunţi unde sunt. La aeroport, am fost despărţiţi.

— De ce e necesar să-l revezi pe acest om?

Ar fi putut la fel de bine s-o întrebe de ce-i era necesar să mai respire.

— Vreau să-i mulţumesc cum se cuvine pentru ca mi-a salvat viaţa, răspunse ea, încercând o diversiune.

— Voi vedea ce pot face, îi promise Carlson, chiar în momentul când şoferul coti pe sub poarta mare a clinicii private.

Deşi tatăl ei nivelase drumul, trecură două ore până când Rusty să fie lăsată singură în rezerva ei de lux. Decorată cu opere de artă originale şi mobilă modernă, semăna mai mult cu un apartament şic decât cu un salon de spital. Se culcă pe un pat tare, confortabil, mecanizat, cu perne moi sub cap. Purta o

cămaşă de noapte nouă, la modă, una dintre cele câteva împachetate de tatăl ei în valiza ce-o aşteptase la internare. Toate articolele ei favorite de toaletă şi cosmetică fuseseră rânduite în baie. Avea personalul la vârfurile degetelor. Nu trebuia decât să ridice receptorul telefonului de pe noptieră.

Era nenorocită.

Pe de o parte, o durea piciorul, după examenul chirurgului. Ca măsură de prevedere, i se făcuseră radiografii, dar acestea nu dezvăluiseră nicio fractură.

— Cooper mi-a spus că nu mi-am rupt nimic, îl informă ea calmă pe medic.

Acesta se încruntase la vederea cicatricii colţuroase. Când deplânse cusăturile rudimentare, Rusty sări în apărarea lui Cooper, răstindu-se:

— A încercat să-mi salveze piciorul.

Deodată, devenise cumplit de mândră de cicatricea aceea şi deloc încântată la gândul că avea să i se şteargă, ceea ce, i s-a spus, necesita cel puţin trei operaţii ce chirurgie plastică şi reparatorie – poate chiar mai multe. Pentru ea, cicatricea era ca o insignă a curajului.

În plus, Cooper îi acordase mult timp în noaptea trecută, sărutând pielea denivelată şi încreţită şi spunându-i că nu-l inhiba deloc, ba chiar îl „burzuluia de mama focului” de fiecare dată când se uita. Rusty se gândise la posibilitatea de a i-o spune şi pe-asta pomposului chirurg plastic.

N-o făcuse. Ba chiar nu vorbise aproape deloc. Pur şi simplu nu mai avea energie. Nu se putea gândi decât la binecuvântarea de a fi lăsată singură, să doarmă.

Acum, însă, când avea ocazia, nu reuşea. Îndoielile, temerile şi nefericirea îi alungau somnul. Unde era Cooper? De ce n-o urmase? La aeroport

fusese un adevărat circ însă, cu siguranţă, ar fi putut rămâne cu ea dacă o voia într-adevăr.

Când intră sora să-i ofere un sedativ, înghiţi bucuroasă pastila. Altfel, ştia că n-ar fi putut în veci să adoarmă, fără prezenţa dură şi caldă a lui Cooper îmbrăţişând-o.

Capitolul 11

— Vreau să zic, Dumnezeule! Nu ne-a venit să credem! Rusty a noastră, într-o prăbuşire de avion!

— Precis c-a fost îngrozitor.

Rusty îşi săltă capul de pe pernele patului de spital, spre cele două femei bine îmbrăcate, dorindu-şi să dispară într-un rotocol de fum. De îndată ce o soră eficientă şi agitată îi luase tava de la micul dejun, cele două prietene ale ei năvăliseră în cameră.

Trăsnind a parfumuri exotice şi curiozitate avidă, s-au declarat dornice s-o compătimească cele dintâi. Rusty bănuia că de fapt voiau să fie primele care auzeau delicioasele detalii ale „poznei canadiene”, cum o numise una dintre ele.

— Da, n-aş putea spune c-a fost prea distractiv, răspunse obosită Rusty.

Se trezise cu mult înainte de servirea micului dejun. Deja se obişnuise să se deştepte odată cu soarele. Graţie tranchilizantului pe care-l luase de cu seară dormise adânc. Lipsa de însufleţire se datora mai mult deprimării decât oboselii Stătea extrem de prost cu moralul, iar eforturile prietenelor sale de a-l ridica aveau exact efectul contrar.

— Cum scapi de-aici, te vom trata cu o zi de dezmăţ la salonul de frumuseţe. Părul, pielea, masajul. Uită-te doar în ce hal ţi-s unghiile.

Una dintre femei îi ridică mâna nervoasă, ţistuind critic din limbă.

— Sunt făcute praf.

Rusty afişă un zâmbet gol, amintindu-şi cât de rău se supărase când Cooper îi pilise unghiile cu cuţitul său de vânătoare.

— N-am apucat să-mi fac manichiura.

O intenţionase ca pe o ironie, dar prietenele ei dădură din cap compătimitoare.

— Eram prea ocupată să rămân în viaţă.

Una îşi scuturã părul blond tapat şi se cutremură cu delicateţe, făcând să-i alunece eşarfa *Hermes* din jurul gâtului. Cele vreo duzină de brăţări din argint de la mână îi zornăiră ca harnaşamentul unui ren de Crăciun.

— Ai fost atât de curajoasă, Rusty. Eu cred c-aş fi murit, decât să trec prin câte-ai trecut tu.

Rusty era gata să contrazică această remarcă, dar îşi aminti că nu prea demult ar fi putut spune şi ea ceva la fel de superficial.

— Şi eu am crezut la fel, tot timpul. Ai fi uimită să descoperi cât de puternice sunt instinctele de supravieţuire ale animalului-om. Într-o situaţie ca aceea pe care am trăit-o eu, ele trec pe primul plan.

Pe prietenele ei, însă, nu le interesa filosofia. Doreau să audă nimicurile. Poveştile interesante despre tăvăleala prin mocirlă. Una stătea aşezată la picioarele patului lui Rusty; cealaltă se apleca din scaunul de-alături. Parcă erau două păsări necrofage gata să-i cureţe oasele în secunda când sucomba.

Povestea prăbuşirii şi a evenimentelor ulterioare apăruse pe prima pagină a ziarului din

aceeaşi dimineaţă. Reporterul, cu doar câteva greşeli minore, relatase meticulos calvarul lui Rusty şi al lui Cooper. Materialul fusese scris pe un ton serios şi solid jurnalistic. Însă publicul avea tendinţa de a citi printre rânduri, voia să audă ceea ce se omisese. Inclusiv prietenele ei, publicul dorea faptele nude.

— A fost pur şi simplu *îngrozitor?* Când apunea soarele, nu se lăsa un întuneric cumplit?

— Aveam câteva felinare în cabană.

— Nu, afară, vreau să zic

— Înainte de-a ajunge la cabană. Când a trebuit să dormi afară, în pădure.

Rusty oftă obosită.

— Da, era întuneric. Dar aprinseserăm focul.

— Ce mâncaţi?

— Iepuri, mai mult.

— Iepuri! Aş putea să *mor.*

— Eu n-am murit, se răsti Rusty. Şi nici tu n-ai muri.

Ei poftim, ce-o apucase să facă asta? De ce n-o lăsase aşa cum era? Păreau jignite şi derutate, habar n-având de ce li se repezise la beregată. De ce nu spusese ceva drăguţ, ceva şic, ca de pildă, că friptura de iepure se serveşte în unele dintre cele mai fine restaurante?

Pe urmele acestui gând, desigur, veni cel despre Cooper. O cuprinse un junghi de dor.

— Sunt groaznic de obosită, spuse, simţind nevoia de a plânge şi nevrând să explice de ce.

Cu acea pereche, însă, subtilitatea nu ducea nicăieri. Nu prinseră aluzia s-o lase singură.

— Şi sărmanul tău picior, îşi plesni obrazul, îngrozită, cea cu brăţările. Doctorul e sigur că ţi-l poate rezolva?

Rusty închise ochii, răspunzând:

— Rezonabil de sigur.

— Câte operaţii îţi vor trebui ca să scapi de cicatricea asta hidoasă?

Simţi un curent de aer pe obraz, când cealaltă prietenă a ei îi făcu înnebunită semne vorbitoarei lipsite de tact.

— O, n-am vrut să mă înţelegi greşit. Nu-i chiar atât de hidoasă. Adică…

— Ştiu ce-ai vrut să spui, deschise Rusty ochii. Este hidoasă, dar e de preferat în locul unui ciot şi o vreme m-am temut să nu rămân cu aşa ceva. Dacă Cooper…

Se întrerupse, rostindu-i accidental numele. Acum, odată ce-l auziseră, ciorile se năpustiră asupra lui, înhăţându-l cu ghearele lor avide de curiozitate.

— Cooper? întrebă una, inocentă. Bărbatul care-a supravieţuit prăbuşirii împreună cu tine?

— Da.

Cele două schimbară o privire, de parcă ar fi dat cu banul pentru a hotărî cine avea s-o pună pe prima dintre numeroasele întrebări despre el.

— L-am văzut aseară la actualităţi. Dumnezeule, Rusty, e un tip trăsnet!

— „Trăsnet”?

— Mă rog, nu trăsnet în sensul *perfect* al cuvântului. Nu trăsnet ca un *model.* Vreau să zic, trăsnet în sensul colţuros, bărbătos, transpirat, păros, sexy…

— Mi-a salvat viaţa, spuse Rusty încet.

— Ştiu, draga mea. Dar dacă cineva are nevoie să-i fie salvată viaţa, mai bine s-o facă un bărbat care arată ca acest Cooper Landry al tău. Ce mustaţă! rânji răutăcioasă femeia, lingându-se pe bot. E-adevărat ce se spune despre mustăţi? Mai ţii minte bancul?

Rusty ţinea minte bancul. Obrajii i se înroşiră,

pe când buzele îi păleau. Ceea ce se spunea despre mustăţi *era* adevărat.

— Are umerii chiar atât de laţi? îşi desfăcu prietena ei mâinile la un metru lăţime.

— E destul de robust, da, recunoscu neajutorată Rusty. Dar…

— Şoldurile i-s chiar aşa de înguste? se apropiară mâinile la nici treizeci de centimetri, în timp ce vizitatoarele chicoteau.

Lui Rusty îi venea să urle.

— Ştia să facă lucruri la care eu nu m-aş fi gândit niciodată. A construit un travois, folosind haina mea de blană, şi m-a târât de la locul accidentului – câteva mile. Nici măcar nu mi-am dat seama, până n-am văzut distanţa din elicopter.

— Inspiră ceva fermecător de primejdios, se înfiora delicat una dintre prietene; nu auzise niciun cuvânt din cele rostite de Rusty. Ceva ameninţător, în ochi. Întotdeauna am găsit trăsătura asta primitivă înnebunitor de sexy.

Cea aşezată pe scaun închise ochii, într-un semileşin.

— Termină. Mă ia cu fierbinţeli.

— În ziarul de azi scria că a omorât doi oameni, într-o încăierare pentru tine.

Rusty aproape că sări din pat.

— N-a scris deloc aşa ceva în ziar!

— Am adunat şi eu doi cu doi.

— A fost legitimă apărare!

— Scumpo, calmează-te, o bătu ea pe mână. Dacă tu zici c-a fost legitimă apărare, atunci a fost legitimă apărare.

Îi făcu cu ochiul.

— Ascultă, bărbatul meu îl cunoaşte pe Bill

Friedkin[6]. E de părere că după povestea ta s-ar putea face un film teribil. El şi Friedkin iau masa împreună săptămâna viitoare şi…

— Un film! exclamă Rusty, stupefiată de o asemenea idee. O, nu! Te implor, roagă-l să nu spună nimic. Nu vreau să iasă cine ştie ce din asta. Vreau doar să uit totul şi să-mi văd de viaţa mea.

— N-am vrut să te supărăm, Rusty.

Cea care stătuse aşezată pe scaun se ridică în picioare, lângă pat. Îi puse pe umăr o mână a consolare.

— Atâta numai că noi suntem cele mai bune prietene ale tale. Dacă a *fost* vreun lucru îngrozitor pe care voiai să-l discuţi, vreun aspect – înţelegi – *personal* al dezastrului, pe care nu i-l puteai spune tatălui tău, voiam să-ţi stăm la dispoziţie.

— Ca de pildă? se smulse Rusty de sub mina prieteni ei, privindu-le încruntată pe amândouă. Femeile mai schimbară o privire cu subînţeles.

— În fine, ai fost *singură* cu omul ăla timp de aproape două săptămâni.

— Şi? întrebă iritată Rusty.

— Şi, continuă prietena ei, trăgând adânc aer în piept, în ziar scrie că era o cabană doar de-o singură cameră.

— Şi?

— Haide, Rusty, ajunse cealaltă la capătul răbdării. Situaţia se pretează la tot felul de speculaţii. Eşti o femeie tânără, foarte atrăgătoare, iar el e de-a dreptul minunat şi cu siguranţă viril. Amândoi sunteţi fără obligaţii. Tu ai fost rănită. El te-a îngrijit. Depindeai de el aproape total. Vă gândeaţi că era posibil să rămâneţi înzăpeziţi acolo până la primăvară.

Cealaltă preluă ştafeta, continuând surescitată

---

6 William Friedkin, celebru regizor american de film.

— Trăind împreună aşa, atât de aproape unul de altul, în sălbăticie – mă rog, e de-a dreptul cel mai romantic lucru de care am auzit vreodată. Ştii unde batem.

— Da, ştiu unde bateţi.

Vocea lui Rusty era rece, dar ochii ei căprui ardeau mocnit.

— Vreţi să ştiţi dacă m-am culcat cu Cooper.

Exact în acel moment, uşa se deschise şi subiectul discuţiei intră în încăpere. Lui Rusty aproape că-i sări inima din piept. Prietenele ei se răsuciră, ca reacţie la zâmbetul radios care i se ivise pe faţă. Cooper abia dacă le luă în seamă. Ochii lui o găsiră pe Rusty, aţintindu-se asupra ei. Privirea fierbinte pe care o schimbară între ei era un răspuns suficient la orice întrebări despre nivelul lor de intimitate.

În sfârşit, Rusty îşi veni în fire destul ca să vorbească:

— Cooper, ele sunt două dintre cele mai apropiate prietene ale mele.

Le prezentă pe nume. Cooper dădu din cap scurt, fără interes, către fiecare dintre cele două femei, ca răspuns la prezentări.

— O, domnule Landry, sunt *atât* de onorată sa vă cunosc, izbucni una din ele, cu sufletul la gură şi ochii rotunzi. În *Times* scria că sunteţi un P.O.W. Evadat. Nu-mi vine să cred. Vreau să zic, prin câte-aţi şi trecut deja. Şi apoi, să supravieţuiţi unei prăbuşiri de avion.

— Rusty susţine că i-aţi salvat viaţa.

— Soţul meu şi cu mine am dori să vă oferim un mic dineu intim, când se pune Rusty pe picioare. Vă rugăm să ne-o permiteţi.

— Când aţi hotărât asta? întrebă arţăgoasă cealaltă. Şi *eu* voiam să-i invit la un dineu.

— Eu am vorbit prima.

Sporovăiala lor prostească era enervantă şi penibilă. Cotcodăceau ca surorile vitrege din *Cenuşăreasa.*

— Sunt convinsă că nu poate sta prea mult, le întrerupse Rusty, observând cum Cooper îşi pierdea tot mai mult răbdarea. La fel ca ea. Acum, când venise, dorea să se descotorosească de cele două aşa-zise prietene şi să rămână singură cu el.

— Am stat destul, spuse una dintre ele, luându-şi poşeta şi mantoul; se aplecă spre Rusty şi sărută aerul în preajma obrazului ei, şoptind: Reao ce eşti! Să ştii că nu scapi cu una două. Vreau să aflu *totul.*

Cealaltă se aplecă la rândul ei:

— Sunt convinsă că, pentru tipul ăsta, a meritat cu prisosinţă prăbuşirea. E divin. Atât de crud. Atât de… Bine, dar sunt sigură că nu-i nevoie să ţi-o spun ţie.

În drum spre uşă, se opriră să-şi ia rămas bun de la Cooper. Una îl bătu chiar pe piept, cu o mână cochetă, amintindu-i despre dineul planificat în cinstea lui. Se topiră afară; zâmbindu-i înfumurate lui Rusty peste umăr, înainte ca uşa să se închidă în urma lor.

Cooper le privi ieşind, apoi se apropie de pat.

— Nu merg la niciun împuţit de dineu.

— Nici nu m-aşteptam. După ce se mai liniştesc spiritele, o voi sfătui să renunţe la idee.

Se dovedi riscant să-l privească. Simţi, descumpănită, că ochii o usturau de lacrimi. Jenată, şi le şterse de pe obraji.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, mă…

Ezita să-i spună, dar se hotărî să se arunce. Vremea secretelor între ei trecuse de mult. Cu curaj, ridică din nou ochii spre el.

— Mă bucur foarte mult că te văd.

N-o atinse, deşi ar fi putut foarte bine s-o facă. Privirea lui însă era la fel de posesivă ca o mângâiere. Îi urmări silueta conturată prin pătura subţire, apoi urcă din nou. Zăbovi asupra sânilor, pe care cămaşa de noapte din mătase aderentă îi reliefa seducător.

Rusty îşi ridică nervoasă mâna, jucându-se cu gulerul de dantelă.

— Cămaşa mă aştepta aici când m-am internat.

— E drăguţă.

— Orice e de preferat în locul colanţilor.

— Îţi stătea bine în colanţi.

Zâmbetul ei şovăi. Venise. Îl vedea, îi simţea mirosul curat, de săpun, îi auzea glasul. Purta haine noi – pantaloni marinăreşti, o cămaşă sport şi un sacou. Dar nu acestea erau cauza atitudinii lui distante. Nu dorea s-o recunoască, însă era incontestabilă – la fel de vizibilă ca un zid de netrecut.

— Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi, spuse Rusty, în lipsă de altceva mai potrivit. I-am cerut tatălui meu să-ţi dea de urmă şi să-ţi transmită unde sunt.

— Tatăl tău nu mi-a spus nimic. Te-am găsit de unul singur.

Rusty prinse curaj. O căutase. Toată noaptea, poate. Probabil că, în timp ce ea zăcea adormită de sedative, Cooper trecuse prin ciur străzile oraşului, căutând-o înnebunit.

Imediat însă el îi spulberă speranţele, adăugând:

— Scria în ziarul de dimineaţă că eşti aici. Înţeleg că un chirurg plastician va corecta cusăturile făcute de mine.

— Ţi-am apărat cusăturile.

Cooper ridică din umeri, indiferent.

— A mers, altceva nu mă interesează.

— Şi pe mine mă interesează numai asta.

— Sigur.

— Ba da! se îndreptă ea de spate, înfuriată de condescendenţa lui searbădă. Nu eu am fost cu ideea să vin de la aeroport direct aici. A fost iniţiativa tatei. Eu aş fi preferat să mă duc acasă, să-mi consult corespondenţa, să-mi ud plantele, să dorm în patul meu.

— Eşti fetiţă mare. De ce n-ai făcut-o?

— Tocmai ţi-am spus. Tata făcuse toate pregătirile astea. Nu-i puteam cere să le schimbe.

— De ce?

— Nu fi obtuz. Şi de ce n-ar trebui să-mi scoată cicatricea asta? ţipă ea enervată.

Cooper îşi mută privirea, rozându-şi un colţ al mustăţii.

— Ar trebui. Sigur c-ar trebui. Prăbuşindu-se nefericită, Rusty se rezemă de perne, ştergându-şi ochii cu colţul cearceafului.

— Ce se întâmplă cu noi? De ce ne purtăm aşa? Capul lui se răsuci la loc. Avea o expresie tristă, de parcă naivitatea lui Rusty ar fi fost vrednică de milă.

— N-ar fi cazul să trăieşti toată viaţa cu cicatricea aia pe picior. N-am vrut să sugerez aşa ceva.

— Nu despre cicatrice vorbesc, Cooper. Vorbesc despre toate. De ce ai dispărut aseară, la aeroport?

— Eram acolo, în văzul tuturor.

— Dar nu erai cu mine. Te-am strigat. Nu m-ai auzit?

Nu-i răspunse direct.

— Nu păreau să-ţi lipsească atenţiile.

— Voiam atenţia *ta.* O avusesem, până am coborât din avion.

— În toată mulţimea aia, ar fi fost cam greu să

facem ceea ce făcuserăm în avion, o măsurară jignitor ochii lui. În plus, aveai alte ocupaţii.

Pe gură i se aşternuse din nou un zâmbet afectat, cinic. Acum părea nefamiliar, întrucât Rusty nu-i mai văzuse acea expresie de când făcuseră dragoste.

Era uimită. Unde şi când se stricase relaţia lor?

— La ce te-ai fi aşteptat, când am sosit în Los Angeles? Eram şi suntem un subiect de senzaţie, Cooper. Nu e vina mea că ne-au aşteptat acolo reporterii. Şi tatăl meu. Se îmbolnăvise de grija mea. A ajutat la finanţarea salvării. Credeai c-o să-mi trateze cu indiferenţă întoarcerea?

— Nu, îşi trecu el degetele prin păr. Dar era nevoie să facă un asemenea spectacol? De ce toată superproducţia aia nesuferită? Blana, de exemplu.

— A fost un gest plin de consideraţie din partea lui.

Chiar şi acum, se jena amintindu-şi gestul extravagant al tatălui ei, dar se repezi să-i ia apărarea. Haina reprezentase o expresie a iubirii lui şi a bucuriei de a o avea înapoi, vie şi nevătămată Nu conta că fusese o demonstraţie de bogăţie de prost gust. O enerva refuzul lui Cooper de a înţelege acest lucru, trecând pur şi simplu cu vederea peste idiosincraziile tatălui ei.

Cooper umbla prin salon, nervos, de parcă l-ar fi găsit prea strâmt. Avea mişcări bruşte şi stingherite, ca acelea ale unui om jenat de nişte haine prea mici.

— Ascultă, trebuie să plec.

— Să pleci? Acum? De ce? Unde te duci?

— Acasă.

— La Rogers Gap?

— Mda. Înapoi unde mi-e locul. Am o fermă de îngrijit. N-am de unde şti în ce stare am s-o găsesc

când ajung acolo.

Aproape că amintindu-şi abia acum, îi privi piciorul drept.

— Ce-ţi face piciorul? O să fie bine?

— În cele din urmă, răspunse ea cu voce surdă.

Pleacă. Se duce. Departe de mine. Poate pentru totdeauna.

— Vor fi necesare mai multe operaţii. Prima e mâine.

— Sper că nu ţi-am făcut mai mult rău decât bine.

Gâtlejul ei se contractase de emoţie.

— Nu mi-ai făcut rău.

— Ei, cu asta, cred că ne-am luat rămas bun.

Se retrase încet spre uşă, încercând să nu dea impresia că fugea.

— Poate reuşesc cândva să trec prin Rogers Gap ca să-ţi dau bună ziua. Nu se ştie niciodată când s-ar putea să am drum într-acolo.

— Mda, sigur. Ar fi grozav.

Zâmbetul lui forţat exprima cu totul altceva.

— Cât… cât de des vii prin Los Angeles?

— Nu prea des, fu el destul de sincer să răspundă. Ei bine, la revedere, Rusty.

Răsucindu-se pe tocurile pantofilor, întinse mâna spre clanţă.

— Cooper, stai!

Se întoarse. Rusty se ridicase în capul oaselor gata să se repeadă după el, la nevoie.

— Aşa se sfârşeşte?

Cooper dădu scurt din cap.

— Nu se poate. Nu după toate prin câte-am trecut împreună.

— Aşa trebuie.

Scutură din cap atât de îndârjită încât părul i se

înfoie în toate direcţiile.

— Nu mă mai prosteşti tu pe mine. Te prefaci insensibil ca să te aperi. Faci eforturi. Ştiu că doreşti să mă îmbrăţişezi la fel de mult pe cât o doresc şi eu.

Maxilarele lui Cooper se încleştară, scrâşnind din dinţi. Lângă trup, pumnii i se strânseră. Se războiu cu el însuşi câteva secunde, înainte de a pierde lupta.

Se repezi prin încăpere, luând-o brutal în braţe. Se aşeză pe marginea patului şi o strânse cu putere. Cuprinzându-se unul pe altul, începură să se legene. Chipul său se îngropase în părul ei de culoarea scorţişoarei. Al ei i se cuibărise lângă gât.

— Rusty, Rusty!

Înfiorată de chinul din glasul lui, îi spuse:

— Aseară, n-am putut adormi fără somnifer. Tot ascultam, să-ţi aud respiraţia. Mi-era dor să fiu ţinută de tine în braţe.

— Mi-era dor să-ţi simt fundul în poala mea.

Îşi înclină capul în acelaşi moment în care şi-l ridică şi Rusty pe al ei, cu gurile căutându-li-se. Se sărutară, cu o dorinţă disperată. Cooper îşi afundă toate cele zece degete prin părul ei, ţinându-i capul neclintit, în timp ce făcea dragoste cu limba în gura ei.

— Azi-noapte, te-am dorit atât de tare, încât am crezut c-aveam să mor, gemu el, când se desprinseră.

— Nu voiai să te desparţi de mine?

— Nu aşa.

— Atunci, de ce nu mi-ai răspuns când te-am strigat, la aeroport? Mă auziseşi, nu-i aşa?

Cooper păru întristat, dar dădu din cap afirmativ.

— N-o puteam face pe artistul în circul ăla, Rusty. N-am ştiut cum să scap mai repede de-acolo. Când m-am întors acasă din Nam, am fost primit ca un erou.

Începu să frece între degetele o şuviţă din părul ei, amintindu-şi durerosul trecut.

— Nu mă simţeam ca un erou. Trăisem în iad. În bolgiile infernului. Unele lucruri pe care trebuise să le fac… Ei bine, nu erau prea eroice. Nu meritau reflectoare şi cununi de lauri. Eu nu le meritam. Voiam doar să fiu lăsat în pace, ca să uit.

Îi înclină capul pe spate, străpungând-o cu o privire gri-argintie:

— Şi nici acum nu merit şi nu vreau lumini de reflectoare. Am făcut numai ceea ce a fost necesar pentru salvarea vieţilor noastre. Oricine ar fi procedat la fel.

Rusty îi atinse cu drag mustaţa.

— Nu oricine, Cooper.

Alungă complimentul, cu o ridicare din umeri.

— Eu aveam mai multă experienţă într-ale supravieţuirii decât majoritatea, atâta tot.

— Nu vrei tu să accepţi creditul pe care-l meriţi, aşa-i?

— Asta vrei, Rusty? Credit pentru supravieţuire?

Se gândi la tatăl ei. I-ar fi plăcut să audă câteva cuvinte de laudă pentru cât de curajoasă fusese. Când colo, Bill Carlson vorbise despre escapada lui Jeff din tabăra de cercetaşi, spunându-i cât de bine reacţionase fratele ei într-o situaţie potenţial fatală. Comparaţia cu Jeff nu fusese o răutate din partea lui. Nu intenţionase să sublinieze cât de departe se afla de exemplul lui Jeff. Dar asta era concluzia. Ce-ar fi fost necesar, se întrebă Rusty, pentru a câştiga respectul tatălui ei?

Din cine ştie ce motiv, însă, cucerirea stimei lui nu mai părea la fel de importantă ca înainte. Ba chiar nu părea importantă deloc. Mult mai mult o interesa părerea lui Cooper despre ea.

— Nu doresc niciun credit, Cooper. Pe…

Se opri în ultima clipă, înainte de a completa „… tine te doresc.” în schimb, îşi rezemă obrazul de pieptul lui.

— De ce n-ai venit după mine? Nu mă mai vrei?

Cooper îi puse o mână pe sân, mângându-i-l cu degetele.

— Ba da, te doresc.

Nevoia care-i făcea glasul să sune ca o pânză sfâşiată nu era strict fiziologică.

Rusty îi percepu profunzimea dorinţei, întrucât şi ea o simţea. Provenea dintr-o goliciune care-o rodea când nu-l avea alături. Îi determină propria ei intonaţie imploratoare:

— Atunci, de ce?

— Nu te-am urmat aseară, fiindcă voiam să grăbesc inevitabilul.

— Inevitabilul?

— Rusty, şopti el, dependenţa asta sexuală pe care o simţim unul faţă de altul e strict ca la carte. Apare frecvent printre oamenii care au supravieţuit împreună dintr-o criză. Chiar şi ostatecii şi victimele răpirilor încep uneori să simtă o atracţie nefirească faţă de cei care i-au capturat.

— Ştiu toate astea. Sindromul Stockholm. Dar în cazul nostru e altceva.

— Oare? se coborâră sprâncenele lui, sceptic. Un copil iubeşte pe oricine îi dă de mâncare. Până şi un animal sălbatic se împrieteneşte cu cel ce-i lasă hrană. Eu am avut grijă de tine. Era omeneşte să ataşezi mai multă semnificaţie…

Pe neaşteptate, furioasă, Rusty îl împinse. Părul îi era un halou vibrând de indignare, iar ochii îi scânteiau provocatori.

— Să nu-ndrăzneşti să minimalizezi cu palavre

psihologice tot ce s-a întâmplat între noi. Sunt nişte gogoşi umflate. Ceea ce simt eu pentru tine este real.

— N-am spus niciun moment că n-ar fi real. Nervozitatea ei îl excita. O prefera când era sfidătoare. O smuci spre el.

— Chestia asta ne-a prins bine întotdeauna. Cuprinzându-i din nou sânul în căuşul palmei, îşi trecu impertinent peste sfârc degetul mare. Rusty se înmuie, murmurând slab:

— Nu…

Nici n-o lua în seamă. Continuă s-o dezmierde. Ochii ei se închiseră.

— Ne apropiem. Mă întăresc. Tu devii umedă. De fiecare dată. S-a întâmplat încă de prima oară când ne-am văzut unul pe altul, în avion. N-am dreptate?

— Ba da, recunoscu ea.

— Te-am dorit de pe-atunci, înainte să fi decolat.

— Dar nici măcar n-ai zâmbit, nici nu mi-ai vorbit, sau să mă fi încurajat să-ţi vorbesc eu ţie

— Exact.

— De ce?

Nu-i mai putea suporta mângâierile, rămânând în acelaşi timp raţională. Îi dădu mâna la o parte.

— Spune-mi de ce.

— Fiindcă bănuisem ceea ce acum ştiu cu certitudine: trăim în două lumi diferite. Şi nu vorbesc din punct de vedere geografic.

— Ştiu la ce te referi. Mă crezi proastă şi superficială, ca prietenele alea ale mele pe care tocmai le-ai cunoscut. Nu sunt aşa!

Îi puse mâinile pe braţe, vorbindu-i cu sinceritate:

— Şi pe mine m-au iritat. Ştii de ce? Fiindcă n-am văzut pe mine însămi – aşa cum eram înainte. Le-

am judecat la fel cum m-ai judecat tu pe mine prima oară când ne-am întâlnit. Te rog, fii înţelegător cu ele. Şi cu mine. Aici suntem în Beverly Hills. Nimic nu e real. Există zone ale oraşului ăstuia cu care n-aş putea avea nicio legătură. Cabana celor doi Gawrylow se afla dincolo de limitele înţelegerii mele. Dar m-am schimbat. Serios. Nu mai sunt la fel ca ele.

— Niciodată n-ai fost, Rusty. Bănuiam eu. Acum, ştiu adevărul.

Îi încadră faţa între mâini.

— Dar asta e viaţa pe care o cunoşti. E tagma în care trăieşti. Eu n-aş putea. N-aş face-o. Nici nu vreau să încerc. Şi nici tu nu ţi-ai găsi locul în viaţa mea.

Rănită de durerosul adevăr al cuvintelor lui, reacţionă cu furie, înlăturându-i mâinile.

— Viaţa ta! Care viaţă? Izolat de restul lumii? Singur şi închistat? Folosindu-ţi înverşunarea ca pe o armură? Asta numeşti tu viaţă? Ai dreptate, Cooper. N-aş putea trăi aşa. Sângele meu albastru ar fi o povară prea greu de purtat.

Buza lui inferioară se subţie aspru sub mustaţă. Rusty ştia că lovise în ţintă, dar nu găsea nicio victorie în asta.

— Deci, ai spus-o şi tu, replică el. Asta încercam şi eu să-ţi zic. La pat suntem grozavi, dar n-am putea niciodată duce o viaţă împreună.

— Fiindcă eşti prea al dracului de încăpăţânat ca să încerci! Te-ai gândit vreodată la un compromis?

— Nu. Nu vreau niciun rol pe scena asta, desfăcu el braţele, indicând încăperea luxoasă şi tot ceea ce se vedea dincolo de fereastra mare.

Rusty îl ţinti cu degetul, acuzatoare:

— Eşti un snob.

— Snob?

— Da, snob. Strâmbi din nas faţă de societate

pentru că te simţi superior maselor. Superior şi prea cinstit, datorită războiului şi prizonieratului. Dispreţuitor, fiindcă vezi tot ce nu-i în regulă cu lumea. Încuiat acolo, pe muntele tău solitar, te joci de-a Dumnezeu, uitându-te de sus la noi toţi cei ce avem curajul să ne tolerăm unii pe alţii, în ciuda defectelor noastre omeneşti.

— Nu-i deloc aşa, mormăi el.

— Nu? N-o faci niciun pic pe judecătorul? Dacă universul nostru e atât de strâmb, dacă îl ridiculizezi aşa de mult, atunci de ce nu faci nimic ca să-l schimbi? Ce rezolvi îndepărtându-te de el? Nu omul te-a alungat. Tu te-ai izolat de el.

— N-am părăsit-o decât atunci când ea…

— Ea?

De pe chipul lui Cooper se şterse orice urmă de emoţie, devenind înlemnit şi neted ca o mască. Lumina din ochi i se stinse. Deveniră duri implacabili.

Şocată. Rusty îşi apăsă o mână peste inima care-i bubuia în piept. *Sursa cinismului lui Cooper era o femeie.* Cine? Când? O sută de întrebări i se îmbulzeau prin minte. Dorea să le pună pe toate, dar deocamdată era ocupată numai să-i îndure privirea îngheţată şi ostilă. Cooper era furios pe el însuşi şi pe ea. Îl momise să reînvie ceva ce dorise să rămână mort şi îngropat.

Inima ei hiperactivată îi pompa prin organism o gelozie roşie şi densă ca sângele. O anume femeie exercitase asupra lui Cooper destulă influenţă pentru a-i schimba cursul vieţii. Poate că fusese un băiat vesel şi nepăsător, înainte ca acea lupoaică fără nume să-şi fi înfipt ghearele în el. Grozavă femeie trebuia să mai fi fost, din moment ce înverşunarea lui dura de-atâta vreme. Încă îi mai simţea influenţa. Chiar o iubise atât de mult? se întrebă Rusty, deznădăjduită.

Un bărbat de soiul lui Cooper Landry n-ar fi stat

mult timp fără a avea o femeie. Rusty, însă, îşi imaginase aventurile lui ca fiind trecătoare, satisfăcătoare fizic şi nimic mai mult. Niciun moment nu-i trecuse prin minte că fusese legat serios de cineva. Dar fusese, iar plecarea acelei femei din viaţa lui fusese zdrobitoare şi dureroasă.

— Cine-a fost?

— Las-o baltă.

— Ai cunoscut-o înainte de a pleca în Vietnam?

— Las-o, Rusty.

— S-a măritat cu altul în timp ce tu erai prizonier?

— Am spus s-o laşi în pace.

— Ai iubit-o?

— Ascultă, era bună la zbenguială, dar nu la fel de focoasă ca tine, e bine? Asta te frământă să afli – cum vă comparaţi una cu alta? Păi, ia să vedem. Nu era roşcovană, aşa că-i lipsea spiritul tău înflăcărat. Avea un trup superb, însă nici pe departe ca al tău.

— Termină!

— Sânii-i erau mai plini, dar mai puţin sensibili. Sfârcurile? Mai mari şi mai închise la culoare. Coapsele? La fel de netede, dar mult mai slabe decât ale tale.

Îi privi locul unde se îmbinau.

— A ta poate stoarce ultima picătură de viaţi dintr-un bărbat.

Rusty şi acoperi gura, pentru a-şi înăbuşi un suspin de durere şi de indignare. Respira la fel de repede şi de tare ca el. Se sfredeleau din priviri cu o animozitate la fel de aprigă precum patima reciprocă pe când făceau dragoste.

În această atmosferă clocotindă îşi făcu inoportuna intrare Bill Carlson.

— Rusty?

Tresări la auzul vocii tatălui ei.

— Tată! exclama ea, într-o expiraţie năvalnică. Vino… bună dimineaţa. El…

Descoperi că avea gura uscată şi că mâna pe care o ridicase spre a-l arăta pe Cooper îi tremura.

— El e Cooper Landry.

— A, domnule Landry, întinse Carlson mâna.

Cooper i-o strânse. Făcu acest lucru cu fermitate, dar şi cu o perceptibilă lipsă de entuziasm şi multă neplăcere.

— Am pus mai multe persoane să-ţi dea de urmă.

Cooper nu oferi nicio explicaţie despre locul unde înnoptase, aşa că Bill Carlson se repezi mai departe:

— Doream să-ţi mulţumesc pentru că i-ai salvat viaţa fiicei mele.

— Nu e necesară nicio mulţumire.

— Ba cum să nu fie. Ea e viaţa mea. Din ce mi-a spus, dumneata ai însemnat pentru ea diferenţa dintre viaţă şi moarte. De fapt, ea m-a îndemnat să te găsesc aseară.

Cooper o privi pe Rusty, apoi din nou pe Carlson, care tocmai vâra mâna în buzunarul de la piept al sacoului. Scoase un plic alb.

— Rusty dorea să-ţi mulţumească într-un mod cu totul deosebit.

Şi îi întinse lui Cooper plicul. Acesta îl deschise, uitându-se înăuntru. Privi un lung răstimp conţinutul, înainte de a-şi ridica ochii spre Rusty. Erau îngheţaţi de dispreţ. Un colţ al mustăţii i se arcui într-un zâmbet plin de răutate. Apoi, cu o mişcare feroce, rupse în două plicul şi cecul la purtător dinăuntru. Azvârli cele două jumătăţi în adâncitura dintre coapsele ei.

— Mulţumesc oricum, domnişoară Carlson, dar

în ultima noastră noapte împreună mi s-au achitat pe deplin toate serviciile.

Capitolul 12

Întorcându-se spre fiica lui, după ce-l privise pe Cooper ieşind ca o furtună din cameră, Carlson spuse:

— Ce individ antipatic!

— Tată, cum ai fost în stare să-i oferi bani? ţipă Rusty, deznădăjduită.

— Credeam că o doreai şi o aşteptai din partea mea.

— De unde Dumnezeu ţi-a venit ideea asta? Cooper… Domnul Landry… Este un om mândru. Crezi că pentru profit mi-a salvat viaţa?

— Nu m-ar surprinde. E un personaj dezagreabil, din ce-am auzit despre el.

— Te-ai interesat?

— Fireşte. De îndată ce a fost identificat în persoana celui ce se afla cu tine când aţi fost salvaţi. Nu se poate să-ţi fi fost comod naufragiul alături de el.

— Am avut unele divergenţe, replică Rusty, cu un surâs nostalgic. Însă ar fi putut să mă părăsească şi să se salveze în orice moment.

— Nicio şansă. Nu când îl putea aştepta o recompensă pentru că te salvase.

— Nu ştia asta.

— E deştept. A dedus că n-aş cruţa nicio cheltuială pentru a te salva, dacă mai erai în viaţă. Poate că l-a ofensat suma.

Luă cecul rupt şi îl studie.

— M-am gândit că e o recompensă generoasă, dar poate că e mai lacom decât bănuisem.

Rusty închise ochii, lăsându-şi capul să cadă la loc pe pernă, învinsă.

— Tată, nu-i trebuie banii tăi. Se bucură destul că a scăpat de mine.

— Sentimentul e reciproc, se aşează Carlson pe marginea patului. Oricum, e un mare ghinion că nu putem să-ţi investim nenorocul.

Ochii ei se deschiseră din nou.

— Să-l „investim”? Ce Dumnezeu vorbeşti?

— Nu te repezi la concluzii până nu mă asculţi.

Se repezise deja la mai multe concluzii, nici una pe placul ei.

— Sper că nu te referi la un film, nu?

Când prietena ei menţionase ideea, fusese copleşita.

Carlson o bătu pe mână.

— Nimic atât de vulgar, draga mea. Avem mai mult stil.

— Atunci, ce?

— Una din problemele tale a fost întotdeauna lipsa de clarviziune, Rusty, o apucă el afectuos de bărbie. Fratele tău ar fi întrezărit imediat posibilităţile antreprenoriale pe care ni le-a deschis situaţia asta.

Ca de obicei, comparaţia cu fratele ei o punea în inferioritate.

— De pildă?

Cu răbdare, Carlson începu să-i explice:

— Ţi-ai făcut un nume în afacerile imobiliare. Şi nu ţinându-te de coada mea. Poate că ţi-am pus şi eu în cale nişte posibilităţi, dar ai ştiut să profiţi de ele.

— Mulţumesc, dar unde vrei să ajungi, tată?

— Prin meritele tale proprii, eşti aproape o celebritate în oraşul ăsta.

Rusty clătină din cap, în derâdere.

— Nu glumesc. Numele tău e binecunoscut în cercuri importante. Iar recent, numele şi fotografia ta au apărut în ziare şi la televiziune. Ai devenit un soi de eroină folk. Genul ăsta de publicitate gratuită e la fel de solidă ca banii din bancă. Propun să folosim catastrofa în avantajul nostru.

În pragul panicii, Rusty îşi umezi buzele.

— Adică, să generăm afaceri făcând reclamă raptului că am supravieţuit unei prăbuşiri de avion?

— Ce rău ar fi în asta?

— Glumeşti, pesemne!

Nu glumea. Nici în expresia, nici în atitudinea lui nu se zărea nimic care să indice vorbe goale. Rusty îşi lăsă capul în piept, scuturându-şi-l.

— Nu, tată. Categoric, nu. Ideea nu mă atrage deloc.

— Nu spune imediat nu, replică el autoritar. Voi cere agenţiei noastre de publicitate să lucreze la câteva proiecte. Promit că nu-l pun pe niciunul în aplicare fără ca tu să fii consultată şi să am aprobarea ta.

Dintr-o dată, devenise un străin pentru ea. Glasul, faţa, manierele şlefuite – toate-i erau familiare. Dar nu cunoştea cu adevărat inima şi sufletul omului de sub învelişul sclipitor. Nu-l cunoştea deloc.

— N-am să aprob niciodată. În catastrofa aia aviatică au murit cinci oameni. *Cinci oameni,* tată. Le-am cunoscut familiile – văduvele îndoliate, copiii, părinţii. Am stat de vorbă cu ei. Le-am prezentat condoleanţele mele, din toată inima. Să profit de nenorocirea lor… se cutremură ea de repulsie… nu, tată. Aşa ceva nu pot face.

Bill Carlson se trase de buza inferioară, ca întotdeauna când cugeta adânc.

— Prea bine. Deocamdată, lăsăm ideea deoparte. Dar mi-a mai venit una.

Îi strânse ambele mâini între palmele lui. Rusty avu impresia clară că era imobilizată ca măsură de prevedere de parcă următoarea propunere ar fi urmat să declanşeze o criză.

— Cum spuneam, ieri am pus ca domnul Landry să fie verificat în amănunţime. Este proprietarul unei ferme mari, într-o zonă frumoasă din Sierra.

— Aşa mi-a spus şi el.

— Nimeni n-a amenajat pământurile din jur.

— Asta-i toată frumuseţea. Regiunea a rămas virtualmente neatinsă. Dar nu reuşesc să văd ce legătură are asta cu noi.

— Rusty, ce se întâmplă cu tine? întrebă el tachinător. Ai devenit ecologistă, după două săptămâni în pădure? Sper că n-ai să pui în circulaţie petiţii, acuzându-i pe constructori că violează pământul de fiecare dată când se înalţă un nou complex de clădiri, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, tată.

Ironia lui friza tonul critic. Pe sub zâmbet i se distingea o undă de reproş. Rusty nu voia să-l dezamăgească, dar se grăbi să elimine orice posibile idei nutrea cu privire la Cooper şi la antreprize.

— Sper că nu te gândeşti la vreo dezvoltare comercială în zona din stat a domnului Landry. Îţi dau cuvântul meu, n-o să-l bucure. Ba chiar, ţi s-ar împotrivi.

— Eşti sigură? Cum îţi sună ideea unui parteneriat?

Se holbă la el, uimită.

— Un parteneriat între Cooper şi mine?

Carlson dădu din cap:

— E veteran de război. O reclamă foarte bună.

Aţi supravieţuit împreună unei prăbuşiri de avion şi aţi îndurat vicisitudini incredibile în sălbăticia canadiană, înainte de a fi salvaţi. Şi acest lucru are dramatism şi valoare de marketing. Publicul cumpărător o să se repeadă imediat.

Toată lumea, până şi propriul ei tată, părea să privească prăbuşirea avionului şi experienţele pe viaţă şi pe moarte din urma acesteia ca pe o mare aventură, o melodramă cu Cooper şi Rusty în rolurile principale.

Carlson era prea absorbit în planurile lui ca să observe reacţia negativă a lui Rusty.

— Aş putea să dau câteva telefoane şi, până sentunecă, să întrunesc un grup de investitori înnebuniţi să aibă terenuri în regiunea aia. La Rogers Gap ăsta se găseşte şi un schi-lift, dar e prost administrat. Îl recondiţionăm, îl modernizăm şi construim în jurul lui. O să-l luăm şi pe Landry în combinaţie, fireşte. Aşa, am netezi relaţiile cu ceilalţi localnici. Nu e un tip de societate, dar investigatorii mei au raportat că exercită multă influenţă. Numele lui înseamnă ceva prin partea locului. După ce terenurile vor intra în construcţie, poţi începe să le vinzi. Avem cu toţii şanse sigure să câştigăm milioane.

Obiecţiile ei faţă de aceste propuneri erau prea numeroase ca să le înşire, aşa că nici măcar nu încercă. Trebuia să desfiinţeze ideea înainte de a se pune pe picioare.

— Tată, în caz că n-ai prins mesajul de-acum un minut, pe domnul Landry nu-l interesează să câştige bani, zise ea luând cele două jumătăţi ale ceculuI, legănându-le în faţa lui ca să-i reamintească. A scoate bani dintr-o afacere imobiliară ar fi o anatemă pentru el. Iubeşte ţinuturile de-acolo. Vrea să fie lăsate în pace, să rămână aşa cum sunt, neîntinate de antreprenorii funciari. Preferă antrepriza naturii şi

nimic mai mult.

— Poate că dă din gură în numele filosofiei ăsteia a la Walden Pond, remarcă sceptic tatăl ei. Dar orice om are preţul lui, Rusty.

— Nu Cooper Landry.

Carlson îşi mângâie fiica pe obraz.

— Naivitatea ta e adorabilă.

Licărul din ochii lui era familiar şi alarmant. Indica faptul că prinsese urma unei mari afaceri într-o comunitate de rechini capitalişti, tatăl ei se număra printre aceia cu fălcile cele mai ucigătoare. Rusty îl apucă de mână, strângând cu putere:

— Promite-mi, *promite,* că n-ai să faci asta. Nu-l cunoşti.

— Şi tu îl cunoşti?

Luminiţa din ochi i se stinse, iar pleoapele i se îngustară. Treptat, Rusty îi eliberă mâinile. Carlson se retrase de lângă ea, bănuitor, ca şi cum tocmai ar fi aflat că afecţiunea care o ţinea în spital putea fi contagioasă.

— N-am pus nicio întrebare la care te-ai putea jena să-mi răspunzi, Rusty. Voiam să fim amândoi cruţaţi de asta. Totuşi, nu-s orb. Landry e aproape o caricatură a masculului macho. Este genul de singuratic beligerant pentru care femeile leşină şi se imaginează capabile să-l îmblânzească.

Îi cuprinse bărbia şi i-o ridică astfel încât s-o poată privi atent în ochi.

— Cu siguranţă, eşti prea inteligentă ca să cazi roabă unei perechi de umeri laţi şi unei dispoziţii mohorâte. Sper că nu ţi-ai format vreun soi de ataşament emoţional faţă de omul ăsta. Ar fi un lucru cum nu se poate mai nefericit.

Involuntar, tatăl ei reprodusese teoria lui Cooper – aceea că sentimentele li se datorau în mare

măsură dependenţei reciproce.

— În împrejurările date, n-ar fi fost firesc să mă ataşez de el?

— Ba da. Dar circumstanţele s-au schimbat. Nu mai eşti izolată cu Landry în sălbăticie; te afli acasă. Ai o viaţă care nu trebuie periclitată cu amorezări juvenile. Indiferent ce s-a întâmplat acolo, îşi smuci el spre fereastră capul impecabil pieptănat, s-a terminat şi trebuie să uiţi.

Şi Cooper spusese acelaşi lucru. Dar nu se terminase. Şi nu putea fi uitat. Ceea ce simţea pentru el n-avea să slăbească şi în cele din urmă să moară, din lipsă de motivaţie. Nu se legase de el printr-o dependenţă psihologică urmând să dispară pe măsură ce-şi relua treptat viaţa de dinainte.

Se îndrăgostise. Cooper nu mai era protectorul şi furnizorul ei, ci mult mai mult decât atât. Era omul pe care-l iubea. Indiferent că erau împreună sau despărţiţi, acest fapt n-avea să se mai schimbe niciodată.

— Nicio grijă, tată. Ştiu exact ce simt pentru domnul Landry.

Acesta era adevărul. Tatăl ei n-avea decât să tragă singur concluziile.

— Bravo, fetiţo, o bătu Carlson pe umăr. Ştiam eu că pot conta pe tine să ieşi din povestea asta mai puternică şi mai isteaţă ca oricând. Exact ca fratele tău, ai capul pe umeri.

*

Se afla acasă de o săptămână, după ce stătuse aproape o săptămână în spital, revenindu-şi de pe urma primei operaţii la gambă. Cicatricea nu arăta cu mult mai bine decât înainte de intervenţia chirurgicală.

Dar medicul o asigurase că, după toată seria de operaţii, avea să devină aproape invizibilă.

În afara unei mici sensibilităţi a piciorului, se simţea perfect. Bandajele fuseseră scoase, dar chirurgul îi recomandase să-l ţină în continuare ferit de haine şi să se sprijine în cârje.

Pusese la loc cele câteva kilograme pierdute de când se prăbuşise avionul. Petrecea cam o oră pe zi făcând plajă pe platforma de redwood, pentru a-şi reface bronzul discret. Prietenele ei se ţinuseră de cuvânt şi, din moment ce nu i-ar fi fost uşor să meargă la un salon de coafură, aduseseră salonul la ea. Un coafor îi tunsese şi recondiţionase părul, aducându-l la luciul său metalic obişnuit. O manichiuristă îi aranjase unghiile. Îi mai masase mâinile uscate şi aspre cu un kilogram de cremă.

În timp ca privea manichiurista ştergându-i roşeaţa solzoasă, Rusty se gândea la hainele pe care le spălase manual, apoi le agăţase la uscat pe o sârmă grosolană, afară. Întotdeauna aştepta, ca la un concurs, să vadă dacă rufele se uscau înainte de a îngheţa. Nu fusese chiar atât de rău. Deloc. Sau poate memoria făcea întotdeauna ca situaţia să pară mai uşoară decât fusese în realitate?

Asta se putea aplica la orice. Oare sărutările lui Cooper fuseseră atât de cutremurătoare? Braţele şi vorbele lui şoptite fuseseră atât de mângâietoare în ceasurile negre ale nopţii? Dacă nu, atunci de ce se trezea atât de des, jinduind după apropierea, după căldura lui?

Niciodată nu se simţea mai singură.

Nu era niciun moment cu adevărat singură – cel puţin, nu pentru perioade îndelungate de timp. Prietenele o vizitau să-l aducă mici cadouri, cu speranţa de a o amuza, întrucât părea atât de

posomorâtă. Pe plan fizic îşi revenea frumos, dar moralul încă nu I se ridicase.

Prietenii şi asociaţii îşi făceau griji pentru ea. De la catastrofă începând, nu mai era ea însăşi, jovială şi veselă. O îndopau cu de toate, de la ciocolată *Godiva* până la pachete cu tacos şi caserole cu specialităţi de la cele mai fine restaurante din Beverly Hills, preparate special pentru ea de către bucătarii şefi care-i cunoşteau personal mâncărurile favorite.

Avea foarte mult timp liber, dar nu lenevea niciun moment. Previziunea tatălui ei se adeverise: dintr-o dată, era o celebritate printre agenţii imobiliari. Toţi oamenii din oraş care doreau să vândă sau să cumpere îi cereau sfaturile despre tendinţele de fluctuaţie ale pieţei. În fiecare zi, primea telefoane de la posibili clienţi, inclusiv un impresionant număr de stele ale filmului şi televiziunii. O durea urechea de la orele petrecute cu receptorul în mână. În mod normal, ar fi sărit de şapte poşte ca să obţină o listă cu clienţi de un asemenea calibru. Când colo, Rusty era sâcâită de o necaracteristică plictiseală pe care nu şi-o putea nici explica, nici învinge.

Tatăl ei nu mai spusese nimic despre dezvoltarea zonei de lângă Rogers Gap. Rusty spera că ideea era declarată oficial moartă. Venea pe la ea zilnic, ostentativ, ca să vadă cum progresa. Rusty însă bănuia, poate pe nedrept, că mai mult îl interesa recoltarea rapidă a roadelor din noile afaceri decât vindecarea ei.

Ridurile din jurul gurii lui se crispaseră de nervozitate, iar încurajările glumeţe de a-şi relua munca sunau forţate. Cu toate că respecta prescripţiile medicilor, ştia că prelungea perioada de refacere cât putea de mult. Era hotărâtă, însă, să nu se înapoieze la birou până nu se simţea în formă. În acea după-

amiază, gemu de groază când clopotul de la intrare răsună prin casă. Tatăl ei o vizitase mai-nainte pentru a-i spune că, datorită unui angajament de afaceri, nu mai putea trece în aceeaşi zi. Rusty fusese uşurată. Îşi iubea tatăl, dar o bucura întreruperea vizitelor ce cotidiene, care o oboseau întotdeauna.

Evident, întâlnirea fusese contramandată şi, la urma urmei, n-avea să mai fie scutită pe ziua aceea.

Agăţându-şi braţele peste cârje, şchiopătă prin hol spre uşa din faţă. Locuia de trei ani în casa aceea. Era o clădire mică, de stuc alb, cu acoperiş de ţiglă roşie după un model tipic pentru sudul Californiei, cuibărită sub o pantă şi înconjurată de boogainvillee înflorite în culori vii. Rusty se îndrăgostise de ea din clipa când o văzuse.

Rezemată într-o cârjă, descuie uşa şi o deschise.

Cooper nu spuse nimic. Şi nici ea. Nu făcură decât să se uite unul la altul, mult timp, până când Rusty se dădu la o parte, tăcută. Cooper intră, iar Rusty închise şi se răsuci cu faţa spre el.

— Bună.

— Bună.

— Ce faci aici?

— Am venit să-ţi văd piciorul.

I-l privi. Rusty îl întinse pentru inspecţie.

— N-arată mult mai bine.

— Se va face.

Privirea lui sceptică urcă spre a ei.

— Mi-a promis doctorul, continuă ea, în defensivă.

Cooper încă mai părea neconvins, dar abandonă subiectul. Cercetă împrejurimile, răsucindu-se încet.

— Îmi place casa ta.

— Mulţumesc.

— Nu-i ca a mea.

— Zău?

— A mea arată mai masivă, poate. Nu e decorată la fel de pretenţios. Dar se aseamănă. Încăperi spaţioase. Multe ferestre.

Rusty simţi că-şi revenise suficient pentru a se mişca. La vederea lui, genunchiul teafăr, pe care se sprijinea, ameninţase să i se îndoaie sub trup. Acum, avu destulă încredere ca să înainteze, făcându-i semn s-o însoţească.

— Intră. Vrei ceva de băut?

— Răcoritoare.

— Limonada?

— Perfect.

— O aduc într-un minut.

— Nu te deranja.

— Niciun deranj. Oricum mi-era sete.

Se deplasă prin sufragerie, până în bucătăria din spatele casei. Cooper o urmă.

— Ia loc, îi indică ea masa gen butuc de măcelărie, care stătea ca o insulă în centrul bucătăriei, şi se apropie de frigider.

— Pot să te-ajut?

— Nu, mulţumesc. Am exersat.

Rusty îşi întoarse capul, cu un zâmbet convenţional, şi îl surprinse privindu-i partea dinapoi a picioarelor. Crezând că avea să rămână singură toată ziua, îşi luase o pereche de blugi tăiaţi, destrămaţi, fără să-şi bată capul şi cu pantofii. Poala cămăşii de chambray îi era înnodată pe mijloc. Îşi legase părul sus, într-o coadă de cal despletită. Efectul era al unei Daisy Mae în variantă Beverly Hills.

Prins cu privirea spre picioarele ei dezgolite şi netede, Cooper se foi vinovat în scaun.

— Te doare?

— Ce?

— Piciorul.

— A! Nu. Mă rog, puţin. Din când în când. Încă n-am voie să circul, să conduc maşina, din-astea.

— Ţi-ai reluat lucrul?

— Fac unele afaceri prin telefon. Cei de la mesajele telefonice mor după mine. Le dau o ocupaţie. Dar încă nu m-am simţit în stare să mă îmbrac şi să merg la birou.

Luă din frigider o cutie de limonadă concentrată, pusă la dezgheţat.

— Ai fost ocupat de când te-ai întors acasă?

Turnă concentratul trandafiriu şi gros într-o carafă şi adăugă o sticlă de apă minerală rece. Când o parte i se vărsă peste dosul mâinii, şi-o ridică la gură şi o linse. Apoi, se întoarse spre el, cu ochii întrebători.

Ca un uliu, Cooper îi urmărea fiecare mişcare. Se uita la gura ei. Încet, Rusty îşi aplecă capul şi reveni la ceea ce făcea. Mâinile îi tremurau, când scoase paharele din dulap şi le umplu cu cuburi de gheaţă.

— Mda, am fost ocupat.

— Cum ai găsit ferma la întoarcere?

— O.K. Un vecin îmi hrănise animalele. Cred c-ar fi făcut-o la nesfârşit, dacă nu mai apăream.

— Ăsta zic şi eu vecin bun.

Dorise să insufle puţină dezinvoltură în conversaţie, dar vocea îi suna strident şi casant. Nu se potrivea cu atmosfera care era la fel de grea şi de apăsătoare ca o vară din New Orleans. Aerul era înăbuşitor, nu reuşea să inspire destul în plămâni.

— N-ai niciun ajutor la fermă? îl întrebă,

— Uneori. Lucrători temporari. Majoritatea sunt fanatici ai schiului, care muncesc numai ca să aibă bani pentru pasiunea lor. Când li se termină banii lucrează câteva zile pentru a-şi putea cumpăra bilete

şi mâncare. Sistemul le prinde bine şi lor, şi mie.

— Fiindcă nu-ţi place să ai mulţi oameni în jur. Exact.

O cuprinse o deznădejde totală. Şi-o stăvili întrebând: Schiezi?

— Puţin. Tu?

— Da. Sau, obişnuiam, îşi privi ea piciorul. S-ar putea ca sezonul ăsta să-l sar.

— Poate că nu. Din moment ce nu ţi s-a rupt osul.

— Poate.

Şi atâta, se părea, era tot ce aveau de spus. Printr-o înţelegere tacită, întrerupseră nimicurile inepte, făcând ceea ce doreau cu adevărat – se priviră.

Cooper se tunsese, dar încă mai avea părul nepotrivit de lung. Îi plăcea felul cum se atingea de gulerul cămăşii lui sport. Bărbia şi obrajii-i erau bărbieriţi proaspăt, dar nu-şi putea da seama dacă i se mutase măcar un singur fir din mustaţă. Dedesubt, buza de jos arăta la fel de severă şi de neînduplecată ca întotdeauna. Ridurile ce-i încadrau gura păreau, dacă era posibil, şi mai scobite, făcându-i masculinitatea chipului să fie cu atât mai aspră. Rusty nu putea să nu se întrebe, cu îngrijorare, ce anume adâncise brazdele acelea.

Nu purta haine la ultima modă, dar ar fi făcut capetele să se întoarcă după el pe Rodeo Drive: aducând o noutate înviorătoare printre trecătorii spilcuiţi. Blugii continuau să avantajeze fizicul bărbătesc mai mult decât oricare alt veşmânt cusut vreodată. Pe trupul lui Cooper stăteau mai bine decât aproape pe al oricui altcuiva. Desigur, era la mijloc mult mai mult decât blugii – atât de mult încât docul umflat dintre coapsele lui îi crea lui Rusty un gol în stomac.

Cămaşa de bumbac era întinsă peste un piept la care continua să viseze. Îşi suflecase mânecile, dezvăluindu-şi antebraţele puternice. Adusese cu el o geacă aviatică de piele maron. Acum stătea pe spătarul scaunului, uitată. Într-adevăr, părea să fi uitat totul, în afară de femeia ce stătea la doar câţiva paşi şi, în acelaşi timp, aparent la ani-lumină distanţă de el.

Ochii săi îi parcurseră trupul, dezbrăcând-o din mers. Ca şi cum i-ar fi desprins efectiv hainele strat cu strat, pielea lui Rusty începu să ardă de febră. Când ochii lui se opriră la marginile inegale şi cu franjuri ale blugilor tăiaţi, unde firele moi îi gâdilau pielea coapselor, Rusty era caldă şi umedă.

Privirea lui Cooper reveni spre faţa ei, pentru a găsi acolo o dorinţă care o reflecta pe a lui. Ochii-i erau ca doi magneţi atrăgând-o în câmpul lor de forţă. În cârje, parcurse distanţa dintre ei fără a întrerupe nicio clipă contactul vizual. Nici el n-o făcu. Pe măsură ce Rusty se apropia, Cooper trebui să-şi lase capul pe spate pentru a rămâne cu privirea în ochii ei. Păru să dureze o viaţă, dar de fapt trecură doar câteva secunde până se opri drept în faţa lui, sprijinindu-se în cârje.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici cu adevărat, spuse ea.

Gemând, Cooper îşi înclină capul, apăsându-i-l cu putere pe sâni.

— Rusty. Fir-ai a dracului! N-am putut să nu vin

Emoţiile copleşitoare îi făcură ochii să se închidă. Capul i se aplecă înainte, într-un abandon total, pradă dragostei pentru omul acela complex. Îi şopti numele.

Cooper o cuprinse cu braţele de mijloc, frecându-şi faţa în valea moale şi înmiresmată dintre sânii ei. Mâinile i se desfăcură larg pe spinarea lui

Rusty, trăgându-i trupul şi mai aproape, cu toate că nu-şi putea mişca picioarele.

— Mi-a fost dor de tine, recunoscu ea, cu voce răguşită.

Nu se aştepta să-i facă o mărturisire asemănătoare, iar Cooper nici n-o făcu. Însă ardoarea îmbrăţişării lui era o dovadă fără cuvinte a dorului de ea.

— Îţi auzeam glasul şi mă întorceam, aşteptându-mă să te văd. Sau începeam să-ţi spun ceva, înainte de a-mi da seama că nu erai prezent.

— Doamne, ce minunat miroşi!

Cu gura deschisă, începu să-i roadă curbele interioare moi ale sânilor, apucându-le cu tot cu material între dinţii lui albi şi puternici

— Miroşi a munţi, murmură Rusty. Sărutându-l pe păr.

— Trebuie doar…

Îi dezlega înnebunit nodul de la talie.

— … o dată să…

Se desfăcu şi-i smulse nasturii din butoniere.

— … te muşc.

Gura i se aplecă pe partea cărnoasă a sânului ei, ce dădea pe dinafară din cupa sutienului.

În momentul primului contact fierbinte dintre gura lui şi pielea ei, Rusty îşi arcui spinarea, gemând. Nodurile degetelor i se albiră, strângând mânerele cârjelor. Tânjea să le dea drumul şi să-şi îndese mâinile în părul lui. I-l simţi atingându-i uşor pielea, când Cooper îşi întoarse capul să-i sărute şi celălalt sân. O muşca uşor, drăgăstos, prin cupele subţiri ale sutienului, sorbind delicat vârfurile.

Lui Rusty îi scăpă un sunet ascuţit, foarte asemănător cu un suspin. Neputinţa de a-şi folosi mâinile o frustra şi o înfiora totodată. Sentimentul de

neajutorare era excitant.

— Cooper, gâfâi ea implorator.

El o încercui cu braţele şi-i desfăcu bareta sutienului, trăgându-i-l în jos cât se putea de mult înainte ca bretelele să se agaţe în mâneci. Atâta, însă, era suficient. O descoperise complet. Ochii lui se săturară după pofta inimii, înainte ca buzele să-i înconjoare o creastă trandafirie încordată şi s-o tragă în gură. Supse cu drag, după care îi umezi vârful cu limba, înainte de a-l şterge cu mustaţa. Toată faţa i se mişca peste sânii ei, frecându-i cu obrajii şi bărbia, cu gura, nasul şi fruntea. Rusty, rezemată precar în cârje, îi cânta numele cu o fervoare religioasă.

— Spune-mi ce vrei. Orice, spuse el, cu glas senzual. Spune-mi!

— Pe tine te vreau.

— Femeie, pe mine mă ai. Ce doreşti?

— Să te ating. Să mă atingi.

— Unde?

— Cooper…

— *Unde?*

— Ştii tu unde, ţipă ea.

Cooper îi descheie pe neaşteptate blugii şi trase fermoarul în jos. Chiloţii decoltaţi abia dacă-i acopereau triunghiul de bucle. Îi veni să zâmbească, dar avea chipul atât de crispat de patimă, încât nu reuşi. Mârâi doar a încuviinţare, în timp ce-i dădea jos chiloţii odată cu pantalonii tăiaţi. Sărută puful blond-roşcat.

Pe Rusty o părăsiră toate puterile. Dădu drumul cârjelor. Căzură zăngănind la podea. Ea se înclină uşor înainte, oprindu-şi prăbuşirea cu mâinile sprijinite pe umerii lui Cooper. În acel timp el se lăsă să lunece de pe scaun, îngenunchind în faţa ei.

Rusty îşi muşcă buzele ca să nu urle de plăcere,

când el îi despărţi cu degetele carnea delicată, înfundându-şi limba în interiorul gingaş.

Nu se opri la atât. Nu se opri deloc. Nici după ce o străbătu primul val de extaz. Nici după ce o învinse şi cel de-al doilea. Nu se opri până când trupul ei nu ajunse să sclipească sub o peliculă fină de transpiraţie, până când şuviţele de păr roşcat i se lipiră umede pe tâmple şi pe obraji.

Abia atunci se ridică în picioare, îmbrăţişând-o.

— Pe unde?

Când se aplecă peste ea, chipul îi era blând cum niciodată nu-l mai văzuse. Fiorul de gheaţă reţinut nu i se mai zărea în ochi. În locul lui, licăreau scânteile unei emoţii intense despre care Rusty îndrăznea să spere că era iubire.

Îşi înălţă capul, arătând vag în direcţia dormitorului. Cooper îl găsi fără greutate. De vreme ce în ultimul timp Rusty stătuse mult în odaia aceea, ea avea un aspect comod, locuit, care părea să-l atragă. Zâmbi, în timp ce o aducea în braţe pe uşă. O sprijini uşor pe piciorul stâng şi dădu la o parte cuvertura patului.

— Culcă-te.

Rusty se supuse, privindu-l pe când intra în baie. Auzi apa curgând. Peste câteva momente, Cooper reveni, cu un prosop umed. Nu scoase o vorbă, dar ochii lui grăiau enorm de mult, când o ridică în capul oaselor şi-i scoase bluza. Înlăturarea sutienului ceru doar să-i tragă bretelele de pe braţe. Rusty rămase aşezată în faţa lui, complet goală şi cu o minunată lipsă de ruşine.

Cooper o frecă pe braţe, umeri şi gât cu prosopul umed. După ce o culcă la loc peste perne, îi ridică braţele deasupra capului, spălând-o în adânciturile subsuorilor. Rusty începu să toarcă de

surpriză şi satisfacţie; el îşi aplecă capul, sărutându-i gura ce gemea.

Îi trecu prosopul peste piept, apoi peste sâni. Sfârcurile i se erectară din nou, făcându-l să zâmbească. Îi atinse o rosătură lăsată de mustaţa lui pe pielea delicată.

— Se pare că mereu îţi las semne, spuse el, cu o undă de regret. Îmi pare rău.

— Mie nu.

Ochii i se aprinseră fierbinţi, în timp ce-i coborau peste abdomen, spre ombilic. Linse sudoarea din el înainte de a-i şterge restul pântecului cu prosopul. Apoi, o spălă pe picioare, atent la noua cicatrice.

— Întoarce-te.

Rusty îl privi întrebătoare, dar se răsuci cu spatele în sus, rezemându-şi obrazul pe mâinile împreunate. Alene, Cooper o frecă peste tot cu prosopul. În adâncitura spinării, se opri, după care îi trecu prosopul peste cupolele feselor.

— Mmm, oftă ea.

— Asta eu trebuie s-o spun.

— Atunci, zi.

— Mmm.

Petrecu mai mult timp decât era necesar ca să-i şteargă toată năduşeala. Îi tampona părţile dinapoi ale picioarelor de sus şi până la tălpi, descoperind că se gâdila. La întoarcere, zăbovi să-i guste cupele dindărătul genunchilor.

— Linişteşte-te o clipă, îi spuse el, ridicându-se din pat ca să se dezbrace.

— Uşor ţi-e ţie să vorbeşti. Tu n-ai fost răsfăţat din greu.

— Ţine-te bine, iubito. Mai urmează.

Rusty nu era tocmai pregătită, când Cooper se

culcă, gol şi cald, peste spatele ei. Inspiră întretăiat, înfiorându-se sub impactul şocant al pielii lui înăsprite de păr peste spinarea sa netedă. Coapsele lui desfăcute le încadrară pe ale ei. Îşi simţi fundul potrivindu-se comod sub sexul său. Era solid de dorinţă şi neted ca oţelul învelit în catifea, aşa cum se freca de pielea ei.

Cooper îi acoperi cu palmele dosurile mâinilor, înlănţuindu-i degetele, şi-i dădu cu nasul la o parte coada pentru ca buzele lui să-i poată ajunge la ureche.

— Nu pot face nimic, aşa de mult te doresc, şopti el, cu voce joasă. Nu mai pot să lucrez. Să dorm. Să mănânc. Nu mai găsesc nicio consolare în casa unde mă refugiez. Mi-ai distrus totul. Munţii nu mai sunt frumoşi. Faţa ta m-a orbit să-i mai văd.

Legănându-se lipit de ea, împinse în sus, potrivindu-se şi mai apăsat.

— Credeam c-am să mi te scot din sistem, dar până acum n-am reuşit. M-am dus chiar şi la Vegas şi mi-am cumpărat o femeie, pentru o noapte. Când am ajuns în camera de hotel, n-am făcut decât să stau aşezat, privind-o şi bând şi încercând să-mi trezesc dorinţa. Mi-a demonstrat câteva dintre trucurile ei cele mai fanteziste dar n-am simţit nimic. Nu eram în stare. Nu voiam. Până la urmă, am trimis-o acasă înainte de a ajunge la fel de dezgustată de mine pe cât eram eu însumi.

Îşi îngropă faţa în ceafa ei.

— Vrăjitoare roşcovană ce eşti, ce mi-ai făcut tu acolo, în munţi? Eram normal, înţelegi? Normal, până ai apărut tu, cu gura ta de satin umed şi pielea ca mătasea. Acum, viaţa mea nu mai face nici cât o ceapă degerată. Nu mai pot să mă gândesc la altceva, să văd, să aud, să ating, să miros, să gust, altceva decât pe tine. *Pe tine.*

O întoarse pe spate, ţintuind-o sub el. Gura se potrivi oblic peste a ei. Îi despărţi buzele cu limba lui dură, invadatoare, posesivă.

— Trebuie să te am. Trebuie. Acum.

Începu să-şi frece trupul pe al ei ca pentru a le contopi pe amândouă într-unul singur. Înghiontindu-i genunchii în lături dintr-o singură mişcare prelunga, lină, pătrunzătoare, a şoldurilor, se afundă între faldurile supuse ale feminităţii ei.

Gemând de plăcere, îşi lăsă capul pe pieptul lui Rusty. Invoca toţi principii Cerului şi-ai Iadului să-l elibereze din acel supliciu. Respiraţia sa îi scălda sânii, fierbinte şi muncită, iar când sfârcurile ei răspunseră, le iubi cu gura.

Avea pielea fierbinte, aproape îi frigea palmele în timp ce şi le plimba peste muşchii unduitori, supli, ai spinării şi şoldurilor. Îi cuprinse fesele tari şi-l trase încă mai adânc. Cooper îi gemu numele unindu-şi din nou gura cu a ei. Sărutul era de o carnalitate simbolică.

Rusty nu se simţea învinsă de puterea lui virilă, deşi s-ar fi putut foarte bine. Dimpotrivă, avea un sentiment de libertate şi nestânjenire, de putere suficientă pentru a zbura, a se înălţa până la limitele universului. La fel ca trupul, i se deschideau în calea lui inima şi sufletul. Iubirea şiroia din ele în abundenţă. Trebuia s-o simtă. Trebuia să ştie.

Era sigură că simţea, căci îi rostea numele în cadenţa spasmelor. Glasul îi suna răguşit de emoţie. Însă, cu o secundă înainte de a-şi pierde uzul raţiunii, îl simţi pregătindu-se să se retragă.

— Nu! Să nu-ndrăzneşti.

— Ba da, Rusty, ba da.

— Te iubesc, Cooper, îşi încrucişa ea gleznele peste şalele lui. Te vreau. Pe tot.

— Nu, nu, gemu el, înrobit de nefericire şi de extaz.

— Te iubesc.

Scrâşnind din dinţii dezgoliţi, îşi aruncă înapoi capul, cedând orgasmului cu un geamăt lung, ce-şi croia drum tocmai din străfundurile sufletului. O umplu cu sămânţa lui fierbinte şi bogată pe acea femeie care-l iubea.

Capitolul 13

Transpiraţia îi şiroia de pe faţă. Era scăldat tot în sudoare. Părul de pe corp i se cârlionţase de umezeală. Se prăbuşi deasupra ei. Rusty îl strânse cu putere. Instinctele ei materne se afirmau; dorea să-l legene ca pe un copil.

Trecu o veşnicie nesfârşită până când Cooper îşi regăsi puterile îndeajuns ca să se mişte, dar niciunul dintre ei nu se grăbea să se desprindă de celălalt. Într-un târziu, se rostogoli într-o parte, rămânând cu faţa în sus, secătuit. Rusty îi privi chipul drag. Ţinea ochii închişi. Ridurile din jurul gurii lui aspre se destinseseră considerabil de când îi trecuse pragul.

Îşi puse capul pe pieptul lui, începând să-l mângâie cu mâna pe pântec, pieptănându-i părul umed, încreţit.

— Nu din cauza mea te retrăgeai, aşa e?

Cumva, ştia că atunci se întâmplase pentru prima oară, după mult timp, că-şi desăvârşise actul sexual.

— Nu.

— Nu fiindcă puteam rămâne gravidă, aşa-i?

— Nu, nu de-asta.

— De ce făceai dragoste aşa, Cooper?

Deschise ochii. Rusty îl privi în adâncurile lor.

Erau rezervaţi. El, pe care-l crezuse neînfricat, se temea de ea, o femeie goală, zăcând neajutorată alături, absolut fascinată de el şi captivă sub vraja lui. Ce ameninţare ar fi putut să reprezinte?

— De ce ţi-ai impus o disciplină de felul ăsta? întrebă ea cu blândeţe. Spune-mi.

Cooper rămase cu privirea în tavan.

— A existat o femeie.

Aha, *femeia,* îşi spuse Rusty.

— Se numea Melody. Am cunoscut-o la scurt timp după întoarcerea din Nam. Eram bulversat Amărât. Furios. Ea…

Făcu un gest de neputinţă.

— … Ea m-a făcut să văd din nou lucrurile în perspectivă, să-mi clarific viaţa. Urmam colegiul, cu o bursă de infanterie. Urma să ne căsătorim imediat ce terminam. Credeam că totul era perfect între noi. Şi aşa era.

Închise din nou ochii, iar Rusty ştiu că se apropia de partea dificilă a povestirii.

— Apoi, a rămas gravidă. Fără ştirea mea, şi-a făcut un avort.

Pumnii i se strânseră, încleştându-şi fălcile cu furie. Rusty efectiv tresări, când se întoarse brusc spre ea.

— Mi-a omorât copilul. După câte morţi văzusem, ea a..

Respiraţia îi devenise atât de horcăită, încât Rusty se temu să nu facă un şoc cardiac. Îi puse pe piept o mână liniştitoare, rostindu-i încet numele.

— Îmi pare atât de rău, Cooper, iubitule. Atât de

rău.

El inspiră adânc, până îşi umplu plămânii cu destul aer.

— Mda.

— De-atunci, ai rămas tot timpul furios pe ea.

— La început. Pe urmă, însă, am ajuns s-o urăsc prea mult ca să mai fiu furios. Îi făcusem atâtea confidenţe. Ştia ce se petrecea în capul meu, ce păreri aveam. Mă îndemnase să-i vorbesc despre lagărul de prizonieri şi tot ceea ce se întâmplase acolo.

— Ai considerat că abuzase de încrederea asta?

— A abuzat de ea şi a trădat-o.

Cu vârful degetului mare, prinse o lacrimă ce se prelingea pe obrazul lui Rusty şi o şterse.

— M-a ţinut în braţe, pe când eu plângeam ca un copil, vorbindu-i despre camarazii pe care-i văzusem… ucişi, încheie el, într-o şoaptă răguşită. I-am descris iadul prin care trecusem ca să evadez şi, apoi, ceea ce făcusem ca să supravieţuiesc până am fost salvat. Chiar şi după asta, după ce i-am povestit cum zăcusem într-un maldăr de cadavre împuţite, în descompunere, ca să nu fiu capturat din nou…

— Cooper, nu, întinse Rusty braţul, strângându-l lângă ea.

— S-a dus şi l-a nimicit pe copilul nostru. După ce eu văzusem copilaşi sfârtecaţi în bucăţi, probabil că şi eu însumi omorâsem vreo câţiva, ea…

— Şş, şşş… Nu…

Îi legănă capul la sân, gângurindu-i, în timp ce-i netezea părul. Lacrimile îi împăienjeneau vederea. Îi simţea suferinţa şi nu-şi dorea decât s-o fi putut lua pe toată asupra ei. Îl sărută în creştetul capului.

— Îmi pare atât de rău, iubitule. Nespus de rău.

— Am părăsit-o pe Melody. M-am mutat în munţi, am cumpărat animalele, mi-am clădit casa.

Şi un zid împrejurul inimii, completă în gând Rusty, cu tristeţe. Nu era de mirare că izgonise societatea. Fusese trădat de două ori – o dată de către ţara lui, care nu voia să-i fie reamintită propria-i greşeală, iar apoi de femeia pe care o iubise şi în care avusese încredere.

— N-ai mai riscat să laşi însărcinată nicio altă femeie

Cooper îşi eliberă capul, privind-o în ochi.

— Aşa este. Până acum.

Îi încadră faţa în mâini.

— Până la tine. Şi nu m-am putut abţine să nu te umplu.

O sărută apăsat.

— Doream să dureze la nesfârşit.

Zâmbind, Rusty îşi întoarse capul şi-l muşcă de partea cărnoasă a mâinii, sub degetul mare.

— Credeam că aşa avea să fie.

Cooper surâse şi el, părând copilăreşte de încântat.

— Zău?

— Zău, râse Rusty.

Îşi vârî mâinile între coapsele ei, strecurându-şi degetele prin cuibul de bucla roşiatice, înainte de a-i cuprinde intim sexul în palmă.

— De data asta, ţi-am lăsat un semn deosebit. Porţi înăuntrul tău o parte din mine.

Săltându-şi capul de pe pernă, îi mângâie cu gura buzele umflate de sărutări.

— Asta doream şi eu. De astă dată, nu te-aş mai fi lăsat să te desprinzi de mine.

— A, nu? apăru în ochii lui un licăr arogant; tachinător. Şi ce-ai fi făcut?

— Te-aş fi bătut măr. Atât de mult te doream. Pe tot.

Cooper îi apucă buza de jos între dinţi şi o frământă delicios cu limba.

— Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine…

Gura lui i se îndreptă spre gât.

— Da?

— E că întotdeauna arăţi de parcă ai fi fost, la modul regal…

Şi-şi încheie fraza cu un termen de şanţ pe care numai el îl putea face să sune sexy.

— Cooper! se aşeză Rusty pe călcâie, cu mâinile în şolduri, prefăcându-se şocată.

El râse. Sunetul rar şi minunat al râsului său era atât de încurajator, încât Rusty îşi luă o mutră şi mai înţepată. Cooper nu făcu decât să râdă şi mai tare Era un râs adevărat, neîntinat de cinism. Îi venea să se înfăşoare în el ca într-o pătură. Dorea să se desfete în el, ca în prima zi caldă a verii. Îl făcuse pe Cooper Landry să râdă. Nu era puţin lucru, mai ales în ultimii câţiva ani. Probabil că puţine persoane puteau declara că-l făcuseră să râdă pe acest om.

Gura continua să-i fie deschisă într-un zâmbet larg, sub mustaţă. O îngână, cu un scâncet ca de domnişoară bătrână:

— Cooper!

Iritată de felul cum o maimuţărea, Rusty îl plesni pe coapsa goală.

— Ascultă, nu-s eu de vină că ai păr de dormitor şi ochi căprui ca fumul, întinse el mâna, plimbându-i degetul mare peste buza de jos. N-am ce face dacă gura ta arată întotdeauna sărutată recent şi mai cerând; dacă sânii îţi vibrează tot timpul.

— „Vibrează”? întrebă ea sufocată, în timp ce Cooper îi cuprindea unul.

— Mhmmm. Sunt eu de vină că ai sfârcurile

permanent ţanţoşe şi pregătite?

— De fapt, să ştii că eşti.

Asta-i plăcu. Zâmbind, îi ciupi perla trandafirie, rostogolind-o uşor între degete.

— Dar ţanţoşe şi pregătite pentru ce, Cooper?

Se aplecă înainte şi, cu buzele şi limba, îi demonstra.

Rusty simţi fiorii familiari descolăcindu-se prin mijlocul ei ca o spirală de cauciuc mătăsos. Oftând, îi înhaţă capul şi-l împinse din faţa ei. Cooper o privi cu uimire, dar nu se opuse, când îl culcă la loc pe perne.

— Ce faci?

— Am să fac eu dragoste cu tine, în mod excepţional.

— Credeam că tocmai ai făcut.

Rusty îşi scutură capul ciufulit. La un moment dat, coada de cal i se desfăcuse.

— Tu ai făcut dragoste cu mine.

— Şi care-i deosebirea?

Afişând un zâmbet felin, cu ochii plini de promisiuni, se întinse lângă el, începând să-l muşte mărunt de gât.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

*

După aceea, liniştiţi, rămaseră culcaţi unul lângă altul, cu braţele şi picioarele înlănţuite.

— Credeam că numai matracucile ştiu cum se face corect treaba asta.

Glasul lui încă mai era răguşit după cât îi strigase numele şi abia mai avea energie să-i pianoteze cu degetele pe şira spinării.

— Şi am făcut-o corect?

Înclinându-şi capul, Cooper o privi pe femeia ce

zăcea tolănită peste pieptul lui.

— Nu ştii?

Ochii ei erau sticloşi de iubire, când îl privi, clătinând din cap cu sfioasă nesiguranţă.

— Asta a fost prima oară-n viaţa ta când ai…?

Rusty încuviinţă. Şuierând încet o înjurătură, o trase pentru un sărut blând, tandru.

— Mda. Te-ai descurcat de minune, comentă el, cu o undă de umor, când în sfârşit îi eliberă buzele. Absolut perfect.

După o lungă tăcere, Rusty îl întrebă:

— Ce fel de viaţă de familie ai avut?

— Viaţă de familie?

În timp ce-şi aduna gândurile, îi frecă absent piciorul stâng cu al lui, atent să nu-l lovească pe cel operat.

— A trecut atâta timp de-atunci, că abia dacă mai ţin minte. Practic, tot ce-mi amintesc despre tatăl meu e că se ducea în fiecare zi la serviciu. Era comis voiajor. Până la urmă, munca i-a cauzat un infarct grav care l-a omorât pe loc. Eu de-abia eram în şcoala elementară.

Mamei n-a reuşit niciodată să-i treacă supărarea pentru că murise prematur, lăsând-o văduvă. Nu i-a trecut nici supărarea pe mine, pentru că… existam, cred. Oricum, nu însemnam pentru ea decât o greutate în plus. Trebuia să muncească pentru a avea amândoi din ce trăi.

— Nu s-a recăsătorit niciodată?

— Nu.

Probabil că mama lui îşi acuzase şi pentru acest lucru fiul nevinovat. Rusty putea completa spaţiile goale, întregind tabloul. Cooper crescuse ca un copil neiubit. Nu era de mirare că acum, când i se întindea o mână generoasă, o muşca în loc s-o accepte. Nu

credea în iubirea şi bunătatea omenească. Nu le cunoscuse niciodată. Relaţiile lui personale fuseseră mânjite de suferinţe, deziluzii şi trădări.

— M-am înrolat în Infanteria Marină de îndată ce am absolvit liceul. Mama a murit în timpul primului meu an în Nam. Cancer la sân. Era genul de femeie prea încăpăţânată ca să-şi examineze umflătura aia până nu a fost prea târziu.

Rusty îi mângâie bărbia cu unghia degetului mare, afundându-şi-o când şi când în brazda verticală. Era năpădită de remuşcări pentru copilăria lui singuratică şi lipsită de afecţiune. Atâta nefericire! În comparare cu el, ea copilărise nespus de fericită.

— Şi mama mea a murit.

— Iar apoi, ţi-ai pierdut fratele.

— Da. Pe Jeff.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Era extraordinar, spuse ea, cu un zâmbet afectuos. Toţi îl plăceau. Prietenos – genul de om, pentru care nimeni nu e străin. Oamenii erau atraşi automat spre el. Avea nişte calităţi de lider uluitoare. Putea face oamenii să râdă. Putea face orice.

— Ţi s-a amintit destul de des despre asta.

Capul ei se ridică rapid.

— Şi asta cam ce-ar vrea să însemne?

Cooper păru să cântărească oportunitatea de a continua discuţia, dar păru să decidă în favoarea ei.

— Nu ţi-l dă tatăl tău mereu drept exemplu pe care să-l urmezi?

— Jeff avea un viitor foarte promiţător în domeniul imobiliar. Tata îmi doreşte şi mie acelaşi lucru

— Dar îţi doreşte viitorul *tău,* sau pe cel *al* fratelui tău?

Rusty se desprinse din îmbrăţişare, aruncându-

şi picioarele peste marginea patului.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Apucând-o de păr, Cooper o împiedică să se dea jos din pat. Se ridică în genunchi în spatele ei, pe margine, unde rămăsese aşezată.

— Nu înţelegi pe dracu', Rusty. Tot ce-ai spus despre tatăl şi fratele tău mă îndeamnă să cred că ţi se pretinde să ocupi locul lui Jeff.

— Tatăl meu nu vrea decât s-o duc bine.

— Ceea ce consideră *el* că e bine. Eşti o femeie frumoasă şi inteligentă. O fiică iubitoare. Ai o carieră încununată de succes. Toate astea nu-i ajung?

— Nu! Adică, da, sigur că sunt de ajuns. Doar că vrea să trăiesc conform potenţialului meu.

— Sau al lui Jeff.

Încercă să se îndepărteze, dar Cooper o ţinu de umeri, pe loc.

— Ca în excursia aia de vânătoare la Great Bear Lake.

— Ţi-am spus că a fost ideea mea, nu a tatei.

— Dar de ce-ai considerat că era necesar să te duci? De ce erai tu responsabilă de menţinerea tradiţiei pe care o avusese el în comun cu Jeff? Te-ai dus numai fiindcă ai crezut că-l vei bucura pe tatăl tău.

— Şi ce-i rău în asta?

— Nimic. A fost strict un gest de autosacrificiu. De iubire. Dar, mergând acolo, cred că te hotărâseşi să-i dovedeşti ceva; cred că doreai ca tatăl tău să te considere la fel de minunată cum a fost Jeff.

— Ei bine, n-am reuşit.

— Tocmai asta e! strigă Cooper. Nu-ţi place vânătoarea şi pescuitul. Ei, şi? De ce trebuie ca asta să facă din tine o ratată?

Rusty reuşi să se elibereze. Odată ce ajunse în picioare, se răsuci cu faţa spre el.

— Nu înţelegi, Cooper.

— Evident că nu înţeleg. Nu pricep de ce faptul de-a fi exact ceea ce eşti nu-l mulţumeşte pe tatăl tău. De ce trebuie încontinuu să-ţi dovedeşti calităţile în faţa lui? Şi-a pierdut fiul: o nenorocire; o tragedie. Dar încă mai are o fiică. Şi încearcă s-o modeleze într-o formă care nu-i a ei. Amândoi sunteţi obsedaţi de Jeff. Orice altceva a făcut, sunt convins că n-a umblat pe apă.

Rusty îndreptă spre el un deget acuzator.

— Bine-ţi mai şade ţie să predici despre obsesiile altora. Tu însuţi îţi oblojeşti obsesiv durerile Ba chiar îţi face plăcere propria ta disperare.

— Asta-i o sminteală.

— Tocmai. Ţi-e mai uşor să stai acolo cocoţat pe muntele tău, decât să te amesteci printre alte fiinţe omeneşti. Atunci, poate ar trebui să te deschizi puţin, să laşi oamenii să-i arunce o privire omului care eşti pe dinăuntru. Iar asta te înspăimântă, nu-i aşa? Fiindcă s-ar putea să fii descoperit. Cineva ar putea constata că nu eşti ticălosul dur, rece şi nesimţitor drept care te dai. Cineva ar putea trage concluzia că eşti capabil să dăruieşti şi să primeşti dragostea.

— Iubito, am renunţat demult la ideea de dragoste.

— Atunci asta ce-a fost? arătă ea spre pat.

— Sex, făcu Cooper cuvântul să sune cât mai vulgar posibil.

Rusty dădu înapoi din faţa urâţeniei tonului lui. Dar îşi azvârli capul pe spate, mândră:

— Nu şi pentru mine. Te iubesc, Cooper.

— Aşa zici tu.

— Vorbesc serios!

— Erai în chinurile pasiunii când ai spus-o. N-are nicio valoare.

— Nu crezi că te iubesc?

— Nu. Nu există aşa ceva.

— A, ba există.

Trânti pe masă atu-ul.

— Încă îţi mai iubeşti copilul nenăscut.

— Gura!

— Încă mai suferi pentru el, fiindcă l-ai iubit, încă îi mai iubeşti pe toţi oamenii aceia pe care i-ai văzut murind în lagărul prizonierilor de război.

— Rusty… coborî el din pat, apropiindu-se ameninţător de ea.

— Ţi-ai privit mama irosindu-şi viaţa în furie şi înverşunare. Propria ei nefericire o făcea să prospere. Vrei să-ţi iroseşti şi tu viaţa la fel?

— Mai bine decât să trăiesc ca tine, chinuindu-te mereu să fii o persoană care nu eşti.

Ostilitatea trosnea între ei. Era atât de intensă, încât în primul moment nici nu auziră soneria. Abia când Bill Carlson îşi strigă fiica pe nume, îşi dădură seama că nu mai erau singuri.

— Rusty!

— Da, tată.

Se aşeză la loc pe marginea patului, începând să-şi adune hainele.

— E totul în regulă? A cui e rabla aia din faţă?

— Vin imediat, tată.

Cooper se îmbrăca vizibil mai calm decât ea. Nu putu să nu se întrebe dacă atunci i se întâmpla pentru prima oară să se pomenească într-o asemenea situaţie delicată, eventual cu apariţia inoportună a unui soţ.

După ce se îmbrăcară, o ajută să se ridice şi-i dădu cârjele. Ieşiră împreună pe uşa dormitorului, în hol. Roşie la faţă, ştiind că părul îi stătea ca o claie şi mirosea a mosc şi a sex, Rusty trecu în *living room.*

Tatăl ei se plimba nerăbdător pe podeaua de

esenţă tare. Când se răsuci şi-l văzu pe Cooper, chipul i se crispă de nemulţumire. Îl aruncă o privire glacială, înainte de a-şi îndrepta ochii spre fiica lui, măsurând-o lung.

— N-am putut suporta să treacă o zi fără a te vizita.

— Îţi mulţumesc, tată, dar zău că nu-i necesar să treci zilnic pe-aici.

— Văd şi eu.

— Îl… îl ţii minte pe domnul Landry.

Cei doi se salutară dând din cap cu răceală, studiindu-se ca doi campioni de box care urmează să poarte o luptă decisivă. Cooper îşi ţinu gura închisă, cu încăpăţânare. Rusty nu putea vorbi; era prea stingherită. Carlson sparse cel dintâi tăcerea tensionată:

— De fapt, întâlnirea asta e oportună. Am ceva de discutat cu amândoi. Luăm loc?

— Sigur că da, răspunse Rusty, îmbujorată. Scuză-mă. Cooper?

Îi indică un fotoliu. Cooper ezită, după care se trânti în fotoliul moale. Insolenţa lui o călca pe nervii deja întinşi la limită. Îi aruncă o privire dezgustată, însă el îl privea pe Bill Carlson cu acelaşi gen de prudenţă suspicioasă cu care îi observase şi pe cei doi Gawrylow. Amintirea o răscoli pe Rusty. Ce asociaţii între ei şi tatăl său opera în minte? Se apropie de un scaun de lângă Carlson.

— Despre ce vrei să discuţi cu noi, tată?

— Tranzacţia aia cu pământuri pe care ţi-am pomenit-o acum câteva săptămâni

Plămânii lui Rusty se năruiră. Îşi simţea toate membranele cedând una câte una, prăbuşindu-se unele peste celelalte. Păli în obraji, iar palmele îi transpirară imediat de nervozitate. Un cor de clopote

funebre începură să-i răsune în urechi.

— Credeam că ne-am lămurit definitiv.

Carlson chicoti amiabil.

— Nu tocmai. Acum, însă, o vom face. Investitorii au avut timp să aştearnă pe hârtie câteva idei concrete. Ar dori să supună aceste idei analizei domnului Landry.

— Are de gând cineva să-mi spună despre ce naiba-i vorba? întrerupse brutal Cooper.

— Nu.

— Fireşte, trecu Carlson peste răspunsul negativ al fiicei sale, începând să se plimbe prin încăpere. În stilul său volubil caracteristic, îşi schiţă ideile de amenajare a zonei din jurul localităţii Rogers Gap, sub forma unei staţiuni de schi exclusiviste.

Rezumând, declară:

— Încă dinainte de a termina, lucrând numai cu cei mai inventivi arhitecţi şi constructori, va rivaliza cu Aspen, Vail, Keystone, tot ce se găseşte prin Stâncoşi sau pe lângă Lacul Tahoe. În câţiva ani pariez că vom putea atrage spre noi Olimpiada de Iarnă.

Şi, rezemându-se în fotoliu, cu un zâmbet expansiv:

— Ei bine, domnule Landry, ce părere ai?

Cooper, care nici nu clipise din ochi în timpul recitalului lui Carlson, îşi îndreptă încet coloana vertebrală înmuiată, ridicându-se în picioare. Încercui de câteva ori insula de mobilier, ca şi cum ar fi judecat propunerea din toate punctele de vedere. Întrucât era proprietarul unora dintre pământurile care aveau să fie folosite – Carlson îşi făcuse bine temele – şi i se oferise proeminenta poziţie salarizată de coordonator local al proiectului, îl aşteptau mari câştiguri.

Carlson îşi privi fiica şi-i făcu cu ochiul, convins de capitulare.

— Ce părere am? repetă Cooper.

— Exact asta am întrebat răspunse Cooper jovial.

Cooper îl privi drept în ochi:

— Cred că mănânci *rahat* cu polonicul şi că *ideea* dumitale e o porcărie.

Trânti aceste cuvinte în mijlocul pardoselii ca pe-o tonă de cărămizi, adăugând apoi:

— Şi, pentru informarea generală, şi fiica dumitale la fel.

Îi aruncă lui Rusty o privire care-ar fi trebuit s-o prefacă într-o stană de piatră. Nici măcar nu catadicsi să trântească uşa după el când ieşi. Îi auziră motorul maşinii pornind, apoi scrâşnetul pietrişului, când demară de pe alee.

Carlson îşi drese glasul şi spuse:

— Ei, văd că nu m-am înşelat niciun moment în privinţa lui.

Ştiind că n-avea să-şi revină niciodată după rana pe care i-o pricinuise Cooper, Rusty răspunse amorţită:

— Nici că se putea să te-nşeli mai amarnic, tată.

— E un bădăran.

— Cinstit.

— Un om fără ambiţii şi bun simţ.

— Fără prefăcătorii.

— Şi, pare-se, fără morală. A profitat de singurătatea şi imobilizarea ta.

Rusty râse slab.

— Nu-mi amintesc exact cine pe cine a târât în dormitor, dar sunt sigură că nu m-a trântit în pat cu forţa

— Deci *sunteţi* amanţi?

— Nu mai suntem, replică ea, printre lacrimi.

Cooper era convins că şi ea îl trădase, la fel ca

femeia cealaltă, Melody. Credea că fusese unealta tatălui ei, folosind tactici de budoar pentru a câştiga bani. N-avea s-o ierte niciodată, fiindcă nu credea că-l iubea.

— I-ai fost amantă în tot timpul ăsta? Fără ştirea mea?

Dădu să-i atragă atenţia că la vârsta coaptă de douăzeci şi şapte de ani nu era cazul să-şi ţină tatăl la curent cu viaţa ei personală. Dar, la ce bun? Ce mai conta? Îi pierise toată energia. Se simţea secătuită de puteri, de forţă, de voinţa de a trăi.

— Când am fost în Canada, da. Am devenit amanţi. În ziua aia, când a ieşit din rezerva mea de spital, s-a dus acasă şi n-a mai venit. Până azi după-amiază.

— Deci, se pare că are mai multă minte decât apreciasem eu. Îşi dă seama că sunteţi complet incompatibili. La fel ca majoritatea femeilor, tu priveşti situaţia prin ceaţa roz-bonbon a romantismului. Te laşi călăuzită de emoţii, nu de cap. Te credeam mai presus de fragilităţile astea feminine.

— Ei bine, nu sunt, tată. Întâmplător, sunt femeie şi am toate fragilităţile, precum şi toate forţele, proprii unei femei.

Bill Carlson se ridică în picioare, traversând încăperea. O îmbrăţişă pe Rusty în semn de împăcare. Ea stătea rezemată în cârje, aşa că nu-i observă rigiditatea cu care se opuse îmbrăţişării.

— Văd că domnul Landry te-a necăjit din nou. Mare ticălos mai e, să fi zis ceea ce-a zis despre tine. Îţi va fi mai bine fără el, Rusty, crede-mă.

Şi continuă, vioi:

— Totuşi, nu-i vom lăsa lipsa de farmec să ne împiedice afacerile cu el. Intenţionez să duc planurile mai departe, în ciuda obiecţiilor lui.

— Tată, te implor…

Carlson îi puse un deget peste buze.

— Taci, acum. Să nu mai vorbim în seara asta. Mâine ai să te simţi mai bine. Încă mai eşti istovită emoţional. Probabil că intervenţia chirurgicală atât de curând după prăbuşirea avionului n-a fost o idee prea bună. E absolut de înţeles să nu prea fii în apele tale. Mâine-poimâine, ai să-ţi vii în fire şi vei redeveni vechea mea Rusty. Am deplină încredere că nu mă vei dezamăgi.

O sărută pe frunte.

— Noapte bună, draga mea. Uită-te peste propunerea asta, mai adăugă el, scoţând un dosar din servieta din piele de şopârlă şi punându-l pe măsuţa de cafea. Trec pe-aici mâine dimineaţă, nerăbdător să-ţi aud opinia.

După plecarea lui, Rusty încuie uşile şi reveni în dormitor. Făcu o baie, stând mult timp în apa fierbinte, cu spumant. Făcuse câte una în fiecare zi, de când îi spusese medicul că putea să-şi ude piciorul. Dar, nici după ce se uscă, se unse cu loţiune şi presără pudră, nu reuşi să scape de urmele dragostei cu Cooper.

Simţea o durere plăcută între coapse. Vânătaia rămasă pe sân încă se mai distingea, rozacee, de neşters ca un tatuaj. Avea buzele tumefiate ş sensibilizate. De fiecare dată când şi le umezea cu limba, simţea gustul lui.

Privindu-se în oglindă, recunoscu că avusese dreptate *Arăta* ca şi cum tocmai ar fi fost captivată într-un amor desfrânat.

Patul părea întins şi pustiu ca un teren de fotbal în afara sezonului. Cearceafurile încă mai miroseau a Cooper. În minte, retrăia fiecare moment pe care-l petrecuseră împreună în acea după-amiază – plăcerea dăruită şi primită; schimbul de dialoguri erotice. Chiar

şi acum, cuvintele lui deşucheate, şoptite, îi reverberau prin minte, făcând-o să roşească peste tot, fierbinte.

Jinduia după el şi nu găsea nicio mângâiere în gândul că viaţa ei avea să fie o serie de zile pustii şi nopţi triste ca asta.

Îi rămânea munca, desigur.

Şi tatăl ei.

Cercul larg de prieteni.

Activităţile sociale.

N-aveau să-i fie de ajuns.

Rămăsese un gol enorm, în locul unde ar fi trebuit să se afle omul pe care-l iubea.

Se ridică în capul oaselor, strângând cearceaful la piept, ca şi cum revelaţia pe care tocmai o avusese i-ar fi putut scăpa dacă nu se ţinea de ea până reuşea s-o aplice.

Avea două căi clare. Putea să întoarcă spatele şi să facă pe moarta. Sau, putea să lupte pentru el. Principalul ei adversar avea să fie Cooper însuşi. Era îndărătnic şi neîncrezător. Dar, în cele din urmă, avea să-l obosească şi să-l convingă că îl iubea, şi că o iubea şi el.

Da, o *iubea!* Putea s-o nege până-şi dădea ultima suflare, dar ea n-avea să creadă în veci că n-o iubea – fiindcă imediat după ce tatăl ei făcuse acea detestabilă dezvăluire, chiar înainte ca faţa lui Cooper să se fi crispat de dispreţ, văzuse acolo o durere incredibilă. Rusty n-ar fi avut puterea de a-l răni atât de adânc, dacă n-o iubea.

Se culcă la loc, radiind de hotărâre şi ştiind exact ce avea de făcut a doua zi dimineaţă.

*

Tatăl ei fu luat pe nepregătite. Deşi era un strateg la fel de genial ca generalul Patton, avusese o scăpare. Nu se aştepta la un atac-surpriză.

Când Rusty apăru pe neaşteptate în biroul lui, a doua zi dimineaţă, îşi ridică privirea de la biroul lustruit, de lac alb, şi exclamă:

— Ei, Rusty! Ce… ce surpriză plăcută.

— Bună dimineaţa, tată.

— Cum de-ai ieşit din casa? Mă rog, nu motivul contează. Mă bucur că eşti pe picioare.

— Trebuia să te văd şi n-am vrut să aştept până-mi găseai un loc în programul tău atât de încărcat.

Preferă să nu ia în seamă unda de sarcasm din vocea ei, ocolind biroul cu braţele întinse, ca s-o prindă de mâini.

— Te simţi mult mai bine – se vede clar. Doamna Watkins ţi-a oferit o cafea?

— Da, dar am refuzat.

Carlson îi privi hainele sport.

— Se pare că nu te duci la birou.

— Nu, nu acolo merg.

Îşi înclină capul într-o parte, aşteptând în mod vădit o explicaţie. Cum nu primi niciuna, o întrebă:

— Unde-ţi sunt cârjele?

— În maşină.

— Ai condus până aici? Nu credeam…

— Da, am condus singură. Voiam să intru aici prin forţe proprii şi să stau pe picioarele mele.

Carlson se retrase din faţa ei, rezemându-şi şoldurile de marginea biroului. Nepăsător, îşi încrucişă gleznele, cu braţele împreunate peste piept. Rusty îi recunoscu poziţia. Era atitudinea tactică pe care o afişa când era înghesuit în corzi dar nu voia ca rivalii să ştie.

— Deduc că ai citit propunerea, indică el, cu o mişcare lină a capului, mapa pe care o avea Rusty sub braţ.

— Am citit-o.

— Şi?

Rupse dosarul în două. Aruncând bucăţile pe birou, spuse:

— Renunţă la Cooper Landry. Abandonează proiectul Rogers Gap. Azi.

Carlson râse de gestul ei adolescentin, ridicând din umeri neputincios, cu braţele ridicate într-un apel la înţelegere.

— E prea târziu pentru aşa ceva, Rusty dragă. Bulgărele a început să se rostogolească.

— Opreşte-l.

— Nu pot.

— Atunci, ai încurcat-o rău cu investitorii ăia pe care i-ai adunat, tată... se aplecă ea înainte... fiindcă am să mă opun proiectului ăstuia, şi-n particular, şi în public. Voi pune toate grupările ecologiste din ţară să-ţi bată la uşă cu protest. Nu cred că vrei asta.

— Rusty, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ţi în fire, exclamă el.

— Mi-am venit. La un moment dat, între miezul nopţii şi ora două, mi-am dat seama că există ceva mult mai important pentru mine decât orice tranzacţie imobiliară. Mai important chiar şi decât a-ţi câştiga ţie aprobarea.

— Landry?

— Da.

Vocea îi răsuna de convingere. N-avea să se lase înduplecată.

Carlson, însă, încercă totuşi:

— Renunţi la tot ce-ai realizat, numai ca să-l ai pe el?

— Iubirea pentru Cooper nu-mi răpeşte nimic din tot ce-am făcut în trecut, sau voi face în viitor. O dragoste atât de mare nu poate decât să înfrumuseţeze, nu să distrugă.

— Îţi dai seama cât de ridicol e ceea ce spui?

Nu se lăsă jignită. În schimb, râse.

— Cred că da. Îndrăgostiţii bâiguie adeseori prostii, nu?

— Nu-i de râs, Rusty. Dacă faci asta, e o hotărâre ireversibilă. Odată ce-ai renunţat la poziţia ta aici, s-a zis.

— N-aş crede, tată, îi contracară ea cacealmaua. Gândeşte-te cât de dăunător ar fi pentru afaceri dacă ţi-ai concedia cea mai eficientă angajată.

Scoase o cheie din buzunarul hanoracului.

— De la biroul meu, spuse, împingând-o peste biroul lui. Îmi iau concediu pe termen nelimitat.

— Te faci de râs.

— M-am făcut de râs la Great Bear Lake. Şi pe-aia, tot din dragoste am făcut-o.

Răsucindu-se pe călcâie, porni spre uşă.

— Unde te duci? lătră Bill Carlson.

Nu era obişnuit să-i întoarcă nimeni spatele.

— La Rogers Gap.

— Şi ce să faci?

Rusty se întoarse spre tatăl ei. Îl iubea. Foarte mult. Dar nu-şi mai putea sacrifica propria fericire pentru a lui. Cu deplină convingere, spuse:

— Voi face un lucru pe care Jeff nu l-ar fi putut face niciodată. Un copil.

Capitolul 14

Rusty stătea pe marginea prăpastiei, inspirând adânc aerul rece şi curat. Nu se sătura niciodată de peisaj. Era statornic, şi totuşi se schimba mereu. În ziua aceea, cerul părea un vas de porţelan albastru întors cu gura în jos deasupra pământului. Zăpada încă mai albea piscurile munţilor, la orizont. Culoarea copacilor varia de la verdele-albăstrui al coniferelor până la nuanţa delicată a foioaselor în pragul înmuguririi de primăvară.

— Nu ţi-e frig?

Soţul ei veni din spate şi o cuprinse cu braţele. Se cuibări la pieptul lui.

— Nu acum. Ce face mânzul?

— Ia micul dejun – spre mulţumirea reciprocă a lui şi a maică-si.

Rusty zâmbi, înclinându-şi capul într-o parte. El îi trase în jos gulerul rulat al puloverului şi o sărută sub ureche.

— Şi ce face cealaltă tânără mamă din partea locului?

— Încă nu-s o tânără mamă, radie Rusty de plăcere, în timp ce el îşi trecea mâinile peste abdomenul ei bombat.

— Mie aşa mi se pare.

— Găseşti amuzantă silueta asta nouă a mea, nu? se încruntă ea peste umăr, fiindu-i însă greu să-şi menţină acea expresie când o privea cu o dragoste atât de evidentă.

— Mor după ea.

— Mor după tine.

Se sărutară.

— Şi eu mor după tine, şopti el, când şi dezlipi gura de a ei. Cuvintele pe care înainte le găsise

imposibil de rostit, acum îi veneau pe buze cu uşurinţă. Îl învăţase din nou cum să iubească.

— N-ai avut încotro.

— Mda, îmi amintesc noaptea aia când ai apărut la mine-n prag, arătând jigărită ca un pisoi în furtună.

— Dacă ne gândim prin ce trecusem, cred că arătam destul de bine.

— N-am ştiut dacă să te sărut sau să te bat la fund.

— Le-ai făcut pe amândouă.

— Mda, dar bătaia n-a venit decât mult mai târziu.

Râseră amândoi, însă el redevenise serios când spuse:

— Fără glumă, nu mi-a venit să cred că făcuseşi atâta drum singură cu maşina, pe vremea aia. Nu ascultaseşi la radio? Nu auziseşi că se anunţa furtună? Ai adus după tine primul viscol serios al sezonului. De fiecare dată când mă gândesc, mă trec fiorii.

O strânse la piept, încrucişându-şi mâinile peste sânii ei.

— Trebuia să te văd imediat, până nu-mi pierea curajul. Aş fi trecut şi prin iad ca să ajung aici.

— Aproape c-ai trecut.

— Pe-atunci, nu. Părea atât de rău. În plus, supravieţuisem dintr-o catastrofă de avion. Ce mai conta puţintică zăpadă?

— Nu prea „puţintică”. Şi mai conduceai şi cu piciorul rănit.

Rusty ridică din umeri, nepăsătoare. Spre încântarea amândurora, gestul îi făcu sânii să se ridice, lăsându-se la loc peste mâinile lui. Murmurând a apreciere, i-i acoperi complet şi începu să-i maseze uşor, conştient de jena din ultima vreme, ca efect al sarcinii.

— Te dor?

— Puţin.

— Să mă opresc?

— Nici de-ar fi să mori.

Mulţumit de răspuns, îşi rezemă bărbia de creştetul ei, continuând s-o maseze.

— Mă bucur că operaţia de la picior a trebuit să fie amânată până după naşterea copilului, spuse Rusty. Adică, dacă nu te deranjează să te uiţi la cicatricea mea urâtă.

— Întotdeauna închid ochii când facem dragoste.

— Ştiu. Şi eu la fel.

— Atunci, de unde ştii că eu mi-i ţin închişi? o tachină.

Râseră din nou, fiindcă niciunul dintre ei nu închidea ochii când făceau dragoste; erau prea ocupaţi să se uite unul la altul, la ei înşişi împreună, cântărindu-şi unul altuia intensitatea pasiunii.

În timp ce priveau un şoim coborând într-o spirală lentă, Cooper întrebă:

— Mai ţii minte ce mi-ai spus când am deschis uşa, în noaptea aia?

— Am spus: „Te voi face să mă iubeşti, Cooper Landry, chiar dacă ar fi să mor din cauza asta.”

Chicoti amintindu-şi, iar inima i se încălzi, la fel ca în noaptea aceea, când se gândi la curajul care-i trebuise pentru a veni la el cu acel anunţ bizar.

— Ce-ai fi făcut dacă-ţi trânteam uşa în nas.

— Dar n-ai trântit-o.

— Să zicem că o făceam.

Rusty cugetă un moment.

— Aş fi dat oricum buzna, despuiată de toate hainele, declarându-ţi iubire şi devotament veşnic şi ameninţându-te cu violenţa dacă nu mă iubeai.

— Asta ai şi făcut.

— A, mda, confirmă ea, pe lângă un chicotit. Mă rog, aş fi ţinut-o tot aşa până încetai să mă mai refuzi.

Cooper îşi puse buzele peste urechea ei.

— Te-ai lăsat într-un genunchi şi mi-ai cerut să te iau de nevastă şi să-ţi dăruiesc un copil.

— Bine te mai slujeşte memoria.

— Şi n-ai făcut numai asta, cât timp stăteai în genunchi.

Rusty se răsuci în braţele lui, răspunzând dulce:

— N-am auzit să te fi plâns. Sau poate că toate boscorodelile alea care-ţi ieşeau pe gură or fi fost de nemulţumire?

Cooper râse, aruncându-şi capul pe spate, într-o sinceră descărcare de umor – lucru pe care în ultima vreme îl făcea tot mai frecvent. Existau momente când recădea în stările sale melancolice şi retrase de dinainte. Mintea îl purta înapoi spre momente din viaţă care-l bântuiau, unde Rusty nu putea ajunge. Răsplata ei se găsea în faptul că reuşea să-l smulgă iarăşi de-acolo. Cu răbdare, cu drag, îi ştergea amintirile tulburătoare şi le înlocuia cu altele, fericite.

Acum, îi sărută gâtul puternic şi bronzat şi spuse:

— Mai bine-am merge să ne pregătim pentru drumul la Los Angeles.

Făceau câte o călătorie pe lună, în timpul căreia petreceau câte două-trei zile acasă la Rusty. Câtă vreme se aflau acolo, mâncau în cele mai elegante localuri, se duceau la filme şi concerte, târguiau şi chiar participau la felurite întruniri mondene. Rusty păstra legătura cu vechii ei prieteni dar era încântată de noile prietenii pe care şi le cultivau ea şi Cooper ca pereche. Când dorea, Cooper era capabil să aibă şarm şi să se angajeze în conversaţii pe subiecte dintr-o

gamă foarte amplă.

De asemenea, în timp ce stăteau acolo, Rusty rezolva problemele de afaceri care-i necesitau atenţia. De când se căsătorise, fusese avansată vicepreşedintă la compania imobiliară a tatălui ei.

Cooper lucra pe post de consilier voluntar într-o organizaţie de terapie a veteranilor. Iniţiase câteva programe de autoajutorare care erau aplicate şi în alte părţi ale ţării.

Acum, ţinându-se unul pe altul cu braţele de talie, reveniră spre casa cuibărită într-o dumbravă de brazi. Avea vedere spre o vale spectaculoasă. Caii şi vitele păşteau pe pajiştile montane, dincolo de lizieră.

— Ştii, spuse el, intrând în dormitorul lor cu un perete de sticlă, amintirea nopţii când ai sosit aici m-a făcut iar să m-apuce căldurile şi neliniştile.

Şi îşi dădu jos cămaşa.

— Întotdeauna eşti încălzit şi neliniştit.

Rusty îşi scoase şi ea puloverul peste cap. Nu purta niciodată sutien când erau singuri acasă.

Privindu-i sânii dilataţi, Cooper îşi descheie blugii şi porni clătinat spre ea.

— Şi întotdeauna tu eşti de vină.

— Încă mă mai doreşti, cu toate că sunt diformă? îşi indică ea abdomenul rotunjit.

Drept răspuns, îi apucă mâna şi i-o trase în pantalonii lui descheiaţi. Rusty îi strânse bărbăţia plină. Cooper gemu încet.

— Te doresc.

Îndoindu-şi genunchii, îi sărută un sân alb ca laptele.

— Şi, atâta vreme cât eşti tu însăţi, te voi iubi, Rusty.

— Mă bucur, oftă ea. Fiindcă, la fel ca după prăbuşirea avionului, trebuie să mă suporţi.

Sfârşit